

காட்டு வெளிச்சை

[கென்யப் பயணக் கட்டுரை]

சாந்தன்

காட்டு வெளியிடை

(கென்யப் பயணக் கட்டுரை)

சாந்தன்

இருவாட்சி

(இலக்கியத் துறைமுகம்)

41, கல்யாணசுந்தரம் தெரு

பெரம்பூர், சென்னை - 600 011.

தொலைபேசி: 044-25582552

சாந்தன்

காட்டு வெளியிடை
(கென்யப் பயணக் கட்டுரை)

முதல் பதிப்பு

செப்டம்பர் 2007

வெளியீடு

இருவாட்சி

(இலக்கியத் துறைமுகம்)

41, கல்யாண சுந்தரம் தெரு,

பெரம்பூர், சென்னை - 600 011.

தொலைபேசி: 044-25582552

அளவு

1x8 செ.மீ

அச்சிட்டவர்

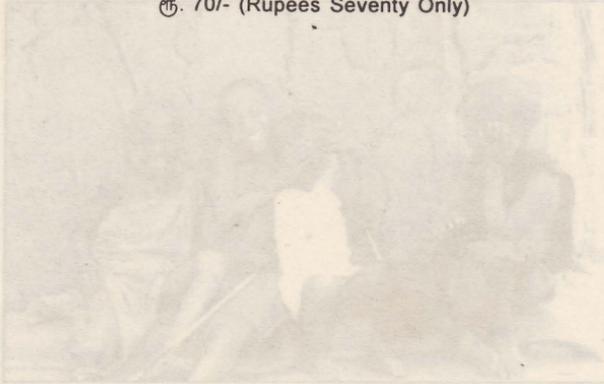
எம்.கே. எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை-5.

பக்கங்கள்

144

விலை

ரூ. 70/- (Rupees Seventy Only)

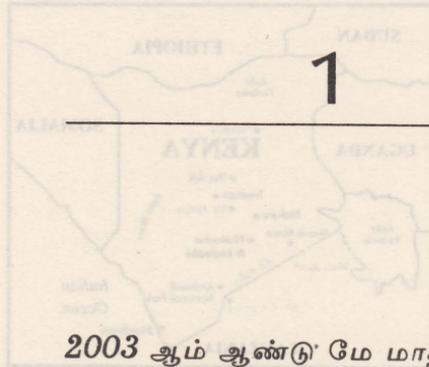
Thanks

NCAR, COLOMBO
AFRICAN QUEST SAFARIS, NAIROBI.

110 003 - கென்யா - நைரோபி

044-25582552 - தொலைபேசி

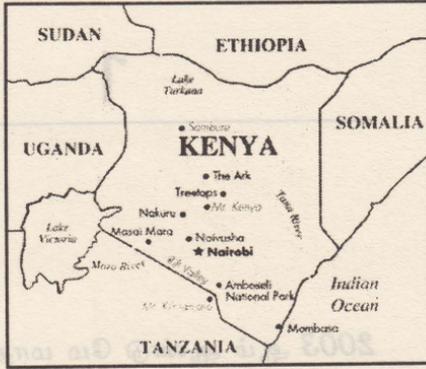
174

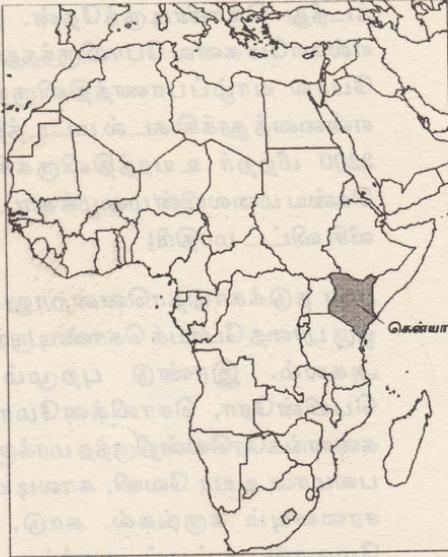
2003 ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை, மாலை நாலு மணி, வானம் இருண்டு படபடவென்று கனத்த தூறலாய் மழை துமித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த வானத்திலும் பார்க்கக் கறுத்தடர்ந்திருந்த ஆப்பிரிக்கக் காடொன்றின் நடுவே, சப்பாத்தின் கீழ் சரளைக் கற்கள் சரசரக்க நடந்து கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று எல்லாமே கனவு போலிருந்தது. இருந்தாற் போல யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து யாரோ என்னைத் தூக்கி கடல் மட்டத்தின் மேலே 2200 மீற்றர் உயரத்திலிருக்கிற அந்தக் கென்ய மலையின் மழைக்காட்டு இருளில் வீசி விட்ட மாதிரி!

அது நடுக்காடுதானென்றாலும் நடுவில் ஒரு பாதை போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆறடி அகலம். இரண்டு புறமும் கறுத்தப் பெயின்றோ, சொலிக்னமோ அடித்துக் கன்னங்கரெலென்றிருந்த மரக்குற்றிகளான பலமான உயர வேலி, காலடியில் கிடந்த சரளையும் கருங்கல். காடு, வேலிக்கு மேலால் எட்டிப் பார்த்து முகத்தை

கென்ய வரைபடம்

ஆபிரிக்க வரைபடம்

வருடியது. அதன் சுவாசம் குப்பென்று மூக்கிலடித்தது: ஏதேதோ மிருகங்களின் சினியும் மரங்களின் மணமும் கலந்த சுவாசம். தெஹிவளை மிருகக் காட்சிச் சாலை நினைவு வந்தது. ஆனால் அது நிழல், இது நிஜம். அங்கே மிருகங்கள் கூட்டில், நாங்கள் வெளியில்: இங்கே மிருகங்கள் வெளியில், நாங்கள் கூட்டில்.

மலை விடுதியின் பணியாள் ஒருவர் ஓடி வந்து ஆளுக்கொரு குடையைத் தந்தார். பாதை அந்த விடுதியை நோக்கித்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. எங்கள் வான், விடுதிவாசல் வரை வர இயலாமல் எல்லை முகப்பிலேயே நின்றுவிட்டது. பன்னிரண்டரை மணியிலிருந்தே, அந்த முகப்பில் எதிர்பார்த்திருந்த விடுதிச் சிப்பந்திகள் கையசைத்தபடி விரைந்து வந்தார்கள். நாங்கள் இறங்கியபோது மழை தூறத் தொடங்கியிருக்கவில்லை.

காடும் வானமும் இருள் மண்டியிருந்தன. அந்த ஐந்தாறு பேரும் இறங்கிய எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

'ஜாம்போ!...' ஒரே குரலில் வரவேற்றார்கள். வானில் வந்த நால்வரை விட இருந்த வேறு ஆள்கள் அங்கு அப்போது அவர்கள் மட்டும்தான்.

ஆபிரிக்கர்களை முன்னர்பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறேன். சிலதடவைகள் பழகியுமிருக்கின்றேன்: கொழும்பில், கொஞ்சக் காலம், மொஸ்கோவில் இருந்த போது எல்லாம், மொஸ்கோலுமும்பா பல்கலைக்கழகத்தில் அரைக்கரைவாசி ஆபிரிக்க மாணவர்கள்தாம் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கறுப்பில் தான் எத்தனை வகை! பல்கலைக் கழகமிருக்கிற மிக்ளுஹா-மக்ளயா தெருவின் அந்தப் பகுதியை மொஸ்கோவாசிகள் ஆபிரிக்கா என்றே வேடிக்கை யாகக் குறிப்பிடுவார்கள். அங்கிருந்த ஆறுவார காலத்தில் இரண்டு வாரம் என் அறை சகாவாக இருந்தவர்கூட ஒரு ஆபிரிக்கர்: கானாவைச் சேர்ந்த கலாநிதி அச்சிம் பொங். ஏன் அவ்வளவு? அந்த அன்று காலையில் நைரோபி விமான நிலையத்தில் இறங்கியதிலிருந்து கண்ணிற்படுகிறவர்

களெல்லாம் (அய்யுப் விதிவிலக்கு) அவர்களே! என்றாலும் இப்போது இதென்ன? இந்தக் காட்டு மத்தியில் பளபள வென்று மின்னுகிற கருநிறத்தில், சிரிப்பால் முகத்தில் பளீரிடும் பற்களும் கண்களுமாய், சாம்பல் நிற சீருடையுடன் குழ நின்று அவர்கள் முகமன் கூறியபோது குறுகுறுத்தது என்ன?

அவர்களிலிருவரைச் சைகைசெய்து அய்யுப் வானின் பின் கதவைத் திறந்து விட்டார். அய்யுப்புக்கு அவர்களெல்லோரும் மிகவும் பழக்கமானவர்கள் என்றே தெரிந்தது. அடிக்கடி சுற்றுலாப் பயணிகளை அழைத்துக்கொண்டு இங்கு வருவார் போலும்...

பாதை வளைந்து வளைந்து போனது. காட்டிருளும் மந்தாரமும் மாறுவதாயில்லை. மழையின் மெல்லிய இரைச்சல்: சரளைக் கற்களின் சரசரப்பு, காட்டின் மூச்சுக் காற்று, எங்கள் பயணப் பைகள் எங்கே? அந்த இருவர் மாத்திரம் எங்களுக்கு முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அய்யுப்பைக் கூடக் காணவில்லை. செல்வாவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன், எந்தச் சலனமுமில்லாமல் நடந்து கொண்டிருந்தார். அருகே விழுக்கி, அதே மாதிரி. இருவர் முகத்திலும் களைப்பு வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

முதல்நாள், வியாழன், அதிகாலை மூன்றரைக்கு வெளிக் கிட்ட பயணம். கென்யாவுக்கும் இலங்கைக்குமான நேர வித்தியாசத்தை - இரண்டு மணித்தியாலம் விட்டு விட்டுக் கணக்குப் பார்த்தால் கூட, முப்பத்தாறு மணித்தியாலத்திற்கும் மேலே! ஒன்றரை நாள். அன்றைக்கு மட்டுமல்ல, அதற்குப் பிறகு வந்த அந்த ஒருவாரமுங் கூட அப்படித்தானிருக்கும் என்று அப்போது எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

இருந்தாற்போல பக்கத்துப் புதரில் சலசலத்தது: ஏதோ பாய்ந்த மாதிரி. திடுக்கிட்டு விலகினால், முன்னால் போன இருவரும் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

'பயப்படாதீர்கள்!...'

‘அது ஒரு காட்டுப் பூனைதான்!...’

இருவருமே ஆங்கிலத்தில் சொன்னார்கள். எங்கள் கண்களுக்கு ஒன்றுத் தெரிவதாயில்லை. ஒருவர், நின்று சற்றுத்தாமதித்து எங்கள் பின்னால் வர ஆரம்பித்தார்.

பாதை மீண்டும் ஒரு வளைவில் திரும்பிய போது, எதிரே திடீரென்று ஒரு கருங்கோட்டை தோன்றிற்று. வாணைத் தொட முயன்ற அந்தப் பெயரறியா மரங்களின் பின்னிருந்து ஏதோ மாயம் போல் வெளிப்பட்டது. அது, அது கோட்டையல்ல, முற்று முழுதும் பெரு மரக்குற்றிகளால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு இரு மாடிக் கட்டடம் என்பது புரிய சில கணங்களாயின.

அந்த நேரம் பார்த்து, சூரியன் வெளிவந்தது. ஆயிரங்கோடி இலைகளும், சொட்டும் சிலிர் நீர்த்துளிகளும் அதனைப் பிரதிபலிக்க முயன்ற அவ்வேளையில் இருளும் ஒளியுமாய், வெயிலும் மழையுமாயிருந்த அப்பின்னணியில் அந்தக் கருங்காட்டுக்கோட்டை ஏதோ மந்திரமாளிகை போல மனதிற்பதிந்து போயிற்று.

பாலம் போல மரப்பலகைகள் பரவியிருந்த - ஒடுங்கிய ஒரு வழியால், எங்கள் காலணிகளெல்லாம் டக்டக்டென்று பெரிதாகவே ஓசையெழுப்ப - பாதுகாப்பிற்காக அப்படிச் சத்தம் வரும் ஒரு அமைப்பை வைத்தார்களோ என்றும் ஒரு எண்ணம் தோன்றி மறைந்தது - நாங்கள் மலை விடுதி வாசலை அடைந்த போது மழை முற்றாகவே விட்டிருந்தது. பறவைகளும் பல்வேறு பூச்சிகளும் கூடக் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கியிருந்தன.

விடுதிவாசலில் அய்யப் நின்றிருந்தார். அருகில் எங்கள் பயணப் பைகள்! அதிசயமாக இருந்தது. அய்யப் சிரித்தபடி காட்டிய திசையில் ஒரு இளம்பெண், முகமெல்லாம் மலர்ச்சியும் கையில் ஒரு தட்டுமாய் நின்றிருந்தாள். அவள் பின் ஒரு இளைஞன், அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு பெண், அவர்களும் அதேமாதிரி. மூவரின் உடைகளும் சாதாரணமாக எங்கள் நாளாந்த உடைகளைப் போலவே இருந்தன. மூவர்

இந்த இடத்தில் ஓரிரு விஷயங்களைச் சொல்லிவிட்டுப் போவது நல்லது. உலகம் சுருங்கி, நாடுகளுக்கிடையிலான பயணங்கள் வலு சாதாரண சங்கதிகளாகிவிட்ட இக்காலத்தில் பயண இலக்கியம் எவ்வளவு தேவை? அது அவசியமா? என்றொரு கேள்வி. எம்மவரில் எத்தனையோ பேருக்கு அது மிகச் சாதாரணமாகிவிட்ட போதிலும் அந்த அனுபவங்கள் கிட்டியிராத பலருங்கூட இருக்கவே செய்கின்றார்கள். தவிர எந்தப் பயணக் கதையும் - அது தினசரி நாங்கள் வேலைக்குப் போய் வருகிற நாலு மைல் ஆனாலுஞ் சரி - சுவாரஸ்யமானது தான், பாதை ஒன்றாயிருந்தாலும், பார்க்கிறவர்களும், பார்க்கப்படுபவைகளும் வேறு, அதனால் கிடைக்கிற அனுபவங்களும் உணர்வுகளும் கூட வேறு. எல்லோரும் வாழ்கிற வாழ்க்கையை எழுதுகிறவன் தான் எழுதுகிறான். அதுபோலத்தான் இதுவும். இன்னுமொன்று இப்போது எங்கள் ஆட்கள் போயிருக்கிற போய் வருகிற புலம் பெயர்

நாடுகளுக்கான பயணங்களிலிருந்து கொஞ்சம் வேறுபட்ட பயணம் இது, ஆபிரிக்காவுக்கு, குறிப்பாக மேற்காபிரிக்காவுக்கு, அதிலும் குறிப்பாக நைஜீரியாவுக்கு, பதினைந்திருபது ஆண்டுகளின் முன் எம்மவர் பலர் போய் ஆசிரியர்களாகவும் பொறியாளர்களாகவும் பணியாற்றினார்கள். இப்போது அதுவுமில்லை. அத்துடன் அவர்களில் எவரும் தம் வாழ்வு அனுபவங்களை எழுதியதாயுமில்லை. புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கத்தின் சில கதைகள் இதற்கு விதிவிலக்கு. திருமதி. லக்ஷ்மி, 'ஆனந்த விகட'னில் எழுதிய 'இருண்ட கண்டத்தில் எட்டு ஆண்டுகள்' அவர்களுடைய தென்னாபிரிக்க வாழ்வனுபவங்கள் பற்றியது, என நினைவு. பிறகு, மணியனின் கிழக்காபிரிக்கப் பயணக் கதை. இங்கே பதியப்பட்ட போகிற மிகச் சில விஷயங்கள் கிழக்காபிரிக்கா பற்றியவை. கென்யப் பயணம் உண்மையில் ஒரு வாரகால ஸஃபாரி. விலங்குகளைத் தேடி அலைந்த வேளையில் மனிதர்களையும் அவர்கள் வாழ்வுகளையும் பற்றிக்கூட கொஞ்சம் அறிய முடிந்தது. முன்னர் பலரும் அறிந்திராத விஷயங்கள் பற்றி எழுதுவது பயனுள்ளதுதான்.

ஏறத்தாழ பதினைந்தாண்டுகளின் முன் எனது சோவியத் - ரஷ்ய பயண அனுபவங்கள் வெளியான வேளையில் கிடைத்த வரவேற்புக்கூட இப்போது இந்த எழுதும் எண்ணத்திற்கு வலுச் சேர்க்கின்றன. என் பாதைகள், புதியவையாகவும் பயணங்கள் வித்தியாசமானவையாகவும் இருக்க நேர்ந்து விடுகிறது. அதை நானும் விரும்புகிறேன். முன்னர் ஓரிரு தடவைகள் புலம் பெயர்ந்த நண்பர் உறவினரிடமிருந்து அழைப்பு வந்த போது, அதை ஏற்கும் மனமிருக்கவில்லை. அமெரிக்காவிலிருக்கிற அளவெட்டி நண்பரின் அழைப்பில் அங்கு போகிறோம் என்றால் அது அளவெட்டிக்கேயொழிய அமெரிக்காவுக்கல்ல என்றொரு - முட்டாள்தனமான? - மனப்பதிவு என்னுள் இருப்பதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் : அமெரிக்காவுக்குப் போவதானால், அமெரிக்கன் அழைத்து அங்கு போகவேண்டும்! இப்போது கென்யாக்காரர் அழைத்திருந்தார்கள்.

என்றோ ஒரு தடவை ஆபிரிக்காவுக்குப் போய் வருவேன் என்பதில் எப்படியோ எனக்கு நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. அநேகமாக அது ஒரு எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்காக இருக்கலாமென ஒரு மங்கலான கற்பனை. ஆனால், அப்படியாயிருக்கவில்லை. இப்படித்தான் முன்பு சோவியத் பயணமும் ஆயிற்று. இலக்கியப் பயணமாய் இருக்குமென்ற எதிர்பார்ப்பு, மொழிப்பயணமாய் முடிந்தது. கொழும்பில் மூன்றாண்டுகள் பயின்ற, யாழ்ப்பாணத்தில் நான்கு மாதங்கள் படிப்பித்த, ரஷ்யமொழி அறிவைச் செப்பனிட லுமும்பா பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு மொழிப்பயிற்சிக்கான பயணமாய் ஆயிற்று, அது. இப்போதும் கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான்.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, எதிர்பாராத வேகத்தில் இந்த கென்யப் பயணம் வாய்த்தது. ஆபிரிக்காவின் பாலான ஆர்வம், 50-களின் பிற்பகுதியில் என் மாணவப் பருவத்திலிருந்தே தொடங்கியது தான்.

முதலில் ஈர்த்தது கொங்கோப் பிரச்சினை. பெல்ஜியத்தின் காலனித்துவத்தளைகளை அறுத்துக் கொண்டு '58 இல் விடுதலையடைந்த கொங்கோவின் முதற்பிரதமராக அமர்ந்த மக்கள் தலைவர் பட்ரிஸ் லுமும்பாவும் அவருக்கெதிரான ஏகாதிபத்திய சதிகளும், அந்தச் சதிகளின் விளைவாய் லுமும்பா' 61 இல் கொலையுண்டதும், அந்த நாட்களில் பரபரப்பான விஷயங்களாயிருந்தவை. பின்னர் கொங்கோவின் இடத்தை- என்னளவிலாவது கென்யா பெற்றது. ஏனெனில் ஜோமோ, கென்யாட்டா

ஜோமோ கென்யாட்டா
கென்ய தேசப்பிதா

கென்யா பெற்றது. ஏனெனில் ஜோமோ, கென்யாட்டா

தலைமையிலான 'மாவ்-மாவ்' இயக்கத்தின் தொடர்ந்த போராட்டங்களும் பின்னர் கென்ய ஆபிரிக்க தேசிய யூனியனின் வளர்ச்சியுமாய் 1961 இல் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சுதந்திரமும் 1963 இல் முழுமையான சுதந்திரமும் என்று கென்யா பெற்ற முன்னேற்றங்களின் பரபரப்பான வரலாறு தொடர்ந்தது.

ஏறத்தாழ அந்தப் பரபரப்படங்கிய வேளையில் அறுபது களின் பிற்பகுதியில் நைஜீரியாவில் 'பயாஃப்ரா' பிரச்சினை தலை தூக்கிற்று. நைஜீரியாவின் தென் கிழக்குப் பகுதி களிலிருந்த 'இபோ' இன மக்கள், தமது சொந்த நாடாக 'பயாஃப்ரா' என்பதைச் சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்தபோது உலகின் வல்லரசுகள் ஏறத்தாழ எல்லாமே நைஜீரியாவுடன் நின்று பயாஃப்ராவை நசுக்கி அழித்த சோக வரலாறு தொடர்ந்தது. அதன்பின் உகண்டா, தென்னாபிரிக்கா என்று ஆர்வத்தை ஈர்த்த வண்ணமே இருந்தது ஆபிரிக்கா.

இந்த ஆர்வங்களின் பக்க விளைவாய், ஆபிரிக்க இலக்கியங்களுடனான தேடலும் பரிச்சயங்களும் தொடரலாயின. பிரிட்டிஷ் கௌன்ஸிலின் கொழும்பு நூலகம் களம் அமைத்துத் தந்தது. சினுவ அச்சிபேயின் படைப்புக்கள் அநேகமாக எல்லாவற்றையுமே தேடிப்படித்து, அந்த விறுவிறுப்பில் அவரைப் பற்றிய விபரமான கட்டுரை ஒன்றினை '78 இல் 'மல்லிகை'யில் எழுதினேன். அந்தக் கட்டுரை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி ஒருவருடைய கவனத்தை மட்டுந்தான் ஈர்த்ததாக எனக்குத் தெரிந்தது. அந்த வேளையில் அச்சிபேயோ அல்லது ஆபிரிக்க இலக்கியங்களோ எம்மவரிடையே பெரிதாக கவனம் பெற்றிருக்காமை காரணமாக இருக்கலாம். அச்சிபேயுடனான என் அந்த பரிச்சயம் பின்னர் ஆபிரிக்க இலக்கியங்களுடனான அபரிமிதமான ஆர்வத்துக்கு அடிகோலிற்று. சைப்ரியன் எக்வென்சி, அமோஸ் டுட்டு வோலா, கப்ரியல் ஒக்காரா, என இத்தொடர்பு நீளலாயிற்று.

அப்போது - ஏறத்தாழ கால்நூற்றாண்டுக்கு முன் படித்த எக்வென்ஸியின் 'சமாதானத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்தல்' நாவலை இன்னொரு முறை படிக்கலாமென்று இன்னமுந்

நுகுகி
வா தியங்கோ

நுகுகியின் படைப்
புக்களைப் படிக்கும்
வாய்ப்பு பின்னர்
தான் கிட்டிற்று.
அழாதே குழந்தாய்;
இடையில் ஒரு
ஆறு; கோதுமை
மணி; சிலுவையில்
சாத்தான்; போன்ற
பல நாவல்களை

யும், 'டெடான் கிமாதியின் வழக்கு
விசாரணை' நாடகம், பல சிறுகதைகள்.
கட்டுரைகளையும் எழுதிய நுகுகி வா
தியங்கோ, ஒரு கென்யர், தம்முடைய
ஜேம்ஸ் நுகுகி என்ற பெயரை அது
ஏகாதிபத்திய எச்சத்தின் சாயல் கொண்
டிருப்பதால் தமது கிகியு மரபு முறைப்படி
நுகுகி வா தியங்கோ - அதாவது தியங்கோ
வின் மகன் நுகுகி என்று மாற்றிக்
கொண்டவர். தமது நிலைப்பாடு காரண
மாக, அடக்குமுறை, அச்சுறுத்தல், சிறை
வாசம் என்றெல்லாம் சந்தித்தவர். கென்யா

வில் மட்டுமன்றி ஆபிரிக்காவிலும், உலகெங்கிலும், பரவலாக - அச்சிபே, லொயின்கா ஆகியோரைப் போல - அறியப்பட்ட இலக்கியப் படைப்பாளி.

நைரோபி, ஜோமோ கென்யாட்டா சர்வதேச விமான நிலையத்திலிருந்து எம்மைக் கூட்டிச் செல்ல வந்திருந்த அலிஸ் ஸாண்டியிடம் மற்ற நடைமுறை விஷயங்கள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு நான் கேட்ட முதல் கேள்வியே, 'இப்போது நுகுகி எந்த நாட்டில் இருக்கிறார்?' என்பதுதான்! அமெரிக்காவில் என்றார் அலிஸ். ஆனால் இன்னமும் இங்கே அவர்மதிப்பு அணுவளவும் குறையவில்லை.

இப்படியாக கென்யா என்றதுமே முதலில் கென்யாட்டாவும் பிறகு உடனடியாக நுகுகியும் என் மனத்தில் தோன்றுவது இயல்பாயிருந்தது. இந்தப் பயண வாய்ப்பிற்குக் கூட அந்த ஆப்ரிக்க ஆர்வம்தான் வழி சமைத்தது. 'ஆபிரிக்கா' என எது வந்தாலும் தட்டிப் பார்க்கிற வழமை, மார்ச் கடைசியில் ஒரு 'ஸண்டே ஒப்ஸேவர்' இதழில் மாஸாய் இன ஆட்களின் பளிச்சென்ற படத்தோடு கென்யாவைப் பற்றி வந்திருந்த முக்கால் பக்க கட்டுரையின்பால் கவனத்தை ஈர்த்தமை இயல்பானதே.

இதன் விளைவுதான் மேலே குறிப்பிட்டது போல எதிர்பாராத விதத்தில் எதிர்பாராத வேகத்தில் கிடைத்த இந்தக் கென்யப் பயணம். 'என்கா', 'அஃப்ரிக்கன் க்வெஸ்டர் ஸஃபாரிஸ்' ஆகிய நிறுவனங்களும், 'கல்ஃப் எயர்' விமான சேவை நிறுவனமும் சேர்ந்தளித்த வாய்ப்பு இது.

ஆனால், கூடவே இரண்டு சவால்களும் வந்தன. இரண்டுமே அப்போது உக்கிரமடைந்திருந்தன. ஒன்று ஈராக் போர், மற்றது உயிர்கொல்லி 'ஸார்ஸ்'.

போதாக்குறைக்கு, கென்யாவைப் பற்றிய நடைமுறைத் தகவல்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாமே என்று இணையத் தளத்தைத் திறந்து உலவியபோது கிடைத்த விபரங்கள் இன்னும் மிரளவைத்தன. அங்கே வருடத்தில் இரண்டு மாறி: நவம்பர் - டிசம்பரில் சிறுமாரி: ஏப்ரல் - மேயில் அதாவது

நாங்கள் போக வேண்டிய காலத்தில் - பெருமாரி! காலத்தை ஒத்திப் போடலாமா என்றால், நிபந்தனை நெகிழ்ந்து கொடுப்பதாயில்லை. மே முடிவதற்கிடையில் பயண வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தினால் சரி, அல்லது இல்லை - என்றது அது. சரி, ஏதோ சமாளிக்கலாமென்றால், மஞ்சள் காய்ச்சலும், மலேரியாவும் அடுத்து மிரட்டின. அங்குபோய் இறங்குவதற்கு ஒருமாதம் முன்னதாகவே மஞ்சள் காய்ச்சல் தடுப்பூசி போட்டிருக்க வேண்டுமென்பது மட்டுமல்ல, அதற்கான சான்றிதழும் கைவசம் எடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். இதை 'என்கா'வின் மேனகாவும் இரண்டு தடவைகள் தொலைபேசியில் உசார்ப்படுத்தியிருந்தார். அது கொழும்பில்தான் முடியும்.

இதற்காகவென்றே பயணத்திற்கு முன்னதாக ஒரு தடவை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு சென்று வர வேண்டிய தாயிற்று. ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காயாக இன்னொரு அவசர வேலையையும் அங்கு பார்த்துக் கூடியதாயிருந்தது. என் கடவுச்சீட்டின் (Passport) முதல் ஐந்து ஆண்டுகள் முடிகிற காலம் அது. செல்லுபடிக்க காலத்தை நீட்டிக்காமல் இந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்ள முடியாது. மஞ்சள்காய்ச்சல் தடுப்பூசி, கடவுச்சீட்டு நீடிப்பு - இரண்டிற்காகவும் முதலில் ஒரு கொழும்புப் பயணம் அவசர அவசரமாய் மூன்றே நாட்களில். தடுப்பூசியை பொரளை, மருத்துவ ஆய்வு நிறுவனத்திலியங்கும் துறைமுக சுகாதார அதிகார சபையில் தான் போடவேண்டும். போனதும் போகாததுமாய் கடவுச்சீட்டு அலுவலகத்தில் அதை ஒப்படைத்து அவர்கள் தந்த துண்டைக் கொண்டு போய் இங்கு காட்டி பணத்தைச் செலுத்தியதுமே, அரைமணி நேரத்தில் எல்லாம் சரி. ஊசியும் போட்டு, அதுபோட்டாயிற்று என்று ஒரு மஞ்சள் சான்றிதழும் சின்னப் புத்தக வடிவில் - தந்துவிட்டார்கள்! ஏன் இரண்டு கைகளிலும் ஒவ்வொரு ஊசி போட்டீர்கள் என்று கேட்ட தற்கு மூளைக்காய்ச்சலுக்கும் ஒன்று போட்டதாகப் பதில் வந்தது, நல்லது. ஆனால் திரும்பி வரும்போது புதிதாய் ஒரு சந்தேகம் கிளம்பியது. அந்த இரண்டாவது ஊசி தொற்று நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்குமா? நான் கவனிக்கவில்லையே?

அவசர அவசரமாக யாழ்ப்பாணத் திரும்பி அடுத்தநாள் ஆறுதலாக வீட்டிலிருந்து அச்சான்றிதழ் புத்தகத்தைப் புரட்டியபோது, திடுக்கிட்டது. 'ஏதாவது வெட்டுதல்கள், திருத்தங்கள், மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தால் இந்தச் சான்றிதழ் செல்லுபடியாகாது' என்று முக்கிய அறிவுரைகளின் மூன்றாவது குறிப்பு எச்சரித்தது. சங்கதி என்னவென்றால், எனக்கு ஊசி போட்டதும் சான்றிதழ் எழுதிய ஸிஸ்ரர் கொடகும் புர, திகதி மிக முக்கியமான விஷயம், ஏனென்றால், ஊசி போட்டதிலிருந்து குறிப்பிட்ட சில ஆண்டுகளுக்குத்தான் தடை மருந்தும் - அதனால் சான்றிதழும் - செல்லுபடியாகும். சரியான சான்றிதழ் இல்லையென்றால், நைரோபி விமான நிலையத்தில் இறங்கியதுமே 'குவாரண்டை'னில் தடுத்து வைத்து விடுவார்கள் என்று சொன்னார்கள்! சரிதான்: இந்தப் பாடுபட்டு இப்படி வினை கெட்டு இங்கிருந்து போவது அந்த விமான நிலையத்தின் ஏதோ அறைக்குள் ஒரு வாரம் இருந்துவிட்டு வருவதற்கா?

விழுந்தடித்துக்கொண்டு, ஸிஸ்ரர் கொடகும்புரவுக்கு ஃபோன் பண்ணினேன், 'பயப்படாதீர்கள், போவதற்கு முதல் வந்தால் பத்தே நிமிஷத்தில் புதிய சான்றிதழ் எழுதித் தந்து விடுகிறேன்' என்றார் அவர். சொன்னது மட்டுமல்ல சொன்னபடி செய்யவும் செய்தார். அதோடு பழைய சான்றிதழை ஞாபகமாகத் திரும்பி வாங்கியும் கொண்டார். என்றாலும் 'அன்ரி-க்ளைமாக்ஸ்' இனித்தான் வருகிறது. நைரோபி விமான நிலையத்தில் போய் இறங்கியதும், பாஸ்போட், அது, இது எல்லாவற்றோடும் இந்த மஞ்சள் சான்றிதழையுங்கூட ஆயத்தமாகவே வைத்திருந்தாலும், ஒருவரும் அது என்ன? என்றுதானும் கேட்கவில்லை! சிலவேளை, திரு. க்வாம்பாய் (அவர் பற்றிப் பிறகு) எங்களை அழைத்துப் போக வந்தனால் இருக்கலாம். எப்படியோ எங்கள் பாதுகாப்பிற்குத்தடுப்பூசி போட்டுக்கொண்டாயிற்று!

மலேரியாவின் கதையே வேறு. அதற்கான தடுப்புக் குளிகைகளும் பத்து வாரங்களுக்கு - புறப்படுவதற்கு நான்கு வாரங்களுக்கு முன்பிருந்தே - சாப்பிட வேண்டுமென்று இணையத்

தளம் கூறிற்று. எங்களுக்குத் தெரியாத மலேரியாவா, இதற்கென்ன பயம்? என்றிருந்தது. ஆனால், பிறகு 'என்கா' ஆட்களும் அதையே சொன்னார்கள். 'ஆனால், அதற்காக நீங்கள் கொழும்பு வரத் தேவையில்லை. உங்கேயே உங்கள் வைத்தியரிடம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.'

டொக்டரிடம் போனபோது, 'இங்கேயும் மலேரியா தாராளமாக இருக்கிறது தானே, பிறகெதற்கு?' என்றேன். அவர் என்னுடைய பழைய வகுப்பு சகா. இருவரும் க.பொ.த. உயர்தரத்தில் ஒன்றாக உயிரியல் படித்தவர்கள். பிறகு அவர் வைத்தியக் கல்லூரிக்குப் போனார். நான் வேறு வழியால் போனேன்.

'உமக்கு நினைவிருக்குந்தானே, நாங்கள் பிளஸ்மோடியம் வைவாக்ஸ்-இன் வாழ்க்கைச் சரித்திரம் படித்தது?' என்று கேட்டார்.

'ஓ! மலேரிய ஓட்டுண்ணி!'

'அந்தப் பிளஸ்மோடியத்தில் நாலுவகை. வைவாக்ஸ் மற்றும் ஃபல்ஸிபாரம் இரண்டுந்தான் இங்கே இருக்கு. அதைவிட மலேரியே, ஒவேல் என்றிரண்டு. அதுகள் இங்கே இல்லை. ஆபிரிக்காவில் இருக்கு'

'ஓகோ!'

வாரத்தில் ஒரு தடவை இரண்டு குளிகைப்படி, பத்து வாரங்களுக்கு. மலேரியாக் கதையிலும் ஒரு 'அன்ரி - க்ளைமாக்ஸ்' உண்டு. கென்யக்காடுகளில் - வழியில் நகரங்களிலும் - திரிந்த அந்த ஒரு வாரத்திலும் ஒரு நுளம்பு கூட என்னைக் கடிக்கவில்லை. ஆக, ஒருநாள் - ஒரேயொரு நாள் - 'மஸாய் மாறா'வில் மத்தியானச் சாப்பாடு முடிந்து அடுத்த காட்டுலாவுக்காக அயூப்பைப் பார்த்துக் கொண்டு 'மாறா - சோப்பா' விடுதி பஸ்களியில் காத்திருந்தபோது, என் காதருகில் ஒரு நுளம்பு வந்து பாடியது கேட்டது. இங்கத்தைய சகாக்களின் அதே சங்கீதம். ஆளைப் பார்க்க ஆவலிருந்துங்கூட பயத்தால் எழும்பி அப்பால் போய்விட்டேன். அவ்வளவுதான்.

கென்யாவைப் பற்றி விபரந்தேடியபோது இணையத்தளம் என்னை மிரட்டியதில் இன்னொரு விஷயம், அங்கு சாதாரணமாக இடம்பெறக் கூடிய வழிப்பறி, திருட்டு முதலியவை பற்றிய சேதி. நைரோபியில் நடந்து போகும் போதே கைப்பையைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடிவிடுவார்கள் என்று சொன்னது அது. கடந்த ஆண்டு அங்கு போய் வந்த நண்பரொருவரைச் சந்தித்து விபரமறியப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, 'உண்மைதான், கையிலுள்ள மணிக் கூட்டைக்கூடப் பிடுங்கிக் கொள்ளும் கள்ளரும் அதிகம்' என்றார்! பதினைந்து வருடத்திற்கும் மேலாக என்னோடு ஓட்டி யிருந்து எனக்கு விசுவாசமாக உழைத்த 'மொண்டியா'வைப் பணயம் வைக்க மனம் வரவில்லை.

அதற்கு முதல், ஒரு கறுத்த பிளாஸ்ரிக் டிஜிற்றல் கடிகாரம் வைத்திருந்தேன். இந்தியன் ஆமிக் காலத்தில் அவர்களுக்கு அலேஜியாயிருந்த பலவற்றுள் ஒன்று அது என்பதாலும், அந்த அலேஜியின் பயனாய்

நான் பல உபத்திரவங்களை எதிர்நோக்க வேண்டி வந்தாலும் அப்போது அதைக் கழட்டி அடி லாச்சியில் போட்டிருந்தேன். இப்போதும் அது அங்கே இருந்தது. எடுத்துப் புது 'ஸெல்' போட்டதுதான் தாமதம், கண் சிமிட்டலாயிற்று. அதையே கட்டிக்கொண்டு போனேன். ஆனால், அது பற்றித் தெரிந்தோ என்னவோ, என் கையிலிருந்து அதைப் பிடுங்க எந்தக் கள்ளனும் முன் வரவில்லை. தவிர, நகர்களுக்குள் தாங்கள் புழங்கவேண்டி வந்த சந்தர்ப்பங்கள் மிகக் குறைவு என்பதும், அப்படிப் புழங்க வேண்டி வந்த நேரங்களில்கூட அய்யப், விடாமல், தம்முடைய வானில் ஏற்றி இறக்கிக் கொண்டிருந்தாரென்பதும், என்னுடைய மணிக்கூடு பத்திரமாக என்னுடன் திரும்பி வந்ததற்கான ஏதுக்களாயிருந்திருக்கலாம்.

ஆனால், இப்படியான எச்சரிக்கைகளின் பின், பாஸ்போட், பயணிகள் காசோலை போன்றவற்றைக் கைப்பைக்குள் வைக்கும் செயலைச் செய்ய மனம் வரவில்லை. மேற்சட்டைப் பைக்குள் அவற்றை வைத்து, அதன் மேலே ஒரு ஜெர்க்கினைப் போட்டுக் கொண்டதில் எந்தப் பயமும் இல்லாமலிருக்க முடிந்தது.

நைரோபியில் விமானநிலையத்திலிருந்து வெளிக்கிட்டு, நகர் நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தபோது, வானின் ஜன்னல்கள் எல்லாம் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. திறக்கலாமா? என்று கேட்டேன். 'இல்லை, பூட்டியே வைப்பதுதான் உசிதம்' என்றார் அலிஸ் ஒரு புன்னகையுடன். 'ஓடும் வானில் பிடுங்கும் அளவிற்குப் பொல்லாதவர்களா?' 'இல்லை, எங்காவது சைகைவிளக்கு போன்ற இடங்களில் நிற்கும்போது நீங்கள் கவனிக்கமாட்டீர்கள்...'

பிறகு, ஊர் திரும்பிய பின் வெளியான ஒரு 'டெய்லி நியூ'சில் பிரசுரமாகியிருந்த ஒரு செய்திக்கட்டுரை, அலிஸ் ஸாண்டி ஏன் வானின் ஜன்னல்களைப் பூட்டி வைக்குமாறு வலியுறுத்தினாரென்பதை இன்னொரு விதமாக யோசிக்க வைத்தது! தெருவில் நின்று, போவோர் வருவோரிடம் சில்லறைக்காகக் கையேந்தும் விடலைகள், அப்படிக்கொடுக்காதவர் முகத்தில் மனிதக்கழிவு கொண்ட பிளாஸ்டிக் பையை வீசிவிட்டு ஓடிவிடுவதாக அக்

கட்டுரை கூறிற்று! நல்லகாலம், அப்படி எதுவுமே எங்களுக்கு நடந்து விடவில்லை!

நாங்கள் பயந்த வேறு சில விஷயங்களும் நடந்துவிடவில்லை தான். அவற்றுள் முதலாவது, ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட மாதிரி - ஈராக் போர்ச் சூழலில் மாட்டிக் கொள்வது. ஏனெனில், நாங்கள் மத்திய கிழக்குக்கு ஊடாகவே போய்வர வேண்டியிருந்தது. போகும்போது அபுதாபியிலும் வரும்போது பஹ்ரைனிலும் விமானம் மாறவேண்டும். போதாக்குறைக்கு, ஈராக்கின் அயல் நாடுகளிலொன்றான பஹ்ரைன் இந்த யுத்தம் பற்றிய தன் அதிருப்தியை வேறு, அப்போதுதான், மெல்ல, முதல் தடவையாக - நாங்கள் புறப்படுவதற்குச் சில நாட்கள் முன்பு கூறியுமிருந்தது! ஆனால், அசம்பாவிதமாக எதுவும் நடந்து விடவில்லை: நாங்கள் புறப்படு முன்னரே போர் முடிந்து விட்டதாக (?) புஷ்ஷின் அறிவிப்பு வந்தாயிற்று.

இரண்டாவது 'ஸார்ஸ்.' இதில், இரண்டு பயங்கள். ஒன்று கிழக்கிலிருந்து வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கும் ஸார்ஸ், மூச்சு விடுகிற ஒரு பாவத்திற்காக எம்மில் தொற்றிக்கொண்டு ஆளையே சரிப்படுத்திவிட்டால் என்பது. கட்டு நாயக்காவில் கூட, அத்தொற்றைக் கண்டுபிடிக்கும் இயந்திரம் பெரும் செலவிலும் - பெரும் விமர்சனங்களுடனும் - நிறுவப்பட விருந்ததாக அப்போது செய்திகள் வந்துகொண்டிருந்தன.

மற்றது, கென்யாவைப் பொறுத்தளவில் நாங்கள் கிழக்கிலிருந்து போகிறவர்கள். எனவே, எங்களைப் பார்த்துப் பயப்பட அவர்களுக்கு நியாயமான காரணமிருந்தது. பிறகும் குவாரண்டைன்? - நல்லகாலமாக அப்படியும் நடந்து விடவில்லை. ஜோமோ கென்யாட்டா விமான நிலையத்தில் தரப்பட்ட உடல்நலம் பற்றிய கேள்விக் கொத்தில், 'சுவாசச் செயற்பாட்டுப் பிரச்சினைகள்' என்றிருந்ததற்கு நேரே 'ஒன்றுமில்லை' என்று நிரப்பிக் கொடுத்ததுடன் திருப்தியடைந்து, 'எங்கள் நாட்டுக்குள் நீங்கள் போகலாம்' என்றுவிட்டார்கள்!

என்றாலும், எங்களுக்கு மட்டும் போகவர - முழுப்பயணத்திலும் - அந்தப் பயம் இருந்துகொண்டே இருந்தது! அபுதாபி

யில் பதினொரு மணித்தியாலம் காத்திருக்க நேர்ந்தபோது, மொங்கோல் முகத்து ஆட்களைக் கண்ட போதெல்லாம், பெட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு விலகி விலகிப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோம். ஆனால், அரபிகளுக்கோ அந்தச் சிந்தனையே இல்லை போலிருந்தது. அவர்கள், எங்கிருந்தோ ஒரு பிளேன் நிரம்ப வந்திறங்கிய சீனர்களுடன் தோளோடு தோள் உரச, போய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

கொழும்பில், புறப்பட்ட வேளையில், விமான நிலையத்தில் பொதிகள் சரிபார்க்கிற கியூவில் நின்றபோது, ஒரு தள்ளு வண்டியில் ஏதோ ஒரு பெரிய - ரப்பர்? - பொதியை அநாயாசமாகத் தள்ளிக்கொண்டு வந்த ஒரு சீனர், அத்தனை கும்பலுக்கும் நடுவில் நின்று வெடிவெடித்தாற் போலத் தும்முதும்மென்று தும்மியபோது வயிற்றைக் கலக்கியது. விமான நிலையக் காரர்கள் வந்து அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் போகிறார்கள், அல்லது குறைந்த பட்சம் ஏதாவது விசாரிக்கவாவது போகிறார்கள் என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். பாவம், அந்தச் சீனர்! மஹும், யாரும் வருவதாயில்லை. வேறெவரும் அவரைக் கவனிப்பதாயுமில்லை எல்லாரும் அவரவர் பாடு!

ஆனால், திரும்பி வரும்போது மட்டும், இதே கட்டுநாயக்காவில், எம்மையொத்த - அல்லது எம்மிலும் மேலான - ஒருவரைச் சந்தித்தோம். அவர் மூக்குமூடி அணிந்திருந்தார். தம் மேசையில் குனிந்தபடி, குடிவரவைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவ்வளவு நெடும் பயணத்திலும் நாம் கண்ட ஒரேயொரு மனிதர்! எப்படியோ, இந்த 'மாஸ்க்' கோடு ஒரு படமெடுக்க வேண்டுமென்ற ஆசை நிறைவேற முடியாமலே போய்விட்டது.

'உங்கள் செல்பேசிகளை நிறுத்திவிடுங்கள்' என்று அறிவித்தல் வரும்வரை பேசமுடிந்தது. 'விமானத்தில் ஏறியாயிற்று, புறப்பட ஆயத்தம்' என்று யாழ்ப்பாணத்தில் வீட்டிற்குச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட முடிந்த வசதிக்காகச் செல்பேசிக்கு நன்றி சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

சரியாக காலை 7.55க்கு அந்த 'கல்ஃப் எயர்' 713 விமானம் புறப்பட்டது. கட்டுநாயக்காவிலிருந்து பஹ்ரைன், பிறகு

அபுதாபி அங்கு ஏறத்தாழ பதினொரு மணிநேரக் காத்திருப்பு. பிறகு, அபுதாபியிலிருந்து மீண்டும் பஹ்ரைனைத் தொட்டுக் கொண்டு நைரோபி. அடுத்த நாள் காலை ஆறு மணிக்கு அங்கு என்று திட்டம். நேர வித்தியாசத்தையும் கணக்கிலெடுத்தால், மொத்தப் பயண நேரம் 26 மணித்தியாலம்!

கட்டுநாயக்காவில் குடியகல்வுக் 'கியூ'வில் போய் நின்றதி லிருந்தே 'மூட்' கொஞ்சம் மாறி விட்டது! எங்களுடன் வருவதாயிருந்த பத்திரிகை நிருபர் விழுக்கி ஃபெனாண் டோவை அதுவரை சந்திக்கவுமில்லை. போதாக்குறைக்கு, முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்ற மத்திய கிழக்குப் பயணிகள் வரிசையில் சற்றே ஒதுங்கி நின்ற நானும் செல்வாவும் விமான நிலைய இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்க வேண்டும். அருகே வந்தார்.

'எதற்காக இந்த வரிசையில்? எங்கு போகிறீர்கள்?' 'இப்போது பஹ்ரைன், முடிவிடம் நைரோபி' என்றேன். 'நைரோபியா,' ஒரு கணம் தாமதித்தார், '..விஸா எடுத்து விட்டீர்களா?'

அடுத்த சிக்கல்! குவாரண்டைன் பிரச்சினையோடு, இதென்ன புதிதாக? என்றிருந்தது. எங்கள் கென்யப் பயணம், நைரோபி விமான நிலையம் மட்டும்தான் என்றாகிவிட்டதா?

'இல்லை, 'அங்கு விமான நிலையத்திலேயே எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றார்கள், பெறுமதியான கடவுச் சீட்டு இருந்தால் சரி, விஸாக் கட்டணம் ஐம்பது டொலரும் இரண்டு புகைப்படமும் கொடுத்தால் போதும்...' அறிந்ததை அப்படியே சொன்னேன். மேனகா அப்படித்தான் நிச்சயமாகச் சொல்லியிருந்தார் இணையத்தளமும் அதையேதான் கூறியிருந்தது. இப்போது அந்த மனிதர் குழப்புகின்றார்!

என் பதில் இன்ஸ்பெக்டருக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. நல்ல செந்தளிப்பான இளைஞர். முஸ்லிம் பெயர், இப்போது மறந்து விட்டது. சிரித்தார்.

‘உங்கள் நல்லதுக்குத்தான் விசாரிக் கின்றேன். ஆவணங்கள் எல்லாவற்றை யும் ஒருக்கால் தாருங்கள்...’ ஆளை ஆள் பார்த்தபடி கொடுத்தோம்’... வரிசை யிலேயே போய்க்கொண்டிருங்கள். வந்து விடுகிறேன்...’ என்றபடி மறைந்தார். வரிசை நகர்ந்தது. ஆளைக்காணவில்லை. திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி நாமும் நகர வேண்டியிருந்தது. கடைசியில் இன்ஸ் பெக்டர் வந்து சேர்ந்தார். ‘பிரச்சினையில்லை, போய்வாருங்கள்’, என்று எல்லாவற்றையும் திருப்பித் தந்தார். ‘விலாமறுக்கச்சாத்தியமுண்டா?’

‘இருக்காது’

‘மறுத்தால்-?’

‘திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்கள். மறியலில் போட்டுவிடமாட்டார்கள், பயப்படாதீர் கள்!’ சிரித்தார். ‘சந்தோசமான பயணமாகட் டும்!’ வாழ்த்திவிட்டு வந்த வேகத்தில் திரும்பினார்.

மண்டையைக் குழப்பிவிட்டு விட்டு, பிறகென்ன சந்தோஷ மென்றிருந்தது. அவர் நல்ல நோக்கத்தில்தான் சொன்னாலும், தன் கடமையைத்தான் செய்தாலும், சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிவிட்ட மாதிரி, புதிதாய் ஒரு பயம்; விஸா மறுக்கப் பட்டால்? 'சே, அதெப்படி? அவங்கள் பொறுப்பில்லாமல் செய்வாங்களா? கூட்டிக்கொண்டு போக யாராவது வரத்தானே வேணும்? பிறகென்ன யோசனை?' - செல்வா திடமாகச் சொன்னார்.

இந்தப் பயண வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியதற்குச் சமனான நல்ல விஷயம் இன்னொன்று இருந்ததென்றால், அது, செல்வா என்னுடன் வர ஒப்புக் கொண்டதுதான்! அதை அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டிருந்தார், அவர்.

எங்கள் மூவரையும் விட, மற்றெல்லோருமே மத்திய கிழக்கு வேலைகளுக்குப் போகிறவர்கள்; பெரும்பான்மை பெண்கள். தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லிம்கள் எல்லோருமே இருந்தார்கள். கஷ்டப்பட்ட பின்னணிகளிலிருந்து வருகிறவர்களென்பது நன்றாகவே தெரிந்தது. படிப்பு - ஏன், எழுத்தறிவு - குறைந்தவர்களாகவே பலர் தென்பட்டார்கள்; குடியகல்வுப் பத்திரத்தை நிரப்புவதே முக்கால்வாசிப் பேருக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. - அது மூன்று மொழிகளிலுமே இருந்ததென்றாலும்! மனதுக்குப் பெரிய சங்கடமான விஷயம். 'ஒருக்கா நிரப்பித்தாறிங்களா ஐயா?' என்று கேட்ட ஒருவருக்கு நிரப்பப் போய்; ஒன்று, இரண்டு, மூன்று - என்று எங்களுக்குப் பின்னால் ஒரு குட்டிக் கியூவே உருவான பரிதாபம்! இது தொடர்ந்து நிலவுகின்ற நிலைமைதான். '98லும் இப்படித்தான். ஒரு தடவை தமிழ் நாட்டுக்குப் போனபோது இந்த மாதிரி எழுதப் போய், என் விமானத்தின் கடைசி அழைப்பும் வந்த பிறகும், தயவான வேண்டுகல் களையும் கெஞ்சுதல்களையும் விட்டுவிட்டுப் போகிற வேதனையில், கையெடுத்துக் கும்பிட்டு, 'கோவிக்காதீங்க, கூப்பிடுறாங்க...' என்றபடி ஓடியது நினைவு வந்தது.

இன்னும் அதே நிலைமைதானா, ஐந்தாண்டுகளின் பின்னும்? இந்த அப்பாவிக்கு உதவவென வெளிநாட்டு வேலை

வாய்ப்புப் பணியகமாவது ஏதாவது ஒரு ஏற்பாடு செய்தா
லென்ன, என்று இருந்தது. விமானத்தில், பின்னர், விழுத்தி
யிடம் கேட்டேன்.

'இதையெல்லாம் நீங்கள் உங்கள் பத்திரிகையில் எழுதினா
லென்ன?'

'எழுதலாந்தான், எழுதத்தான் வேணும்', ஒரு பெருமூச்சுடன்
அவர் தொடர்ந்தார். 'இதை விடவும் வேறு பெரிய
விஷயங்களும் இருக்கின்றன.'

அவர் சொன்னதை எடுத்துக்காட்டுவது போல ஒரு சம்பவம்
அடுத்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளேயே நடந்தது.

ஒன்பதரை, பத்து மணியிருக்கும். அந்தப் பெரிய 'எயர்
பஸ்'ஸின் பிற்பகுதியில் இருந்தாற் போலப் பரபரப்பு.
பணியாட்களும், பரிசாரகர்களும் விமானத்திற்குள்ளேயே
பறந்தார்கள். என்னவென்று தெரியவில்லை என்றாலும்
இலேசான பதற்றம் - யாராவது விமானக் கடத்தல்காரர்களா?
அந்தப் பதற்றம் அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை, கொஞ்ச
நேரத்தில் விமான ஒலிபரப்பி, பயணிகளில் யாராவது
மருத்துவர்கள், தாதிகள் அல்லது முதலுதவியாளர்களிருந்
தால், தயவுசெய்து வாருங்கள்', என்று இரண்டு மூன்று தரம்
அழைப்பு விடுத்தது. துரதிருஷ்டவசமாய் அப்படி
யாருமில்லை. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கட்டை போல்
விறைத்துக் கிடந்த, ஒரு மெலிந்த இலங்கைப் பெண்ணைத்
தூக்கிக் கொண்டு, ஒரு விமானப் பணியாளர் விரைந்து
முன்புறக் 'கபி'னுக்குப் போனார். என்ன நடந்திருக்கும்
அந்தப் பெண்ணுக்கு? இனி என்னாகும்? எத்தனை
நம்பிக்கைகள் எதிர்பார்ப்புக்களுடன் எவ்வளவு கஷ்டப்
பட்டு வந்திருப்பாள்? எத்தனை பிள்ளைகள் அல்லது
பெற்றோர் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் அவளை? உடம்பு
சுகமாகி வேலைக்குச் சேர்ந்து விடுவாளா? சேர்ந்தாலும்
வேலை செய்கிற உடம்பாகவா தெரிகிறது? தகுதியில்லை
என்று திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்களா? அப்படித் திரும்பிப்
போய் இறங்கினால், ஏஜென்சிக்காரன் கட்டிய காசைத்

திருப்பிக் கொடுப்பானா? இப்படிப் பொருளாதார நிர்ப்பந்தத்தின் நிமித்தம் புறப்படுகின்ற இந்தப் பரிதாபத்திற்குரியவர்களின் உடல் நலம், தகுதி பற்றி எவரும் அக்கறை கொள்வதில்லையா?

'இதையெல்லாம் யோசித்து மூளையைக் குழப்பி என்னாகிறது?' செல்வாவும் ஒரு பெருமூச்சுடன் சொன்னார். வழிநெடுக இதே சிந்தனை.

உள்ளூர்நேரம் பதினொன்றே முக்காலுக்கே பஹ்ரைன் போய்ச் சேர்ந்தாயிற்று. அங்கு ஒரு மணி நேரம் தங்கியதில், தீர்வையற்ற கடைத் தொகுதியிலிருந்த புத்தகக் கடைக்குள் புகுந்து புறப்பட்டேன். வாங்க வேண்டுமென ஆவலைத் தூண்டிய ஒன்றிரண்டு புத்தகங்கள் அங்கிருந்தன. திரும்பும்போது வாங்கிக் கொள்ளலாமென்று அதை ஒத்திவைத்தேன். இரண்டு காரணங்கள்; ஒன்று, காசை இப்போதே செலவழிக்கக் கூடாது; மற்றது, வீணாக அங்குமிங்கும் சுமந்தாக வேண்டும்.

அந்தப் புத்தகங்களிலொன்று மிக ருசிகரமானதாகத் தோன்றியது. ஜோர்ஜ் அழகையா என்ற இலங்கைத் தமிழரொருவர் எழுதிய 'ஆபிரிக்கா செல்லல்' என்ற புத்தகம் அது. பி.பி.ஸி. செய்தியாளரான அழகையா, மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர்; அவரது ஐந்தாவது வயதில் குடும்பம் முழுவதுமே குடிபெயர்ந்து கானாவுக்குச் சென்றுவிட்டது. இப்போது இங்கிலாந்தில் வசிக்கிறார். கானாவிலும், இங்கிலாந்திலும் கல்வி கற்ற அழகையா, விருதுகள் பல பெற்ற ஊடகவியலாளர். ஆபிரிக்க விவகாரங்களில் நிபுணர். ஆபிரிக்காவின் சமகால நிகழ்வுகளைத் தன்வரலாறாகப் பதிவு செய்யும் நூல். இதுபோன்ற விபரங்களை அதன் பின்னட்டைக் குறிப்புகளிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. இப்படி ஒரு தமிழர் இருப்பது எம்மில் பலருக்குத் தெரியாதே; அந்தப் புத்தகத்தைத் திரும்பி வரும்போது கட்டாயம் வாங்கிக்கொள்ளத் தான் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். (திரும்பும் போதும் அந்தப் புத்தகக் கடைக்குப் போனேன்; புத்தகம் இருந்தது. ஆனால், அதை வாங்க என்னிடம்தான் போதிய பணம் இருக்கவில்லை!)

ஒரு மணிக்கு மீண்டும் அபுதாபி நோக்கிப் புறப்பட்டபோது, அந்தப் பெரிய விமானம் அநேகமாக வெறுமையாகவே இருந்தது. எம் மூவரையும் விட இன்னும் ஐந்தாறு பயணிகள் மட்டுமே.

பகல் 1.45க்கு அபுதாபி. நடுச்சாமம் 12-15 வரை காத்திருக்க வேண்டும். வெளியே போய் நகரையும் புகழ்பெற்ற கடற்கரையையும் பார்த்து வரலாமென்றால், விஸா இல்லாமல் போகமுடியாது என்று விட்டார்கள். அறை எடுத்து விமான நிலையத்திலேயே - தங்கலாமென்றால், கட்டணம் எக்கச்சக்கம். விழுத்தி அதைத்தான் செய்தார். நானும் செல்வாவும் விமான நிலையக் கட்டடத்திற்குள்ளேயே நேரத்தைக் கழிக்கத் தீர்மானித்தோம்.

உண்மையில் அந்தக் கட்டடத்தினுள் நேரம் போவது பெரிய ஒரு விஷயமாக இருக்குமென்றுந் தோன்றவில்லை. அவ்வளவு அழகான அமைப்பு, அது கட்டடக் கலையின் வளர்ச்சிக்குக் கட்டியம் கூறும் கட்டடம். அரைக்கோள வடிவில் பிரமாண்ட வடிவம். ஆனால், 'ஜியோடெஸிக்' கவிகை அன்று; நடுவில் தண்டு நிமிர்ந்து தாங்கியிருந்தது. கூரை - சுவர் என்று பிரிக்க முடியாத அந்த விசாலமான பரப்பெல்லாம் நீலப் பச்சைப் பளிங்குமயமாயிருந்தது. ஏறத்தாழ இருபதாண்டுகளுக்கு முன், மொஸ்கோ போய்க் கொண்டிருந்த போது, ஒரு நட்டநடுச்சாமத்திலிறங்கி, அரை மணி மட்டுமே அங்கு தங்க நேர்ந்த வேளையில், வியந்து, ஒரு படங்கூட எடுக்க முடியாது போன கவலைதீர இப்போது இருக்கலாம்; ஆசைதீர அரைநாள்!

இங்கும் ஒரு புத்தகக்கடை இருந்தது; ஆனால், குறிப்பிடக்கூடிய புத்தகங்கள் தான் தென்படவில்லை. பிற்பகலில் சிற்றுண்டி ஏதாவது சாப்பிடலாமென்று போய் உண்டிச் சாலை விலைப்பட்டியலைப் பார்த்தால் கோப்பியுடனேயே நிறுத்திக் கொள்ளலாமென்று பட்டது. இரண்டு கோப்பி, மூன்று டொலர்! அதாவது 300 ரூபாய்! காலையில், கட்டுநாயக்காவிலுங்கூட அதே விலைக்குத்தான் கோப்பி குடித்திருந்தோம்!

கிழக்கே, தொடுவானம் வரை பரந்து மறைந்த கடல் விளிம்பில் செம்பந்தாய்ச் சூரியனின் தலை தெரியத்தொடங்கிய வேளையில், நைரோபியை அண்மித்தாயிற்று என்று ஒலிக்கருவி கூறிற்று.

மணி, ஆறு ஆகிக் கொண்டிருந்தது. குறித்த நேரத்திற்கே அபுதாபியை விட்டுப் புறப்பட்டிருந்தோம். கட்டுநாயக்காவிலிருந்து வந்த முதல் விமானத்தைப் போலவே, இதிலும், முன்னால் காட்சித்திரையில், விமானத்தின் பாதை, பறக்குமிடம், உயரம், வேகம், வெளியே வெப்பநிலை - என்று கணினி தொடர்ந்து காட்டி வந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. இடையில் ஒரு குட்டித் தூக்கம். ஒரு சாப்பாடு 'மரக்கறி' என்று தந்த பிளாஸ்ரிக் பெட்டியில் முதல்நாள் மத்தியானம் - முதல் விமானத்திலும் - தந்த அதே தயாரிப்பு இருந்தது. ஏதோ ஒன்றை - அது மரக்கறி என்று மட்டும் நிச்சயமாய்த் தெரிந்தது - ஏதோ ஒரு எண்ணெயில் வதக்கிய விஷயம்

அது. அதுவும் ஏதோ தாவர எண்ணெய்தான்; எதுவாயிருக்கு மென்று யோசித்துப் பார்த்தேன். புரிவதாயில்லை. விபரிக்க முடியாத அதன் வாசம் - என் வாயை விட்டுப் போகாது என்றும் தோன்றியது. போதாக்குறைக்கு முதல்நாள் பகலின் ஏவறை வந்து முடிய முன்னரே இந்த இரவின் ஏவறையும் சேர்ந்து கொண்டது! பரவாயில்லை, இன்னும் அரைமணியில் இறங்குவதோடு எனக்கும் இந்த எண்ணெய்க்கும் சங்காத்தமே இருக்கப்போவதில்லை என்று ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால், என் அடுத்த இருபது, இருபத்திரண்டு உணவு வேளைகளிலும் கூட இதே எண்ணெய் எனக்கு 'ஹலோ' சொல்லிக் காத்திருந்தது எனக்கு அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை!

இறங்குவதற்காக வட்டமிட்ட விமானம், தடித்துக் கனத்திருந்த மழைப் புகாரைக் குத்திக் கிழித்தே கீழிறங்க வேண்டியிருந்தது. மழை மந்தாரத்தில் மனம் சலித்தது, 'ஏப்ரல்-மே, பெருமாரி' என்ற இணைய விபரம் நினைவில் வந்தது. இன்னுங் கீழே பதிந்து, நிலம் தெரிந்த வேளையில் சற்று முன்தான் மழை பெய்து நின்றதன் சான்றுகள் தெரிந்தன. இந்த மழைக்குள் அகப்பட்டு என்ன பார்க்கப்போகிறோ மென்றிருந்தது. காட்டு மழையெல்லாம் தலையில் வாங்கவா இவ்வளவு தூரம் வந்தோம்?

ஆனால், நாங்கள் அங்கிருந்த நாட்களெதிலுமே மழை எங்களைக் குழப்பி விடவில்லை. அது பெய்தது, தன்பாட்டுக்கு; இரவிலும், நாங்கள் விடுதிகளிலிருந்த வேளைகளிலும். அதுகூட அடைமழையில்லை. வெளியே புறப்பட்ட வேளைகளிலெல்லாம், அநேகமாக வெளித்து, சிலவேளைகளில் மிக ரம்மியமாகவும் இருந்தது. ஆனால், மலாய்மாறாவிலிருந்து நய்வாஷாவுக்குப் புறப்பட்ட அன்று காலை, முதல்நாளிரவில் பெய்த மழை வெள்ளம், சிற்றாறுகளாய் வழியெங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்ததைத் தாண்ட வேண்டியிருந்தது மட்டுமல்ல; சில இடங்களில் எமது வான் காட்டுத் தடத்தின் கண்டங்களைத் தாண்டவும் வேண்டியிருந்தது. அதைவிட, அதற்கு முன்னரும் பின்னரும்,

நாங்கள் பயணித்த பல பாதைகளின் இருமருங்கிலும் பல அடி ஆழத்திற்கு வெள்ளம் பாய்ந்து அரித்த பள்ளங்களையும் காண முடிந்தது. இந்த மண் அரிப்பு, கென்யாவில் ஒரு பிரச்சினை என்கிறார்கள்.

ஜோமோ கென்யாட்டா விமான நிலையத்திலிறங்கியபோது நன்றாக விடிந்திருந்தது. 'கென்ய தேசப்பிதா' எனக் குறிப்பிடப்படுபவரின் பெயரால், நைரோபி சர்வ தேச விமான நிலையம் அழைக்கப்படுகிறது. கமாவ் என்ஜெங்கி என்ற இயற்பெயர் கொண்ட தலைவரின் போராட்டப் பெயரே ஜோமோ கென்யாட்டா என்பது. 'ஜோமோ' என்றால் எரியீட்டி, கென்யாவின் எரியீட்டி! 1889ல் பிறந்த கென்யாட்டா லண்டனில் படித்தவர். அகன்ற ஆபிரிக்க வாதத்தின் வழிநின்று கென்ய சுதந்திரத்திற்கு வழிகோலியவர். 1963ல் சுதந்திர கென்யாவின் பிரதமராகவும் அதற்கடுத்த ஆண்டில் சனாதிபதியாகவும் ஆன கென்யாட்டா விரைவிடையே ஒரு விமர்சனத்திற்கும் உள்ளானார். பல்வேறு இனக் குழுக்களைக் கொண்ட நாட்டில், அவர் தமது சொந்த இனமான கிக்கிய சார்பாக நடந்துகொள்கிறார் என்றும் முந்திய கொள்கைகளை கைவிட்டு விட்டார் என்றும் குற்றச் சாட்டுக்கள் எழுந்தன. என்றாலும் கென்யாட்டாவின் மறைவுக்குப் பின்னர், 1978 ல் கலென்ஜின் என்ற ஒரு சிறிய இனக் குழுவைச் சேர்ந்தவரான அரப்மொய் சனாதிபதியானமை கென்யாவின் இனமுரண்கூட்டை ஓரளவு தணிக்கச் செய்தது.

எங்களை இறக்கி விட்ட விமானம் தொடர்ந்தும் நேரே தெற்கே, தன்லானியாவின் பெருநகரான டார் எஸ்ஸலாம் வரை போக இருந்தது. குடிவரவுப் பகுதியை நோக்கி நாங்கள் நடந்தபோது ஒரு பெரிய அட்டை கண்களிற் பட்டது. 'இலங்கை நண்பர்களே வருக' என அதில் பெரிதாக ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தது. அதன் பின்னால் - மேலே - பளிச்சிட்ட புன்னகையுடன் ஒரு உருண்டை முகம். ஐரோப்பிய பாணியில் உடை அணிந்திருந்த ஆஜானுபாகுவான அந்த ஆபிரிக்க மனிதரை நோக்கி நாம் கையசைத்ததும், அந்த முகம் மேலும் மலர்ந்தது.

‘நீங்கள் ஆஃப்ரிக்கன் க்வெஸ்ற்றிலிருந்தா?’ நீட்டிய கையைப் பற்றிக்கொண்டே கேட்டேன்.

‘இல்லை, நான் விமான நிலையத்தைச் சேர்ந்தவன். ‘அப்ரிக்கன் க்வெஸ்ற்’ பிரதிநிதி உங்களுக்காக வெளியில் காத்திருக்கிறார்...’ அப்போதுதான் அவர்கோட்டில் பொருத்தி யிருந்த பெயர்ப் பட்டியைக் கவனித்தேன். திரு. ஜொனாக்வாம்பாய், விமான நிலைய அதிகார சபை’ என்றிருந்தது.

சில மனிதர்களைச் சந்திக்கிறபோது அது என்னதான் முதல் தரமாக இருந்தாலும் - நமது சாதி, இனம், மதம், மொழி, தேசம், நிறம் - என்ற அடையாளங்களெல்லாம் மறந்து போய், இதோ இந்த மனிதர் நமக்கு மிகமிக நெருக்கமானவர் என்கின்ற உணர்வு தன்னையறியாமலே தோன்றி விடுகிறது. அப்படிப்பட்ட வகையைச் சேர்ந்த ஒருவராக இருந்தார், க்வாம்பாய். அவருடைய அந்தக் குழந்தைமுகமும் வெள்ளைச் சிரிப்பும் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

தாமதம் இன்றி கடகடவென்று ஒவ்வொரு கருமமாக முடித்துக்கொண்டே போனார் க்வாம்பாய். முதலில் குறிப் பிட்டது போல இரண்டு மூன்று அன்றிகளையாகக் கள் அரங்கேறின. அந்த மிக மெல்லிய மஞ்சள் புத்தகத்திற்காக மேற்கொண்ட ஒரு கொழும்புப் பயணம், இரண்டு தடுப்பூசி, அலுவலக அலைச்சல், ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு, எல்லாம் வீணாகிவிட்ட கவலை எனக்கேற்பட்டது. விலா பகுதியிலிருந்த பெண் அதிகாரி எமது கடவுச்சீட்டுக்களின் செல்லுபடித் தன்மைப் பற்றித் தான் வடிவாகப் பார்த்தார். விலா கட்டணம் ஆளுக்கு ஐம்பது அமெரிக்க டொலர் கொடுத்தோம். கடவுச்சீட்டு பட அளவில் இரண்டு புகைப்படங்களும் தேவை என்று கொழும்பில் கூறியிருந்தார்கள். அவற்றைப் பத்திரமாகத் திருப்பிக் கொண்டு வரவேண்டியதாயிற்று!

வெளியே வந்ததும் பச்சைச் சட்டையும் வெள்ளை ஸ்கேட்டு மாய் முகத்தில் கண்ணாடியோடு ஒரு பள்ளி மாணவி போல் தோன்றிய ஆபிரிக்க நங்கை ஒருத்தி எம்முன் தோன்றினார்.

'ஹலோ, நல்வரவு' என்றார் முகம் முழுவதும் மலர. 'இவர் தான் மிஸ் அலிஸ்ஸான்டி. அஃப்ரிகன் க்ஸ்வெற் ஸஃபாரி யைச் சேர்ந்தவர்' என்றார் க்வாம்பாய். அறிமுகங்கள் முடிந்ததும் 'போகலாமா? உங்களுக்காக வாகனம் வெளியே காத்திருக்கிறது' என்றார் அலிஸ். 'ஒரு நிமிசம்' எனறேன் அப்போதுதான் என் கண்ணிற்பட்டிருந்த 'கல்ஃப் எயர்' அலுவலகத்தைக் காட்டி. 'எங்கள் திரும்பும் பதிவை மீள் நிச்சயம் செய்துவிட்டே போனாலென்ன? 'நான் எப்போதுமே வெளியே போவதிலும் பார்க்க திரும்பும் வழியிலே கவனம் மிக்கவன்.

'நல்ல யோசனை' என்றார் அலிஸ், 'நீங்கள் இனி நைரோபியிலேயே இருக்கப் போவதில்லை. பிறகு போன் பண்ணுவதிலும் இது நல்லது தான்.'

அதை முடித்ததும் அடுத்த முக்கிய வேலை இருந்தது. எம்மிடமிருந்த டொலர்களில் சிலவற்றை கென்ய ஷில்லிங்குகளாக மாற்ற வேண்டியிருந்தது. எமது விமானப் பயணக்கட்டணம், உள்நாட்டுப் பயணஏற்பாடு, உணவு, தங்குமிடம், எல்லாமே அழைப்பாளர்களின் பொறுப்பு என்றாலும் எம் கைச் செலவுக்கு வேண்டுமே! 'பார்க்ளே' வங்கிக்கிளையொன்றில் எழுபத்தைந்து டொலர்களை மாற்றினேன். நாலாயிரத்து எண்ணூற்றைம்பது ஷில்லிங் தந்தார்கள். அப்போது டொலரின் வாங்கும் விலை விற்கும் விலை இரண்டுமே கிட்டத்தட்ட 68 ஷில்லிங்குக்கு சற்று மேல் கீழாக இருந்தது. அதாவது கென்யாப் பணம் இலங்கைப் பணத்திலும் ஏறத்தாழ ஒன்றரைப் பங்கு மதிப்பு மிக்கது என்பது புரிந்தது. மூன்று நான்கு நாட்கள் கழித்து மீண்டும் கொஞ்ச டொலரை மாற்றியபோது கவலையாக இருந்தது. முதல் நாளே மாற்றியிருக்கலாமே என்று. ஏனெனில் நாங்கள் கென்யாவில் நின்ற நாட்களில் டொலரின் பெறுமதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கீழே வந்திருந்தது.

எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது எட்டுமணி. இன்னும் காலை வெயில் வரவில்லை. விமான நிலையத்தின் கரிய கட்டடமும் அதன் அயலும், முன்னால் நின்ற பாம் மரங்களும் வாகனங்களும் ஏதோ ஒரு அமைதியில் பொதிந்து கிடக்கக் காணப்பட்டன. எமது வழிகாட்டியும் வான் சாரதியும் அடுத்த ஒரு வாரத்துக்கு எமக்குப் பொறுப்பாக இருக்கப் போகிறவருமானவரை அலிஸ் அறிமுகப்படுத்தினார். ஒரு ஆப்ரிக்கரை எதிர்பார்த்த எனக்கு ஒரு இந்தியரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது வியப்பாக இருந்தது. ஆனால், நிறத்திலும் தோற்றத்திலும் ஒரு வட இந்தியரைப்போல் காட்சியளித்த திரு அய்யப் ஹுசைன். உண்மையிலேயே ஒரு கென்யர்தான். அவர் எப்போதும் அணிந்திருக்கிற கிரிக்கெட் தொப்பியைக் கழற்ற நேர்கிற வேளைகளில் இதை ஒப்புக் கொள்வது சுலபமாயிருக்கும், ஆபிரிக்கர் களுக்கேயுரிய சிறுசுருள் முடி. தமது தாய் வழிப்பாட்டன், தந்தை வழிப்பாட்டன், இருவருமே இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்

கள் என்று அய்யப் பிறகு சொன்னார். காட்டுப்பாதைகளிலும் மலைப்பாதைகளிலும் அந்தப் புதிய நிசான் - கரவனை அதிவேகத்தில் விரட்டப்போகிற ஒரு ஆளாகத் தெரிகிறாரா என்று அய்யப்பை நான் எச்சரிக்கையாக நோட்டம் விட்டேன். அப்படித் தெரியவில்லை.

விமான நிலைய முன்றலில் வரவேற்பு

(இடமிருந்து வலம்: விழுக்கி, அலிஸ், சாந்தன், க்வாம்பாய், செல்வா)

வானில் உட்கார்ந்து எங்கள் பயண ஒழுங்கை - ஏற்கெனவே எமக்குக் கொழும்பில் அச்சிட்டுத் தரப்பட்டிருந்ததை - விளக்கினார் அலிஸ். அதில் ஒரு மாற்றம்; நைரோபியில் முழுதாகச் செலவிட வேண்டிய ஒருநாள். மாஸாய் மாறாவில் மேலதிகமாக செலவிடவென மாற்றப்பட்டிருந்தது. பழையபடியே மாற்ற முடியாதாவெனக் கேட்டேன்.

'இல்லை, மலாய் மாறாவில்தான் நீங்கள் பார்க்க வேண்டியவை அதிகம். அதற்காகத்தான் இந்த மாற்றம்' என்றார் அலிஸ். எனக்கு அதில் பெரிதாக ஏமாற்றமொன்றுமில்லை. எந்த நாட்டிலென்றாலும் பெருநகரங்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கும். அது ஆபிரிக்காவாயிருந்தாலென்ன, ஆசியா அல்லது ஐரோப்பாவாக இருந்தாலென்ன. உண்மையில் ஒரு நாட்டைப் பார்ப்பதானால் அதன் ஊர்கள்,

பட்டினங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்பது என் அபிப் பிராயம். ஆனால், ஒரு விஷயம் உதைத்தது: நைரோபியிலுள்ள புத்தகக் கடைகளைச் சுற்றுகிற சங்கதி. சொன்னேன். 'கவலைப்படாதீர்கள், நீங்கள் திரும்புகிற அன்று மத்தியானந்தான் விமான நிலையத்திற்குப் போக வேண்டும். நய்வாஷா விலிருந்து காலையில் கொஞ்சம் வேளைக்கே வந்து விட்டீர்களென்றால், நைரோபியில் மூன்று நாலு மணித்தியாலங்கள் செலவிடலாம். பிரச்சினை இல்லை! ஹகுணா மட்டாட்டா!'

க்வாம்பாயிடம் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டோம். திரும்புகிற அன்று கட்டாயம் விமானநிலையத்தில் சந்திப்பதாகக் கூறி விடைபெற்றார். அலிஸை, நைரோபி நகரில் அவரது அலுவலகத்தில் இறக்கிவிட்டு விட்டு எங்கள் பயணந் தொடரவிருந்தது. அந்த அலுவலகம் இருந்த தெருவின் பெயர் மமா எங்கினா தெரு. நாலு தடவைகள் மணமுடித்த கென்யாட்டாவின் நாலாவது மனைவியின் பெயர்தான். மமா எங்கினா! கென்யாட்டா அவன்யூ என்றும் ஒரு தெரு இருந்தது. இதேபோல, அரப்மொய் வீதி, கிமாதி தெரு என்றெல்லாம் நகரில் பெயர்ப்பலகைகளைக் காண முடிந்தது. கிமாதி என்ற டெடான் கிமாதி, விடுதலைப் போராட்ட வீரன்.

அலிஸின் அலுவலகம் நகரமையத்தை ஒட்டி இருந்தது. அந்த அலுவலகத்திற்குப் பக்கத்திலேயே புகைப்படக் கருவிகள் நிலையமொன்றிருந்ததைக் கண்டதுமே, செல்வா, விழுத்தி இருவருக்கும் சந்தோஷம். விழுத்தியின் கமராவில் ஒரு சிறிய பிழை திருத்த வேண்டியிருந்தது. செல்வாவுக்கு ஒரு வீடியோ கமராவை வாடகைக்கு எடுக்கும் நோக்கமிருந்தது. கடைக் காரர் ஒரு வெள்ளைக்காரக் கிழவர், குடியேற்றவாசிகளின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். கென்யப் பிரஜை. இப்படிப் பல வெள்ளையர்களான கென்யப் பிரஜைகளையும் ஆங்காங்கு சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர்களிற் பெரும்பாலானோர், தம் முன்னோரின் அடியொற்றி, பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைகளிலீடுபட்டிருப்பவர்கள்.

அலிஸ், பிணை நிற்க முன் வந்ததன் பேரில் கிழவர் ஒரு வீடியோ கமராவை வாடகைக்குத் தர ஒப்புக்கொண்டது மட்டுமன்றி, எப்படி அதைக் கையாள்வது என்பதைப் பற்றி ஒரு பெரிய பாடம் நடத்தவும் தொடங்கிவிட்டார். நான் ஜெர்க்கினை இறுக மாட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். தெருவில், கடைக்கு முன்னால் வானூடன் அய்யப் நின்றுருந்தமை துணிவு தந்தது. அய்யப்புடன் ஒரு மனிதர் பேசிக் கொண்டு நின்றார். காலை நேரத் தெரு களைகட்டியிருந்தது. அகன்ற, சீரான நடைபாதைகளில் நிறையப் பேர் அங்கு மிங்கும் விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அய்யப்புடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவர் முற்றுமுழுதாக ஆசியராகவே இருந்தார். எனக்கு நன்கு பரிச்சயமான ஒருவரை அவரின் தோற்றமும், முகமும் நினைவுபடுத்தின. யாரைப் போல என்று உடனே நினைவுக்கு வரவில்லை.

ஆனால், இப்போது யோசிக்கிற போது, அந்த மனிதரின் சாயலில் இங்கு பலரிருப்பது ஞாபகம் வருகிறது. 'இவர், மிஸ்டர் அலிகான், எங்கள் போக்குவரத்து விசயங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்', - அய்யப் 'எங்கள்' என்றது. 'அஃப்ரிக்கன் க்வெஸ்டர்' நிறுவனத்தை. அவர் அங்கே நிரந்தரப் பணியாளர்.

அலிகானும் இந்திய வம்சாவழியில் வந்தவர். கென்யப் பிரஜைகளாகிவிட்டவர்களின் மூன்றாந் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். அப்படி நிறைய இந்திய வம்சாவழியினர் கென்யாவில் - குறிப்பாக, நைரோபியில் வசிப்பதாக அலிகான் சொன்னார். அதில் அநேகர் இந்துக்கள். உத்தரப் பிரதேசம், குஜராத் போன்ற இடங்களிலிருந்து வந்தோரின் வழித்தோன்றல்கள். நைரோபியில் பல கடைகள் அவர் களுக்குச் சொந்தமானவை என்றார் அலிகான். இதை நானும் பின்னர் நன்கறிந்துகொள்ள முடிந்தது. திரும்பும் அன்று புத்தகங்கள் தேடி, ஒவ்வொன்றாய் ஏறி இறங்கிய அத்தனை பெரிய புத்தகக் கடைகளும் இந்தியர்களுடையவை. அதைவிட நான் போன ஒரேயொரு ஆடைவிற்பனை நிலையமும் கூட ஒரு இந்தியருடையதாயிருந்தது. இவற்றை விட, நக்குறு, நய்வாஷா போன்ற நகர்களில் போகநேர்ந்த

கடைகளும் கூட இந்தியர்களுடையவையாகவே இருந்தன. அந்தக் கடைக்காரர்களும் என்னை இந்தியனாகவே எண்ணி நடத்தியமை தெரிந்தது; ஆனால், அதனால், எனக்கு வாய்த்தது லாபமா, நட்டமா என்பது தெரியவில்லை!

கென்யாவின் பெருவர்த்தகம் யார் கையில் இருக்கிறதோ தெரியாது, இந்த இடைமட்ட வர்த்தகத்தில் இந்திய வம்சாவழியினர் நிறையவே ஈடுபட்டிருப்பது வெளிப்படை. இரண்டு மூன்று நாட்களின் பின் நக்குறுவில் இருந்து மஸாய் மாறாநோக்கிப் போய்க்கொண்டு இருக்கையில், நறொக் நகர் தாண்டியதும் தென்பட்ட ஒரு பெரிய சீமெந்து ஆலையைக் காட்டி அதுவும் இந்திய வம்சாவழியினருடையது என்று அய்யப் கூறினார். இவற்றையெல்லாம் அவதானித்த போது, நுகுகியின் 'அழாதே, குழந்தாய்' நாவலில் விபரமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்ற, ஏனைய படைப்புக்கள் சிலவற்றிலும் கூட இடம் பெறும்... இந்திய வம்சாவழி வர்த்தக சமூகம், கென்யாவில் பிரிக்கமுடியாதபடி பின்னிப்பிணைந்து, அதன் ஒரு அங்கமாகவே ஆகிவிட்டமையை அறிய முடிந்தது.

நான், அய்யப், அலிகான் மூவரும் நடைபாதையில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது எம்மைச் சுற்றி நைரோபி நகர் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது, வேகவேகமாக எம்மைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தவர்கள் சாதாரண நடுத்தர மற்றும் கீழ்த்தட்டு மக்களாகவே தெரிந்தார்கள். இங்கே அதே போன்ற எங்கள்வர்கள் அணிகிறமாதிரி நாளாந்த ஆங்கிலபாணி உடை. கூடுதலாக, மேலே ஒரு ஜெர்க்கினோ, ஸ்வெற்றோ, கோட்டோ, இருந்தது. அனேகமான பெண்கள் ஆபிரிக்க பாணி ஸ்காஃப் - தலைக்குட்டை - ஒன்றைச் சுற்றியிருந்தார்கள். கொழும்பில், யோர்க் வீதியில் நின்று கொண்டிருப்பதைப் போன்ற ஒரு உணர்வே ஏற்பட்டது என்றாலும் கொழும்பிலும் பார்க்க இங்கு நடைபாதைகள் சீராகவும் தெருப்போக்குவரத்து ஒழுங்காகவும் அமைதியாகவும் இருந்தமையைத் தெளிவாக உணர முடிந்தது. இன்னொரு முக்கியமான விடயம் காலநிலை. எங்கள் நாட்டைப் போல புழுதியையும் வெக்கையையும் கிளப்புகின்ற

வெய்யில் அங்கே இல்லை, வெய்யிலெறித்தாலும் நுவரேலி யாவில் இருக்கிற மாதிரித்தானிருக்கும் என ஏற்கெனவே கென்யா சென்றுவந்த சிலரிடம் இருந்து அறிந்தேன். ஆபிரிக்கா என்றதுமே வெய்யில் கருக்கும் என்றிருந்த எனக்கு இது அதிசயமாய் இருந்தது என்றாலும் நான் அங்கிருந்த ஒரு வாரமும் காலநிலை அப்படியேதான் - அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரித்தான் - இருந்தது. காடு, மேடு, வன, வனாந்தர மெல்லாம் சுற்றிவந்த போதும் அந்த வெய்யில் மிதமாகத் தானிருந்தது. அந்த மிதம் இந்த நகர்ச் சூழலுக்கும் ஒரு இதத்தைக் கொடுத்தேயிருந்தது.

மீமா என்கினா தெருவின் நடைபாதையில் வியாபாரிகளென்று ஆங்காங்கு தினசரிப் பத்திரிகைகளை விற்பவர்களே கடை பரப்பியிருந்தார்கள். 'த நேஷன்' 'ஈஸ்ற் அஃபறிக்கன் ஸ்ரான்டட்' போன்ற தினசரிகளும் பல்வேறு ஜனரஞ்சக ஆங்கில சஞ்சிகைகளும் அடுக்கியிருந்தன. கலை இலக்கியம் சார்ந்த சஞ்சிகைகளோ, ஏனைய துறைசார் வெய்டுகளோ கண்ணிற் படவில்லை. அவற்றிற்குப் புத்தகசாலை களுக்குத்தான் செல்ல வேண்டும் என்று தெரிந்தது. பத்திரிகைகள் எல்லாம் அநேகமாக 'ரப்வொயிட்' அளவினதாகவே இருந்தன. விலைகளும் ஒப்பீட்டளவில் எம் நாட்டிலும் பார்க்க மிகக் கூடுதலாகவே இருந்தன.

இங்கே மிகப் பிரபலமான தினசரி எது என்று கேட்டேன் 'ஈஸ்ற் அஃபறிக்கன் ஸ்ரான்டட்' என்றார் அலிகான். 'தி நேஷன்' என்றார் அய்யப். இருவரும் ஏக காலத்திலேயே மறுமொழி சொன்னார்கள். இந்தத் தினசரிகள் ஒவ்வொன்றும்

விலை முப்பத்தைந்து ஷில்லிங், அதாவது எங்கள் காசில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ரூபாய். முதலாவதில் மட்டும் ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டேன். நூற்றாண்டு கண்ட பத்திரிகை அது என்பது தெரிந்தது. வாங்கிப்புரட்டிப்பார்த்ததோடு சரி. அதை பிறகு படிக்கவே நேரம் கிட்டவில்லை, அந்த ஒருவாரமும்!

நைரோபி நடைபாதையை நோட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்த அந்த அரை மணித்தியாலத்திலும், பின்னர் அந்த நகர் முழுவதும் சுற்றிய நேரத்திலும், ஏனைய நகர்ப்புறம், நாட்டுப்புறம் என்றெல்லாம் போய்வந்தவேளையிலும், இன்னுமொரு விசயத்தை உணரமுடிந்தது. அதாவது சனநெரிசல் கூட அவ்வளவாகத் தென்படவில்லை. இடிபடும் கூட்டம் நெருக்குவாரம் என்றெல்லாம் குறிப்பிடத்தக்கதாக எந்த இடத்திலும் எந்த நேரத்திலும் காணநேரவில்லை. ஏறத்தாழ ஆறு லட்சம் சதுரகிலோ மீற்றர் பரப்பளவுள்ள கென்யாவின் மக்கள் தொகை அண்ணளவாக 27 மில்லியன் நிலப்பரப்பில் அரைவாசிக்கும் மேற்பட்டவை காடுகள், மலைகள், சமவெளி போன்றவை. மூன்றிலொரு பங்கு சனத்தொகை நகரத்திலும் அண்டிய பிரதேசத்திலும் வாழ்கிறது.

செல்வாவும் விழுத்தியும் கமெராக்கடையிலிருந்து வெளிவந்தார்கள். அலிஸிடமும் அலிகானிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு, அடுத்த ஒரு வாரத்திற்கான எங்கள் தலைவிதியை அயூப்பின் கைகளில் ஒப்படைத்து விட்டுப் புறப்பட்டோம்.

நைரோபி அழகான நகரம். அகன்ற அமைதியான சாலைகள். வாகனங்கள் நிறைய இருந்தாலும், சத்தம் புகை இருந்ததாக இல்லை. ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து சுதந்திரமடைந்த எந்த ஒரு மூன்றாம் உலக நாட்டின் தலைநகரிலும் போலவே புதிய பெரிய நவீன கட்டடங்களும், வெள்ளையர் ஆட்சிக்காலத்தின் அடையாளங்களான காலனித்துவக் கட்டடங்களும் கலந்தே தெரிந்தன. நகரில் மசூதிகளுக்கும், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களுக்குங் கூடக் குறைவில்லை. மசூதிகளில் ஸம்பியாமசூதி, இஸ்லாமியாமசூதி, இரண்டும் கம்பீரமாக காட்சி தந்தன. மக்கள் தொகையில் முக்கால்வாசிப் பேர் கிறிஸ்தவர்கள், பத்திலொரு பங்கினர் முஸ்லிம்கள்,

நைரோபி நகரம்

ஏனையோர் பாரம்பரிய வழிபாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றுபவர்கள்.

நகரில் போய்க்கொண்டிருந்தபோது, இன்னொரு நாட்டில் இருக்கின்ற வித்தியாசம் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. சூழல், தரைத்தோற்றம் மட்டுமின்றி, தெருவிலும் அதே இடதுபுற வாகன ஓட்டம், அதே மொடல் வாகனங்கள். இலங்கையில் இருக்கின்ற சகல ஜப்பானிய கார்களும், டெலிக்கா, நிசான் வான்களுந்தான் அங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பேஜோக்களும் கொஞ்சம். மிக முக்கியமான வித்தியாசமென்னவென்றால், பஸ்களையே அங்கு காணவில்லை! வாதியங்கோவின் 'சிலுவையில் சாத்தான்' நாவலின் மூலம் நன்கு பரிச்சயமான 'மட்டாட்டு'க்கள் என்கிற தனியாமினி பஸ்கள் - வான்கள்தான் பொதுப்போக்குவரத்தைக் கையாள்வதைக் காண முடிந்தது.

'உஹூரு' ('சுதந்திரம்' என்று பொருள்) பெருஞ்சாலை வழியாகப்போய் கிழக்கிலிருந்து வருகிற மொம்பாலாபாதையில் ஏறினோம். ஆனால் நாங்கள் மொம்பாலாவுக்குப் போகப் போவதில்லை என்பதில் விழுக்கிக்கு நிறையவே

கவலை. சற்றுமுன், அவருடைய - அந்த மொம்பாஸாவுக்குப் போக விரும்பும் - வேண்டுகோளையும், அலிஸ் மிக வருத்தத்துடன் மறுதலித்திருந்தார். ஒரு கட்டத்தில், தமது சொந்தச் செலவில் அங்கு போய்வருவதாக விழுக்கி கேட்டுக்கூட. மொம்பாஸா எமது சுற்றுலாத் திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்படவில்லை. நாட்டில் நைரோபிக்கடுத்த பெருநகர் அது. மிக நீண்டகாலமாகவே துறைமுக நகராகப் பெயர் பெற்றிருந்தது. ஆபிரிக்காவின் அடிமைவர்த்தகத்தில் இடம் பெற்றிருந்த பெரிய துறைமுகம். இந்தக் காரணங்களால் அந்த நகரைப் பார்க்க விழுக்கி ஆர்வம் கொண்டிருந்தும் அது நிறைவேற முடியாமலாயிற்று. எம்மைப் பொறுத்தளவில், ஏற்கனவே கென்யா சென்று வந்திருந்த நண்பர் சொன்ன விஷயம் நினைவிலிருந்தது.

'மொம்பாஸா கடற்கரை, எங்கள் பண்ணைக் கடற்கரை மாதிரித்தானிருக்கும். பெரிய வித்தியாசமில்லை.' எனவே, மொம்பாஸா போகாததில் எனக்கும் செல்வாவுக்கும் பெரிய வருத்தமில்லை.

வடக்கே எத்தியோப்பிய எல்லை வரை நீண்டுகிடக்கும் ஏ-2 நெடுஞ்சாலையில் எமது பயணம் ஆரம்பமாகியது. ஆபிரிக்காவின் கிழக்குக்கரையில் உள்ள பெரியநாடு, கென்யா. கிழக்கே, சோமாலியாவும் கடலும். தெற்கே, தன்ஸானியா. மேற்கே, உகண்டா. என அதன் எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த ஏ-2 நெடுஞ்சாலையில் போய் மேற்கே திரும்பினால் இருநூறு கிலோ மீற்றர் தொலைவில் கென்ய மலை உள்ளது. ஆபிரிக்காவின் இரண்டாவது பெரிய மலை அது. 5200 மீற்றர் உயரம். நீக்கமறப் பனி படர்ந்திருக்கும் அதன் முகடுகளும் அவற்றின் பளபளப்பும் பல மைல் தொலைவுக்குத் தெரியும் என்றார்கள்.

அவ்வளவு உயரத்திற்குப் போகப் போவதில்லை என்றாலும் அந்த மலையை நோக்கித்தான் நாங்கள் போய்க்கொண்டு இருந்தோம்: அதன் அரைவாசி உயரத்தில் நாம் சென்றடைய வேண்டிய இடமிருந்தது. மதியம் ஒன்றரைக்குள் அங்கு போய் விடலாமென்றார் அய்யுப். இப்போது மணி பத்து ஆகிக்

கொண்டிருந்தது. இன்னமும் நைரோபி எலலைக்குள்ளேயே போய்க்கொண்டிருந்தோம். நகர் இரண்டு புறமும் நழுவிக்கொண்டிருந்தது. பூங்காக்கள், ஆஸ்பத்திரிகள், பள்ளிக்கூடங்கள் தாண்டிக்கொண்டிருந்தன.. கென்ய இந்துக் கழகம், இந்துப் பல்கலைக் கழகத்திற்கான நிலம், சீக்கிய குருத்வாரா, குருநானக் ஆஸ்பத்திரி - என்று பெயர்ப்பலகைகள் பெரிதாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. 'ட்றைவ் இன் சினிமா' ஒன்றும் கடந்து போனது. நகர் நெரிசலின்றி அமைதியாய் இயங்கிக் கொண்டு இருந்தது. நகர மாந்தர் வாழ்விடங்கள் பற்றிக் கேட்டேன். வீடுகள், தொடர்மாடிக் குடியிருப்புகள், வசதியாகவே உள்ளன என்றார் அயூப். தண்ணீர் குழாய்மூலம் விநியோகிக் கிறார்கள். சில இடங்களில் விற்பனை செய்வதுமுண்டு.'

'கழிவு நீர் அமைப்பு?'

'இருக்கிறது. ஆனால் பழசாகி விட்டது. நகரின் வளர்ச்சிக் கேற்றபடி அது வளரவில்லை.'

'கென்யன் ப்ரூவரி' என்றதொரு பெரிய பெயர்ப்பலகை யுடன் ஒரு பெரிய இடத்தில், ஒரு பெரிய கட்டடம் தாண்டி ஓடியது. 'எங்கள் பியர் உலகப் புகழ்வாய்ந்தது' அயூப் குரலில் பெருமை தொனித்தது.

கெற்றோல், மொபில், ரோற்றல், ஷெல் என்று விதம் விதமாக பெற்றோல் நிறப்பு நிலையங்கள்!

'விலை எப்படி?'

'பெற்றோல், விற்பர் 59 ஷில்லிங், டீசல் 46 'ஷில்லிங்.' இது கிட்டத்தட்ட எங்கள் விலைகளுக்குச் சமனாய்ப் பட்டது. 'பிஸ்ராணி ஸ்ரேடியம்' என்ற பாரிய விளையாட்டரங்கைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தோம். அயூப் ஒவ்வொன்றாகக் காட்டி விளக்கிக்கொண்டே வந்தார். அவர் வலு சாதாரணமாக, அதேவேளை சரியாகவும் - ஆங்கிலம் பேசினார். உற்சாக மான, கலகலப்பான மனிதராயிருந்தார். நெடுநாள் பழகிய மாதிரி. ஒரு நட்பு நெருக்கம் உடனடியாகவே எம்முள் புகுந்தது.

முதல்நாள் பிற்பகல், அபுதாபி விமான நிலையத்தின் காத்திருப்பு மண்டபம் என்ற அந்தப் பளிங்கு மாளிகையில் பதினொரு மணி நேரத்தைப் போக்க முனைந்து கொண்டிருந்த வேளையில் கென்யாவில் எங்கள் பயண ஒழுங்குகளைப் பார்ப்போமேயென்று கொழும்பில் 'என்கா' தந்திருந்த அச்சிட்ட பயண ஒழுங்கை எடுத்துப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அது கைக்குள் கிடைத்தபின், அப்படி உட்கார்ந்து ஆறுதலாகப்பார்க்க நேரங்கிடைத்தது அதுதான் முதல் தடவை. அதைப் படித்ததுதான் தாமதம் புதிதாக ஒரு பயம் பற்றிக் கொண்டது!

நாங்கள் கென்யாவில் பயணஞ்செய்யப் போகிற ஆறுநாட்களில் ஐந்து இடங்களுக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. மொத்தம் 1005 கி.மீ. தூரத்தை 16.5 மணித்தியாலத்தில் கடக்க வேண்டுமென்று திட்டம்; அதாவது, மணித்தியாலத்திற்கு, சராசரி அறுபது கிலோ மீற்றர் வேகம். உதாரணமாக, நைரோபியிலிருந்து கென்ய

மலைக்கான 200 கி.மீற்றரை மூன்று மணி நேரத்தில் கடப்பதாகத் திட்டம். எங்களுக்கென்றே ஒரு தனிவாகனம், ஓட்டுநரும் வழிகாட்டியுமான ஒருவருடன் தரப்படுமென்பது தெரிந்திருந்தது. என்றாலும் மேடும் பள்ளமும், கல்லும் முள்ளுமான காட்டுப்பாதை - மலைப்பாதையெல்லாம் இந்த வேகத்தில் ஒரு முரட்டு ஆபிரிக்க ட்றைவர் செலுத்தப் போகிற வாகனத்தில் போகவேண்டியிருக்குமே என்ற நிலைமையும், ஆபிரிக்காவில் அடிக்கடி நிகழ்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்த கோரமான சாலை விபத்துக்களைப் பற்றிய நினைவும் வந்து (அப்படியொரு விபத்தை, பின்னர் திரும்பும் வழியில் உண்மையிலேயே காண நேரிட்டது.) லேசாக வயிற்றில் ஏதோ செய்தது. எங்காவது அடிகிடிப்பட்டு, அறிவு நினைவில்லாமல், கென்யக் காட்டின் ஏதோ ஒரு மூலையில் ஒரு ஆஸ்பத்திரியில், எவ்வளவுகாலமென்று தெரியாமல் கிடக்கவா, இந்தப் பயணம்.

என் பயத்தை வழமைபோல் பக்கத்திலிருந்த செல்வாவிடம் சொன்னேன், அவரும் தமது வழமையான அமைதிச்சிரிப்பை உதிர்த்தார்.

'சீச்சீ! அப்படியெல்லாம் நடக்காது.'

எனக்கு அப்போது அவரைப் பார்க்கப் பாவமாயும் என்மேல் கோபமாயுமிருந்தது!

'சும்மா இருந்த உங்களையுமெல்லோ இந்த ஆபத்துக்குள்ளை கூட்டிக் கொண்டுவந்து மாட்டி விட்டன்!'

எனக்கு இந்தப் பயணவாய்ப்புத் தரப்பட்ட போது, இரண்டு பேருக்கு என்று தந்திருந்தார்கள். அதாவது இன்னுமொருவர் என்னோடு வரலாம்! முன்பின் தெரியாத முரட்டுக் காப்பிரி தேசம், அத்தோடு முன்னர் குறிப்பிட்ட ஈராக் போர், ஸார்ஸ் பயம் - இவற்றாலெல்லாம் என்னோடு வரப்போகின்றவர் இதற்கெல்லாம் ஈடுகொடுக்கப் போகிறவராக இருக்க வேண்டுமே என்றிருந்தது! அதோடு, என்னுடன் ஒத்துப் போகக்கூடியவராகவும். செல்வாவின் நினைவு வந்தது - என்

நீண்டகால நண்பர், கட்டடத்திணைக்களத்தில் ஒன்றாக வேலை செய்தவர். கேட்டேன் சந்தோசமாக ஒப்புக் கொண்டார். அடுத்தநாள் நிச்சயம் சொல்வதாகக் கூறி. அப்படியே சொல்லவும் சொன்னார்.

இப்போது செல்வா சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எனக்கென்றால் சிரிப்பு வரவில்லை. பெயரறியா ஒரு ஊரின் ஆஸ்பத்திரியில் இரண்டு பக்கத்துப் பக்கத்துக் கட்டில்களில் நானும் செல்வாவும் 'பண்டேஜ்'களுடன் படுத்திருக்கிற காட்சி மனத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது! கூடவே, நான் 'பெஸிமிஸ்ட்' ஆகிக் கொண்டிருக்கிறானோ என்ற கவலையும்! அதீத எச்சரிகை உணர்வுகள் கூட எதிர்மறையாகி விடுமோ? 'நீங்கள், யோசிக்கிறது கூட!' என்றார் செல்வா சிரிப்பை நிறுத்தாமலே, என் நினைவோட்டத்தை ஆமோதிக்கிற மாதிரி. 'வாருங்கோ, இரண்டு கோப்பி குடிச்சால் கொஞ்சம் உசார் வரும்' என்று இழுத்துக்கொண்டு போனார். கோப்பி குடித்துவிட்டு வந்ததும்: இந்த விலைக்குக் கோப்பி குடித்தோமே என்ற கவலையும் சேர்ந்து கொண்டது!...

இப்போது இந்த முற்பகல் நேரத்தின் பளிச்சிட்ட வெளிச்சத்தில், பரந்து கிடக்கிற சமதரையில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை ஓடி மறைகிற அகன்ற தார்ச்சாலையில் வேகமே தெரியாமல் வழுகும் வாகனம். பேசிக்கொண்டே வந்தாலும் நிதானத் தவறாமல் அதைச் செலுத்துகிற அய்யப்! நேற்றைய பயம் வந்த நினைவுகூட இல்லை இப்போது. இனிமேல் எப்படியோ...

சாலையின் இருமருகிலும் அவ்வப்போது சிறுசிறு குடியிருப்புக்களும் சிறிய தோட்டங்களும் மாய் மாறிமாறிப் போயின. குடியிருப்புகளிலிருந்த வீடுகள் சீமேந்துக்கட்டடங்கள் சிறிய அமைப்புகள் - அநேகமாகத் தகரக்கூரை வேய்ந்திருந்தன. நுகுகியின் கதைகளில் வருகிற 'திங்கார' என்னுங்கொட்டில்களைக் காண நாட்டுப்புறம் நோக்கிப் போக வேண்டும் போலும்.

'இது ஜூஜர்', ஏரியா, என்றார் அய்யப்.

‘அது என்ன?’

‘நகர அலுவலகங்களில் வேலை பார்க்கிற ஆட்களின் குடியிருப்புக்கள் காலை ஐந்து மணியிலிருந்து எட்டு மணிவரை இந்தப் பாதையில் நிறையப் பேர் நைரோபியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருப்பார்கள்...?’ பத்தைத்தாண்டிய அந்த வேலையில் தெரு அமைதியாயிருந்தது. நகர் நோக்கி விரையும் வாகனங்களைத் தவிர.

அந்தத் தோட்டங்களைப் பாருங்கள் அய்யுப்காட்டிய திசையில் பார்த்தோம். சிறியதுமில்லாத பெரியதுமில்லாத எங்கள் கணக்கில் ஐந்தாறு பரப்பு என்று சொல்லக்கூடிய காய்கறித் தோட்ட நிலங்களில் எட்டுப்பத்துப் பெண்கள் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

‘குழுவேலை. ஒவ்வொருவர் நிலத்திலும் எல்லோரும் முறைவைத்து செய்வார்கள்.’

‘அதுதான் வழமையா?’

‘அப்படித்தான்.’

கூட்டுறவின் ஒரு வடிவம்!

இருந்தாற்போல தொலைத்தொடர்புக் கருவி ஒன்று கரகரத்தது.

‘எக்ஸ்கியூஸ் மி...’ என்று பேச்சை நிறுத்தினார் அய்யுப்.

அப்போதுதான் கவனித்தேன். அவரின் முன்னால், தலைக்கு மேலாக ஒரு வானொலிக் கருவி பொருத்தியிருந்தது. இடதுகையை மெல்ல உயர்த்தி அதில் தொங்கிய ஒலி வாங்கியை எடுத்து வாயருகில் வைத்துக்கொண்டு ஏதோ பேச ஆரம்பித்தார். வானின் பின்னால் உயரமாகப் பொருத்தியிருந்த அன்ரனாவை - அது வானுடன் மோதிக் கொள்ளாமல் ஒரு ரென்னிஸ் பந்தும் அதைச்சுற்றிக் கொழுவியிருந்தது - அப்போது கண்டது நினைவு வந்தது. இந்தத் தொலைத் தொடர்பு வசதியால், நாட்டின் எந்த மூலையிலிருந்தும் எந்தக்

காட்டு வெளியிலிருந்தும் தங்கள் தலைமை அலுவலகத்துடனும் இதேபோல சுற்றுலாப் பயணிகளைச் சுமந்து கொண்டு எங்கெங்கோ விரைந்து கொண்டிருக்கிற சக வாகனங்களுடனும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள முடிகிறது என்று அயூப் விளக்கினார். ஏதாவது அவசரம் ஆபத்து என்றால் உதவி உடனேயே வந்துவிடும்! இப்படியெல்லாம் இருக்கையில் தானா நேற்று அந்தபயம் பயந்தேன் என்றிருந்தது! இதை 'ஸஃபாரி' வான்களில் தொலைத்தொடர்புக் கருவி மட்டுமன்றி வேறு பல முன்னேற்பாடுகளுங்கூடச் செய்திருந்தார்கள். போதுமான அத்தியாவசிய உதிரிப்பாகங்கள்.

ஓவ்வொரு நாளும் தங்குமிடத்தில் 'ஸேவிஸ்' செய்து கொள்ளும் வசதி; தவிர, காட்டு மிருகங்களையும் மிக அருகில் பயமின்றிச் சென்று பார்க்கக் கூடியதாக, கூரையின் ஒரு பகுதி உயர்த்திவிடக் கூடியதான அமைப்பு. 'ஹச்' என்ற இந்தப் பலகணி எனக்கு முன்னர் பழைய மொடல் ஓஸ்ரின் கார்களிலும் இதேபோன்ற திறக்கும் அமைப்பும் இருந்தமையை நினைவூட்டியது. இந்த ஏற்பாடுகள் யாவற்றிலும் முக்கியமானது, அந்த வாகன ஓட்டுநரின் தேர்வு. சிறந்த சாரதி, சிறந்த மெக்கானிக்காவும் புத்தி சாதூரியம் மிக்கவராகவும், வெளிநாட்டு மொழி ஒன்று தெரிந்தவராகவும் நற்பண்பும் இனிய சபாவமும் கொண்டவராகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதில் இந்த சுற்றுலா முகவர்கள் மிகுந்த கவனஞ்செலுத்துவதாகத் தெரிந்தது. ஏனெனில் தங்களிடம் வருகிற பயணிகளை இந்த ஓட்டுநர் வழிகாட்டியின் பொறுப்பிலேயே அவர்கள் ஒரு வாரமோ, பத்து நாட்களே விட்டு வைக்க வேண்டியுள்ளது. இந்த முன்னெச்சரிக்கை ஏற்பாடுகளில் ஒன்றாக அயூப் வசம் துப்பாக்கி ஏதாவது இருந்ததா என்கிற முக்கிய கேள்வியை அவரிடங்கேட்க வேண்டுமென்று அங்கிருந்த நாட்களில் பலதடவைகள் நினைத்தும் கடைசியில் நடந்தது, கேட்க மறந்தமைதான்!

நேரம் மதியத்தை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது. விமானத்தை விட்டு இறங்கிய பின் இதுவரை நேரமும் எந்தத் திரவ அல்லது திட பதார்த்தமோ எங்கள் உடல்களின் உள்ளேயோ அல்லது வெளியேயோ போகாத அவதி மெல்ல மெல்லக் கூடலாயிற்று! இருந்திருந்து விட்டுத் தாண்டுகிற சின்னச் சின்னக் குடியிருப்புகள் சிறு தோட்டங்கள், பற்றைகள், சில சமயம் மரக்கூடல்கள் இவற்றை விட்டால் பெரும்பாலான நேரம் ஒரு அத்துவான வெளியின் குறுக்கே நீண்டுகிடந்த பாதையில்தான் எங்கள் வான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நாலே நாலுபேர் மட்டும், அயூப்பிற்கு அருகிலிருந்த இருக்கையை பெரிய மனத்துடன் விழுத்திக்குக் கொடுத்திருந்தோம். ஒரு முன்னணிப் பத்திரிகை நிறுவனத்தின் ஊடகவியலாளர் என எவரும் இலேசில் நம்ப மறுக்கும் சின்னப் பெண். குழந்தை போன்ற உற்சாகத்துடன் முன்னாலிருந்து எல்லாவற்றையும் ஆர்வத்துடன் அறிந்து கொண்டிருந்தார். எனக்கும் செல்வாவுக்குமென ஆறு இருக்கைகள்!

விரும்பியபோது விரும்பிய இடத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்! வெளியே வெயிலும் இல்லை, வெக்கையுமில்லை. பிரகாசமான பகல் பொழுது.

'இப்போது ஓரிடத்தில் நிற்கப் போகிறோம்' என்றார். அய்யப் எங்கள் பிரச்சினையை உணர்ந்தவர் போல.

'அங்கு சிற்றுண்டிச்சாலை ரொய்லற் வசதிகள் எல்லா முண்டு.' அனுபவமுள்ள சாரதிதான்.

பாதையிலிருந்து சற்று உட்தள்ளி, தனியே கடைபோல் தெரிந்த ஒரு மரவீட்டின்முன் வான் நின்றது, தகரக்கூரை. சுவரின் மரச்சட்டங்களுக்கு கறுப்பும் வெள்ளையுமாய் மாறிமாறி - வரிக்குதிரை போல - வர்ணந்தீட்டியிருந்தது. பின்னால் மரச்சிலைகள், வரிசையாக. நாங்கள் இறங்கியதும் இறங்காததுமாய். 'கரிபு!' என்று கூறியபடி உள்ளேயிருந்து இரு இளைஞர்கள் ஓடிவந்தார்கள் 'கரிபு' என்றால் 'நல்வரவு' என்று எனக்குப் பொருள் தெரியும். டேவிட் ருபாடிரி என்ற கிழக்காபிரிக்க கவிஞரின் 'ஸ்ரான்லி முத்தேசாவைச் சந்திக்கிறான்' கவிதையில் அது வருகிறது: 'மரு ம்வியுப்பெ கரிபு' - 'வெள்ளை மனிதனே உனக்கு நல்வரவு -' என்று மேற்குலகு, ஆபிரிக்காவில் நுழைவது பற்றிய கவிதை அது. படித்தும் படிப்பித்தும் அந்தக் கவிதையின் அந்த வரியும் அதன் பொருளும் மனப்பாடமே ஆகி இருந்தது. ஆனால் அது. என்ன மொழி என்றுதான் தெரியாதிருந்தது. இப்போது இந்த இளைஞர்களின் குரல் ருபாடிரியையும் ஸ்ரான்லியையும் முத்தேசாவையும் மட்டுமன்றி என் ஐயத்தையும் எனக்கு நினைவூட்டவே அருகில் நின்ற அய்யப்பிடம் கேட்டேன்.

'கரிபு என்ன பாஷை?'

'ஸ்வாஹிலி' என்றார்.

'அதோ கழிப்பறை, இந்தப் பக்கம் வந்தால் சிற்றுண்டிச்சாலை.' ஒரு இளைஞன் சுட்டினான்.

'அவற்றை முடித்துக்கொண்டு எங்கள் கடையை வந்து ஒரு தரம் பாருங்கள்' என்றான் மற்றவன்.

பிறகு வந்த எங்களின் எல்லா நெடும் பயணங்களிலுமே இப்படி இடையில் ஒன்று அல்லது இரண்டு தரிப்பிடங்களில் நின்றுதான் தொடர்ந்தோம். எங்கோ ஒரு ஏகாந்தப் பெருவெளியில் தட்டந்தனியனாய்த் தெரியும் இந்தக் கொட்டில் அமைப்புகள் உண்மையில் 'தீர் இன்-வண்' ஆக அமைந்தவை: சிற்றுண்டிச்சாலை, அருகே ஒரு கைவினைப் பொருள்கள் விற்கும் கடை, பின்னால் ஒரு கழிப்பறை, என்று சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கும், கடைக்காரர்களுக்கும் இது பரஸ்பர அனுசூலமாகவே அமைந்தது. எல்லா ஓட்டுநர்களும் ஒரு தரிப்பிடத்திலேயே வாகனங்களை நிறுத்துவார்கள் என்றில்லை; அவரவர்க்கு வாலாயமான தரிப்பிடங்கள் இருக்கவே செய்தன - எங்கள் கொழுப்பு - யாழ்ப்பாணம் பஸ்களோ, வான்களோ தத்தமக்குப் பிடித்த கடைகளின் முன்னால் போய் நிற்கிற மாதிரி. கழிப்பறைகள், தூய்மை யாகவே இருந்தன. அந்த அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு சிற்றுண்டிச்சாலையில் போய் அமர்ந்தால், வாழைப்பழம் சீப்புச்சீப்பாய் அடுக்கியிருந்தது. அதே கப்பல், அதே கதவி. இதரை இல்லை. மருத்துவ வாழை மாதிரி ஒன்று. தேநீருக்கு ஓடர் பண்ணியபோது மேலை நாடுகளிற் போல எல்லாம் தனித்தனியாய் வந்தன.

'எருமைப் பாலா?!' நல்ல தடிப்பாய்த் தெரிந்தது.

'நோ!' அய்யப் என்னை வியப்புடன் பார்த்தார்,

'பசுப்பால், இது! இங்கு நிறையப் பால் வளமிருக்கிறது. பாற்பொருள் உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகள் பல இருக்கின்றன. சீஸ் மாத்திரம் மூன்று இடங்களில் செய்கின்றார்கள்...'

பால் பாலாய்த்தானிருந்தது. பழம்பாணும், பருப்பும், மாஷும் தின்று 'வாங்க வாளி நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்' யாழ்ப்பாணத்தில் தருகிற பாலையோ அல்லது பக்கற்றில் வருகிற, ஏதோ ஒரு 'ஸ்பீறே'யையோ குடித்துப் பழகியிருந்த வாய்க்கு, பசும்புல் தின்று இந்தப் பசுக்கள் தந்த பால் உண்மையிலேயே சுவையாய்த்தானிருந்தது.

‘இங்கேயே இவற்றை வாங்கி விடுங்கள்...’ வரிசையாக அடுக்கியிருந்த தண்ணீர்ப்போத்தல்களைக் காட்டினார் அய்யுப். ‘இதைவிட வேறொன்றையும் தப்பித்தவறிக் குடித்து விடாதீர்கள். அதோடு ஹோட்டல் குழாய்களில் வருகிற நீரால் வாய்கூடக் கொப்புளிக்க வேண்டாம். அதற்கும் இதைத்தான் பயன்படுத்துங்கள்.’ இணையமும் இப்படி ஏதோ சொல்லியிருந்தமை இப்போ நினைவு வந்தது. ஆளுக்கு நாலு போத்தல் வாங்கிக்கொண்டோம்.

கென்யக் கைவினைப் பொருட்கள்

கைவினைப் பொருட்கடைக்குள் போனபோது திகைப்பாயிருந்தது! நடப்பதற்கு மாத்திரம் நடுவில் மூன்றடி அகலப்பாதை விட்டு அந்தப் பெரிய கொட்டில் முழுதும் மரச்சிலைகள், சிற்பங்கள், மற்றும் கலைப்பொருட்கள். அவற்றில் தான் எத்தனை விதம். உள்ளங்கை அளவு வேலைப்பாட்டிலிருந்து ஆரூயரச் சிலைகள் வரை வரிசை வரிசையாக அடுக்கியிருந்தன. கருங்காலி. தேக்கு. இன்னும் பெயரறியா மரங்களில் கடைந்த சிலைகள்! ஒரு வெங்கறான் வெளியில், நிலங்கூடப் பூசாது வெறும் மண்ணாய்க் கிடக்கும் ஒரு தெருவோரத்தகரக் கொட்டிலுக்குள் இவ்வளவு

கலைப்பொருள்களா! என்று மலைப்பாக இருந்தது. மரத்தை விட, 'மலக்கைற்' என்ற பச்சைக்கல்லிலும், 'சோப்ஸ்ரோன்' என்ற வழுவழுத்த கல்லிலும் கடைந்த சிறிய வேலைப் பாடுகள் வேறு! இவ்வளவையும் யார் வாங்குவார்கள் என்றிருந்தது.

சிலைகளைப் பார்த்ததும் வந்த பிரமிப்பு, விலைகளைக் கேட்டதும் பத்துமடங்காயிற்று!

ஆறங்குலத்திற்கு ஒன்பதங்குலம் வருகிற ஒரு வாழைப் பட்டைச்சித்திரம் ஐநூறு ஷில்லிங் சொன்னார்கள்!

அதைக்கேட்ட பிறகு சிலைகளின் விலையைக் கேட்கிற எண்ணமே வரவில்லை. அந்த வாழைப்பட்டைச் சித்திரம், சும்மா சொல்லக் கூடாது, எளிமையாகவும் அழகாகவுந்தான் இருந்தது. காய்ந்த பட்டையை உரித்து அதிலுள்ள கறுப்பு - வெள்ளை நிறங்களில் ஒரு உருவத்தைக்கண்டு அதற்கு ஏற்றாற்போல சிவப்புக்கடதாசி மட்டும் ஏற்ற இடங்களில் ஒட்டி, எளிமையான ஓவியங்களாக ஆக்கியிருந்தார்கள். இங்கே நாமும் அவற்றைப் போலச் செய்யலாமே என்ற எண்ணம்தான் முதலில் வந்தது.

கீடைக்கார இளைஞன் கையில் ஒரு பெரிய கூடையைத் தந்துவிட்டுச் சொன்னான். 'ஃப்ரண்ட், உங்களுக்குப் பிடித்த வற்றையெல்லாம் எடுத்து இதில் போட்டுக்கொண்டு வாருங்கள். பிறகு விலைபேசலாம். நீங்கள் பேரம் பண்ணலாம். எவ்வளவு கணக்க எடுக்கிறீர்களோ, அவ்வளவு மலிவாய்த்தருவேன்...!'

இதைக்கேட்டதும், விட்ட ஆசை மீண்டும் தொட்டுக்கொண்டது. கூடை கொள்ளாமல், பிடித்தது எல்லாம் அள்ளிப்போட்டுக் கொண்டு முன்னால் வந்ததும், அவன் கணக்குக்கூட்டி, பிறகு கழிவும் சேர்த்து, சொன்னவிலை, தலையைச்சுற்றியது. பத்தாயிரத்துச் சொச்ச ஷில்லிங்! எங்கள் காசில் கிட்டத்தட்டப் பதினைந்தாயிரம் ரூபாய்! ஒவ்வொன்றாய் மாற்றிமாற்றிக் கணக்குப் போட்டு, கடைசியில் மூன்று வாழைப்பட்டைச் சித்திரங்களையும் ஒரு கையளவு சிலையையும் இரண்டாயிரம் ஷில்லிங்கில் ஒருமாதிரி கொண்டு வந்து நிறுத்தினேன்.

'எல்லா ரூரிஸ்ட்களுக்கும் சொல்கிற விலையைத்தான் அவன் எங்களுக்கும் சொல்லியிருக்கிறான்' என்றார் விழுக்கி, பிறகு நாங்கள் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது. ஆனால் இப்படியான வெவ்வேறு கடைகளில் விலைகள் மிகவும் மாறுபட்டதையும் பின்னர் நாம் அறிய முடிந்தது. இதே வாழைப்பட்டைச் சித்திரம் ஒன்று நறொக் அருகில் ஒரு கடையில் பாதிவிலைக்கு இருந்தது. எப்படியோ, கடைக்கார இளைஞன் ஒவ்வொருவரையும் 'ஓப்ரெண்ட்' 'ஓப்ரெண்ட்' என்று சந்தோஷமாகவே வழியனுப்பி வைத்தான்.

ஆனால் ஒன்று, கென்யாவில் நாம் சந்திக்க நேர்ந்த கதேசிகள் எல்லோருமே தடங்கலின்றி ஆங்கிலம் பேசினார்கள். கடைக்காரர்கள், விடுதிப்பணியாட்கள், ட்றைவர்கள், ஏன் மலாய் இனத்து மாடு மேய்கிற சிறுவர்கள் கூட நன்றாக ஆங்கிலம் பேசினார்கள். அறுபதுகள் வரை பிரிட்டனின் குடியேற்ற நாடாயிருந்ததும், இப்போதும் ஆங்கிலம் ஸ்வாஹிலியுடன் கூட ஒரு உத்தியோக மொழியாக இருப்பதும் காரணங்களாக இருக்கவேண்டும். விசேஷமாகக் குறிப்பிடவேண்டிய இன்னுமொரு விஷயமென்னவெனில், அவர்களின் உச்சரிப்பு. அநேகமாக இலங்கையிலுள்ளவர்களின் ஆங்கில உச்சரிப்புப் போலவே இருந்ததுதான்.

கென்யாவில் ஆங்கிலமும் ஸ்வாஹிலியும் உத்தியோக மொழிகளாக இருப்பினும், ஸ்வாஹிலிக்கு 'தேசிய மொழி' என்ற அந்தஸ்தும் மேலதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிந்தது. ஸ்வாஹிலி என்பது தொடக்கத்தில் ஒரு அரேபிய கிழக்காபிரிக்க கலப்புக் கலாசாரத்தைக் கொண்ட மக்கள் குழுக்களைக் குறிப்பிடப் பயன்பட்ட பெயராயினும் பின்னர் அவர்களுடைய மொழியின் பெயராக ஆகிற்று.

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே முக்கியத்துவம் பெற்ற ஸ்வாஹிலி, இன்று கென்யாவில் மட்டுமன்றி, ஏனைய கிழக்காபிரிக்க நாடுகளிலும் வழக்கிலுள்ள ஒரு மொழியாகவும் அவர்களின் இணைப்பு மொழியாகவும் ஆகியுள்ளது. இன்று ஐந்துகோடி மக்களால் பேசப்படும்

ஸ்வாஹிலியில் பல கிளைமொழிகளும் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். முன்னர் அரபிலியில் எழுதப்பட்ட இம்மொழி இன்று ரோமன் லிபியிலேயே எழுதப்படுகிறது. ஸ்வாஹிலி, ஆங்கிலத்திற்களித்த ஒரு முக்கியமான, அதிகம் பயன்படுத்தப்படும் சொல். 'ஸஃபாரி' வேட்டைப்பயணம் அல்லது இலக்கு நோக்கிய பயணம் என்பது. கென்யாவைப் பொறுத்தளவில் அங்கு சரளமாக ஆங்கிலம் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களின் பேச்சில் கூட அவ்வப்போது ஒரு ஸ்வாஹிலித் தொடராவது சாதாரணமாக வந்து விழுந்துகொண்டிருந்தது. 'ஹகுணாமட்டாட்டா!' அதன் பொருளை அயூப்கூறியபோது இந்திய 'அமைதிப்படை'யின் நினைவு வருவதைத் தடுக்க முடியாதிருந்தது: 'நோப்ரொப்ளம்!'

ஸ்வாஹிலியை விட, கிக்கியு, மற்றும் ஏனைய குழு மொழிகளும் கூட அங்கு பேசப்படுகின்றன. கென்யாவின் பெரிய இனக்குழுவான கிக்கியு, தேசியத்தலைவர்கள், மாவ்மாவ் புரட்சியாளர்கள் என்று பலர் மூலம்பரவலாக வெளியுலகில் அறியப்பட்டிருப்பினும் பின்னர் அதனை மீண்டும் உலக அரங்கின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர் எழுத்தாளர் நுகுகி வா தியங்கோ. ஏலவே ஆங்கிலத்தில் எழுதி உலகப்புக்ழம் பெற்றிருந்த தியங்கோ, பின்னர் ஆங்கிலத்தை விடுத்துத் தம் தாய்மொழியில் எழுதத் தொடங்கியதன் மூலம் இதனைச் செய்தார்.

இரண்டாயிரம் ஷில்லிங்குக்கு வாங்கிய பொருள்களை பத்திர மாய்ச் சுற்றி வைக்கும்போது கொஞ்சம் வருத்தமாய்த் தானிருந்தது, இவ்வளவு விலை கொடுத்தோமே என்று! இந்த விலைகள், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க சுற்றுலாப் பயணிகளுக்குத்தான் கட்டுப்படியாகுமென்று தோன்றியது. ஆனால், விழுத்தி குறிப்பிட்டது போல, நாங்களும் சுற்றுலாக் காரர்கள் என்றே பார்க்கப்பட்டதால் போலும் இந்தக் கென்ய விலைவாசி எங்களை மிரட்டிக்கொண்டே வந்தது. மூன்றாவது நாள், மலாய் மாறாவில், செல்வா ஒரு பத்துலக்கும் தூரிகை வாங்க வேண்டியிருந்த போது 385 ஷில்லிங் - கிட்டத்தட்ட இலங்கைப் பணம் 600 ரூபாய்

சொன்னார்கள்! நறொக்கில் ஒரு புகைப்படச் சுருளை 450 ஷில்லிங்கிற்கு வாங்க வேண்டியிருந்தது.

ஏன், மேலே குறிப்பிட்ட சாலையோரக்கடையில் தண்ணீர்ப் போத்தல்களை, ஒன்றரை லிற்றர் 150 ஷில்லிப்படி வாங்கினோம்: அதாவது ஒரு லிற்றர் எங்கள் காசில் 150 ரூபாய்!

'அதோ, அங்கே இருக்கிறது கென்ய மலை.' அய்யப் காட்டினார். தொடுவான் வெளியில் மேகங்கள் மட்டுமே தெரிந்தன எங்களுக்கு. ஆபிரிக்காவின் இரண்டாவது அதியர மலையை நோக்கிப் போவதென்றால், இன்னும் அதை அடைய ஒன்று, ஒன்றரை மணி நேரமே மீதமிருக்கும் இவ்வேளையில் ஒரு மலைப்பிரதேசத்தில் நாம் புகுந்திருக்க வேண்டுமே? ஒரு பக்கம் கிடுகிடு உயரங்களும், இன்னொரு பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாலே தலையைச் சுற்ற வைக்கும் அதல பாதாளங்களும், அடிக்கடி திரும்பும் கொண்டை ஊசி வளைவுப்பாதைகளும் ஏன் இன்னுந்தென்படவில்லை?

'நிச்சயமாக நாங்கள் கென்ய மலைக்குத்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்தில் அங்கிருப்போம்' என்றார் அய்யப். ஆனால் பிறகு, அந்த ஒரு மணித்தியாலம் கூட எங்களை ஏமாற்றித்தான் விட்டது. கென்யத் தரை அமைப்பு அப்படி! ஏறுவதே தெரியாமல் ஏறியிருந்தோம். இலங்கை மலைநாட்டைக் கற்பனையில் கொண்டிருந்த எமக்கு, இது அதிசயமாக இருந்தது.

ஆங்காங்கு சிறு குன்றுகளும், கூர்ந்த முகடுகளும் தென்பட்டனதான். என்றாலும் கென்யமலைகள் பெரும்பாலும் தலையணைகளை, திண்டுகளை, அருகருகே மெல்ல மெல்ல உயர்த்தி அடுக்கிய மாதிரித்தான் தெரிந்தன. பெருமரங்கள், பாறைகள் என்றில்லாமல், மணலைக்குவித்து, கையால் தட்டி மழுப்பிய மாதிரி ஒரு அமைப்பு! மலை முகட்டிலிருந்து எல்லாப் பக்கமும் ஒரே சீராய் சரிகிற மாதிரி. வானிலேயே அந்த உச்சியில் ஏறிவிடலாம் மாதிரியும், பிறகு இறங்கி, அந்தச்சரிவில் அப்படியே இறங்கி ஓடிவரலாம் போலவும் ஆசையைத் தூண்டும் மலைகளே எல்லையற்று எங்கும்

பரந்து கிடந்தன. இந்த அமைப்பை நாங்கள் போன நக்குறு, நறொக், மஸாய் மாறா, நய்வாஷா என்ற எல்லா இடங்களிலுமே பின்னர் அவதானிக்க முடிந்தது.

என்றாலும், கென்ய மலையில் உயரப்போகையில் இது கொஞ்சம் மாறவே செய்தது. சிறு பற்றைகள், புற்றரைகள் மறைந்து, பெருமரங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. தோப்புகள் போல, காடுகள் போல இடைக்கிடை சோள வயல்கள் அன்னாசித்தோட்டங்கள் கோப்பித்தோட்டங்கள், என்றும் வந்துபோயின. பெரு மரங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. தோப்புகள் போல, காடுகள் போல இடைக்கிடை சோள வயல்கள், அன்னாசித்தோட்டங்கள், கோப்பித் தோட்டங்கள் என்று வந்துபோயின.

கென்ய மலையின் இந்த அடிவாரப் பிரதேசங்கள் சிறந்த விவசாய நிலங்கள் என்பது புலனாகிற்று. காலனித்துவ காலங்களில் இங்கு குடியேறிய வெள்ளை இன விவசாயிகளின் வழித்தோன்றல்களுடன், கிக்கிய மக்களும், மற்றும் அவர்களுக்கு மிக நெருக்கமான எம்பு, மேரு, போன்ற இனக்குழு மக்களும் இங்கு விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். எனப் பின்னர் அறிய முடிந்தது. மலையின் வடபுற அடிவாரத்தில் பரந்துள்ள சமவெளிகள் கோதுமைச் செய்கைக்கு மிக உகந்த நிலங்களாகக் கருதப்படுகின்றன என்று சொன்னார்கள்.

போகப் போக, இத்தோட்டங்களும் மறைந்து பெருமரங்களே சூழ்ந்த ஒரு பிரதேசம் வரலாயிற்று. காட்டாறு ஒன்று கனவேகத்துடன் குறுக்கிட்டது. மற்றெல்லா ஓசைகளையும் விழுங்கிவிட்டு அதன் பிரவாகப் பேரிரைச்சலே மேலோங்கிற்று. கனத்த இரும்புப் பாலத்தின் மேலாக எமது வாகனம் மெல்ல நகர்கையில் கீழே நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கிப்

அய்யப்பும் அவர் வண்டியும்

பாய்ந்த அந்த அழகுப் பயங்கரத்தைச் சற்று ஆறுதலாகத்தான் பார்க்கலாமே என்ற ஆசையில், 'இங்கே நிறுத்த முடியாதா?' என்றேன். 'நோ' என்றார் அய்யப், திடமாக. 'இந்த இடமும் நேரமும் சரியில்லை. முடிந்தால் நாளை இதே வழியாகத் திரும்பும்போது இன்னோரிடத்தில் நிறுத்துகிறேன்.'

'இன்னோரிடத்தில்' என்பதன் பொருள், சில நிமிடங்களிலேயே விளங்கிவிட்டது; அந்த - அதே - ஆறு, அதே வேகப்பிரவாகத்துடன் எமது பாதையில் மீண்டும் மீண்டும் குறுக்கிட்டது. ஒவ்வோரிடத்திலும் ஒவ்வோர் கோலம். பாதை; போகப் போக ஒடுங்கலாயிற்று.

ஒரு வளைவு திரும்பியதும் வாகனம் நின்றது. எங்கிருந்தென்றில்லாமல் இருவர், சீருடையுடன் ஆயுதபாணிகளாய் எம்முன் தோன்றினர்.

'இங்கயும் ஆமியா?' என்ற வார்த்தைகள் செல்வாவின் வாயிலிருந்து அவரறியாமலே வந்தன. மரமறைவில், அப்பின்னணியுடன் சேர்த்து உருமறைப்புச் செய்திருந்த காவற் சாவடி கண்ணிற்பட்டது. அய்யப் இறங்கிப்போய் அவர்

களிடம் ஏதேதோ ஆவணங்களைக் காட்டுவதும் தெரிந்தது. எங்கே போனாலும் இதே விதிதானா என்ற எண்ணத்துடன் இதயம் பலமாக அடித்துக்கொண்டது. அய்யுப் திரும்பி வந்தார். நாங்களும் இறங்கத்தான் வேண்டுமோ என்று ஆயத்தமான போது, அவர் உள்ளே ஏறினார்.

‘வனத்துறைக் காவலர்கள்! என்றபடி, என்ஜினை ஸ்ராட் செய்தார்.

அடர்ந்தோங்கி நெடுத்திருந்த மரங்களும், அவற்றின்மேலே வானமும், கறுத்து, அந்தப் பிற்பகல் வேளைக்கு ஒரு மாலை மைம்மலைக் கொடுத்திருந்தன. காட்டின் கனம் மெல்ல அழுத்தலாயிற்று.

‘இப்போதான் ஒரு யானைக் கூட்டம் இந்தப் பாதையைத் தாண்டியிருக்கிறது.’ ஓரிடத்தில் வேகத்தைச் சற்றுக் குறைத்த அய்யுப், முன்னால் தெட்டம் தெட்டமாகத் தெரிந்த, இன்னும் குலையாத, லத்திக்கும்பல்களைக் காட்டினார்.

‘இன்னமும் அருகில்தான் இருக்குமா?’ என்ற விழுக்கியின் கேள்விக்கு அவர் அக்ஸிலரேட்டரை அழுத்தி மிதித்ததில் எழுந்த என்ஜின் இரைச்சலே பதிலாகிற்று. மழை இருளின் பின்னணியில், மரங்களின் கீழே வரவேற்பு வளைவுபோல் கறுத்துத் தெரிந்த ஒரு பெரிய இரட்டைப் படலையின் முன்னால், ஐந்து நிமிடங்களின் பின் எங்கள் வாளைக் கொண்டுபோய் நிறுத்திய அவர், ‘மலை விடுதிக்கு வந்தாயிற்று’ என்றார்.

மலைவிடுதி, உள்ளுக்குள் ஒரு சிறிய மாளிகை போலவே இருந்தது. ஆனால், எல்லாமே ஆபிரிக்கத்துவத்தைப் பறை சாற்றும் அடையாளங்கள். கறுப்பே கோலோச்சிற்று. மேற்தளம், சுவர், படிக்கட்டு, தூண், எல்லாமே மரம். அந்த மரங்களை மறைத்துக் கோரைப்புல் தட்டிகள். ஆங்காங்கு அமைத்திருந்த அலங்காரங்கள், கலைப்பொருட்கள் - யாவும் மண்மணம் வீசின. ஆபிரிக்க இனக்குழுத் தலைவன் ஒருவனின் வசிப்பிடத்தில் இருப்பது போன்ற உணர்வை

விருந்தினர் மனத்தில் தூண்டும் சூழல். அறைகளுங்கூட, அமைப்பில் இப்படித் தானிருந்தனவெனினும், அங்கு நவீனத்துவமும் கலந்தே இருந்தது, மின் வசதிகள், வெந்நீர் - தண்ணீர் வசதிகளுடன் கூடிய குளியலறை என்று.

அவசர அவசரமாகக் குளித்து உடைமாற்றிக்கொண்டு உணவு மண்டபத்தில் நுழைந்தபோது, ஐந்து மணியாகிக்கொண்டிருந்தது - வழமையாகப் பிற்பகல் மூன்றுமணிக்கு மூடி, பின், இரவு ஏழு மணிக்குத் திறக்கிற அந்தக்கூடம், அன்று எமக்காக இடையில் திறந்தது. ஒரே சமயத்தில் எழுபது, எண்பது பேர் உட்கார்ந்து உணவருந்தக்கூடிய விசாலம். முற்றுமுழுதும் மேலைத்தேய பாணியிலமைந்து மலைவிடுதியுடன் ஒட்டாத ஒன்றாய்த் தெரிந்தது. என்றாலும் அந்த மாடி ஜன்னல்களின் கீழும் சூழவும் சணைத்திருந்த காடு கதகதத்தது.

பரிசாரகர்கள், தமக்கேயுரிய சீருடையில் பளிச்சென்றிருந்தார்கள். தந்த உணவுப்பட்டியலை வாங்கிப் பார்த்தபோது, வியப்பாய் மட்டுமின்றி ஆறுதலாயுமிருந்தது. எனக்கிருந்த பல பயங்களில் சாப்பாட்டைப் பற்றியதும் ஒன்று. நான் பிறவிச் சைவம்; முட்டை கூடச் சாப்பிடாத முழுச்சைவம்! முன்னர் ரஷ்யாவுக்குப் போனபோது, அங்கே அப்போது வசந்த காலமாயிருந்தபடியால், பழங்கள், காய்கறி - என்று அந்தப் பிரச்சினையே எழவில்லை. இங்கு வந்தபோதும், ஒரு முற்று முழுதான தாவரபட்சணி ஆபிரிக்காவுக்குப் போவதிலுள்ள முரண் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. இணையம் வேறு - இந்த விஷயத்திலுங்கூட - மிரட்டியேயிருந்தது! ஹோட்டல்களில், ஒட்டகச்சிவிங்கி, வரிக்குதிரை, காண்டாமிருகம் - எல்லாங்கிடைக்கும் - ஸ்பெஷல் தயாரிப்புகளாக - என்றும் பார்த்த நினைவு. எப்படியிருந்தாலும், எங்கு போனாலும், பிஸ்கற்றுகளுக்கும், வாழைப்பழத்திற்கும் நிச்சயம் தட்டுப்பாடு வராது என்ற துணிவில்தான் விமானமேறியிருந்தேன்.

எனவே, இப்போது இந்தப் பட்டியல் என்னை ஆகவாசப்பட வைத்ததில் வியப்பில்லை; முக்கால்வாசி தாவர உணவுகள்! கத்தரிக்காய், வாழைக்காய், உருளைக்கிழங்கு, கெக்கரிக்காய்,

கிறீன்பீஸ், என்று! போதாக்குறைக்கு - கொஞ்சமாகத்தான் பிறகு வந்ததென்றாலும் - சோறு வேறு! அப்பாடா வென்றிருந்தது. அசைவ ஐட்டங்களும் தாராளமாகவே இருந்தாலும் என் நிமித்தம் எந்தத் தயக்கமும் வேண்டா மென்று ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்ததாலும், செல்வாவுக்கும் விழுத்திக்கும் கூட அப்பாடாவென்றுதான் இருந்திருக்கும். காட்டு விடுதியில் நாம் கொண்ட அடுத்த இருவேளை உணவுகளும், அடுத்தடுத்த நாள்களில் ஏனைய இடங்களில் உண்டவையுங்கூட இதேபோலத்தானிருந்தன. இன்னும், தக்காளி, அவரை, கோவா, போன்றவையும். ஆனால் தயாரிப்புக்கள் மட்டும் வேறுவிதம். பழங்களில் வாழையும், பப்பாசியும் நிறைய. காலையிலும் இரவிலும் வேண்டியளவு பால், பட்டர், அயூப் குறிப்பிட்டது போல மூன்று வெவ்வேறு தயாரிப்புகளில் சீஸ். மலாய் மாறாவில், ஒரு காலைஉணவில் தேன்கூட - இயற்கையோ, செயற்கையோ தெரியாது - இருந்தது. தேயிலை, கோப்பி, சீனி, பாற்பொருட்கள், காய்கறி, பழங்கள், இறைச்சி - எல்லாமே உள்ளூர் உற்பத்திகள்தானென்று சொன்னார்கள். என்றாலும், கென்யக் குடிமக்கள் எல்லோருக்குமே இவை யாவும் தட்டுப்பாடின்றிக் கிடைக்குமா என்பது தெரியவில்லை. கென்யாவிலிருந்த நாட்களிலெல்லாம் என்னுள் இரண்டு கேள்விகள் எழுந்த வண்ணமே இருந்தன: இவ்வளவு இயற்கை வளமிருந்தும் இன்னமும் ஏன் அது ஒரு ஏழை நாடாகவே உள்ளது? இந்த இதமான - மிதமான - காலநிலை வருடமுழுவதும் இருந்தும், இந்த மக்கள் ஏன் இவ்வளவு கறுப்பாகவே இருக்கிறார்கள்?

சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தபோது ஐந்தரைக்கும் மேலே. 'இயற்கைச் சூழலில் ஒரு நடைபோய் வருவோமா?' விடுதியின் 'இயற்கை வள வழிகாட்டி' அழைத்தார். மழை கலைந்த மப்பும் மாலை வெய்யிலுமாய்க் கலந்து, வெளியே காடு ஒரு மாயாலோகமாக மாறியிருந்தது. இனந்தெரியாத எத்தனையோ பறவைகள் - பிராணிகளின் குரல்கள் - வா, வா, என்பது போல் குளிர்மட்டும் ஒவ்வொரு கணமும் கூடி வருவது தெரிந்தது.

‘இருட்டிவிடாதா?’

‘அதற்கு முதல் திரும்பிவிடலாம், அரை மணிக்குள்.’ நானும் செல்வாவும் புறப்பட்டோம், மேலங்கிகளை இறுக மாட்டியபடி. ஆளுக்கொரு பெரிய குடைதந்து விட்டார்கள் - வழிகாட்டியிடமும் அது மட்டுமே இருந்தது போலிருந்தது.

‘பயமில்லையா?’

‘என்ன பயம்?’ என்றார்.

மாலையில் மட்டுமல்ல, மத்தியானத்தில் கூட அந்த நிலத்தில் சூரியஒளி பட்டுவிட முடியாது என்கிற மாதிரி அடர்த்தி. பாதை வளைந்து நெளிந்து இருந்தாலும் தெளிவாயிருந்தது.

நடக்கத் தொடங்கி இரண்டே நிமிடங்களில், திக்குத் தெரியாத காட்டின் நடுவிலிருந்தோம். விபரிக்க முடியாத கிளர்ச்சி.

சினுவ அச்சிபேயின் 'திங்ஸ் ஃபோல் எபாட்' நாவல் நினைவுக்கு வந்தது: காட்டு வழித் தடத்தில் வைத்து இக்கொம ஃபுனாவை ஒக்கொங்கோவும் ஏனையோரும் வெட்டுகிறார்கள்... கண்ணைப் பொத்தி அடித்தது மாதிரி அடர்ந்திருந்தது காடு. வழிகாட்டி, மழைக்காடுகளைப் பற்றியும் அதன் மரஞ்செடிகொடி வகைகளைப் பற்றியும் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்.

'இங்கே கோலா மரங்கள் கிடையாதா?' என்று கேட்டேன்.

'இல்லை.'

'தென்னை?'

'பொம்பாஸா பக்கத்தில் உண்டு.'

'பாம்' எனப்படும் தெங்குவகைத் தாவரங்களை வழியில் பார்த்திருந்தேன். எதிரே ஆளரவமும் பேச்சுக்குரல்களும் கேட்டன. எங்களைவிட, அந்த மலை விடுதியில் அப்போது தங்கியிருந்த வேறிரண்டேயிரண்டு பேரான அந்த பெல்ஜியத் தம்பதிகள், இன்னொரு வழிகாட்டியுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு 'ஹலோ'க்களுடனும், ஒரு 'ஜாம்போ'வுடனும் எம்மைத் தாண்டிப்போனார்கள். 'நாமும் திரும்பலாமே?' என்றேன். 'இன்னுஞ்சற்றுப்போகலாமே?' என்றார் வழிகாட்டி. 'இல்லை, மறந்துவிட்டோம் : தொலைபேசி அழைப்பு எடுக்கவேண்டும்.'

உண்மையாகத்தான் அழைப்பு எடுக்கவேண்டியிருந்தது. வந்து சேர்ந்ததை இன்னும் வீட்டுக்குச் சொல்லவில்லையே! திரும்பினோம். 'சிறிலங்காவுக்கு ஒரு அழைப்பு எடுக்க முடியுமா?' 'இங்கிருந்து இயலாது: எக்ஸ்சேஞ்சைக் கேட்டுத் தான் சொல்ல முடியும்,' வரவேற்பிடத்தில் கடமையிலிருந்த பெண் கூறினார். மிஸ்.மொறீன். ஐந்து நிமிடங்களுள் பதில் வந்தது. 'ஸொறி, இயலாது!'

'யூ.கே?'

அடுத்த நிமிடமே சொன்னார்கள். 'ஓக்கே.'

ஆனால் நான் கொடுத்த எண்ணைத் தொடர்புகொள்ள பத்து நிமிடம் பிடித்தது.

வந்து சேர்ந்த சேதியைச் சொல்லி அதை வீட்டிற்கு அறிவித்து விடுங்கள் என மைத்துனரிடம் கூறிவிட்ட ஆறுதல்.

'எவ்வளவு?'

'மூன்று-நிமிடம், 1500 ஷில்லிங்.' மலை விடுதியின் மைய மண்டபத்திற்குப் போனபோது, ஒரு பக்கம் முழுவதும் சுவர் இல்லாததுபோல் தோன்றிற்று. அருகே சென்று பார்த்தபோது தான் முழு உயரத்திற்கும் கண்ணாடித்தடுப்பு போட்டிருப்பது தெரிந்தது. நேரே, கீழே, எங்களுர்க் குளங்கள் போலப் பெரிதாய் ஒன்று. நடுவில் மட்டும் நீர்கொஞ்சம். அது ஒரு

சுனை என்று சொன்னார்கள். காட்டு மிருகங்கள் நீரருந்த வருவதை அருகிலிருந்தே - ஆபத்தின்றிப் பார்க்கும் ஏற்பாடு. விடுதியிலிருந்து குளத்தை நோக்கி மின்விளக்குகள் ஒளியைப் பாய்ச்சின. காற்குளம்புகள் சேறாடிய குட்டைகளில் மஞ்சள் நீர் ஆங்காங்கு தேங்கிப் பளபளத்தது. எங்கள் தூரதிர்ஷ்டம், இரண்டு நாள்கள் பெய்த மழையால் குளத்தை நாடிவந்த மிருகங்கள் குறைவாகவே இருந்தன. காட்டெருமைகளும், மரைகளும், ஓநாய்களும் மட்டுமே வந்துபோயின. 'பெரிய ஐந்து' எனப்படுகின்ற எவையும் வந்ததாயில்லை. எங்கள் அறைக்குப் போய் ஜன்னல் திரையை விலக்கியபோதுதான் அங்கிருந்தும் குளத்தை வடிவாகப் பார்க்கக் கூடிய அமைப்பு இருந்தமை தெரிந்தது. பகலிற்கேட்டதிலும் பல மடங்கு குரல்களைக் காடு ஒலித்தது. எது பறவை, எது மிருகம், என்ன பிராணி என்றெல்லாம் தெரியாத அந்த உயிரொலிகள் மட்டுமே கேட்ட நிசப்தம், எல்லாத் திக்கிலும் கவிந்து மூடியிருள், உடலை நடுக்கிய குளிர் - என்று, முன்பின்னறியாத ஒரு 'தீரில்.'

அந்த இருளை, அந்தக் குளிரை, அந்த ஒலிகளை, ஆபிரிக்க மலைக் காட்டின் அந்தக் கிளர்ச்சியூட்டும் தனிமையை அப்படியே தூங்காமல் கிடந்து உணரவேண்டும் போலிருந்தது. தத்தம் அறைகளுக்குள் முடங்கிவிட்ட ஐந்தே ஐந்து விருந்தாளிகளும், எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்று தெரியாத மிகச்சில பணியாட்களுமாயிருந்த அந்த விடுதி... கரிய கூரைகளுக்கும் கோரைப்பாய் மூடிய சுவர்களுக்குமிடையில், மிக மங்கிய மஞ்சள் வெளிச்சம் தெரிகிற நடைபாதைகள் : காட்டின் குரல் மட்டுமே கேட்கும் நிசப்தம்..

தூக்கவே முடியாது கனத்த கம்பனியால் இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு, தூங்காமலே இந்தக் கிளர்ச்சியை ரசிப்பது என்ற முடிவில் சரிந்தேன். சின்ன வயதில் அறிமுகமான, டார்ஸான், ஃபான்ரம் என்கிற வேதாளர், நரமாமிச பட்சணிக்கதை மாந்தரிலிருந்து, ஒக்கொங்வோ, ஒபீரிக்கா, எஸிடெமில்லி, எம்விகாக்கி, சுமாவ் - என்று பரிச்சயமானவர்களெல்லாம் ஒவ்வொருவராக வரிசையில் வந்து போனார்கள்... எங்காவது

ஏதாவது - சேதி சொல்லும் - பறையொலி கேட்கிறதா என்று கவனிக்க முயன்றாலும், விடுதிக்கு மிக அண்மையிலிருந்து விடாது ஒலித்த 'கறாக், க்றாக்...' என்ற ஏதோ ஒரு பறவைக் குரலே விஞ்சி நின்றது...

மறுபடியும் விழிப்பு வந்தபோது இரண்டுமணி. மெல்ல எழுந்து திரைச்சீலையை நீக்கி வெளியே பார்த்தால் உதிரியான சில மான்கள் மட்டும் குளத்தில் நடப்பது தெரிந்தது.

காலையில் வெளியே வந்தபோது எட்டு மணி.

'அபாரியா சுபூய்?' - வானில் எமக்காகக் காத்திருந்த அய்யுப், புன்முறுவலுடன் வரவேற்றார். அந்த விசாரிப்புக்கு என்ன அர்த்தமென்று அவரைக் கேட்டு - 'இன்று காலை எப்படியிருக்கிறீர்கள்?' - அதற்குப் பதில் எப்படிச் சொல்வதென்பதையும் அவரிடமே கேட்டுச் சொன்னேன். 'அபாரியா சாய்.' 'நன்றாயிருக்கிறேன்.' காலைப்பொழுது பிரகாசமாக இருந்தது. மழை முற்றும் வெளித்திருந்தது. 'ஒரு நிமிஷம்...' வானில் ஏறப்போன எம்மைத்தடுத்து எதிரே காட்டினார். 'அங்கே பாருங்கள்' - தொலைவில், கென்ய மலை உச்சி, செதுக்கி வைத்தாற்போலத் தெரிந்தது. கமெராவை எடுத்து, சரிபண்ணி நிமிர்ந்த நிமிடத்துள் எங்கிருந்தோ வந்த முகில், முகட்டைப் போர்த்தி மறைத்திருந்தது. ஐந்து நிமிஷமாகியும் அசைகிற வழியாயில்லை. நேரம் எட்டரையாகிக் கொண்டு இருந்தது. மலைவிடுதியை விட்டுப் புறப்பட்டோம். இன்றைக்கு, இருநூற்றுப்பத்து கிலோ மீற்றரை இரண்டரை மணித்தியாலத்தில் தாண்டி, 'லேக் நக்குறு' என்ற இடத் திற்குப் போகவேண்டும் என்று, அலிஸ் தந்திருந்த அச்சிட்ட பயண ஒழுங்கு கூறிற்று.

நேற்று பிற்பகல் வந்தபோது பசியும் களைப்பும் மழை மூட்டமும் பார்க்கவிடாமல் தடுத்த காட்டின் முழு அழகு இப்போது காலை வெளிச்சத்தில் பளிச்சிட்டது. அடிக்கொரு தரம் பாதையில் குறுக்கிட்ட காட்டெருமைக் கூட்டங்கள், பபூன் குரங்குகள் என்று வாகனத்தை நிறுத்த வைத்தன. 'இவ்வளவுதானா? இதெல்லாம் எங்கள் நாட்டிலும் உண்டே!

நாளாளுக்குப் பாருங்கள்! பெரிய ஜந்தும்கூட சந்திக்கும்...' என்றார் அய்யுப் 'அதென்ன பெரிய ஜந்து?' 'சிங்கம், யானை, காண்டாமிருகம், காட்டெருமை, நீர்யானை' 'யானையும், காட்டெருமையும் எங்களிடமும் உண்டு.' 'அப்போ, வரிக்குதிரை, ஒட்டகச்சிவிங்கியைச்சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்' நேற்றைய காட்டாற்று வளைவில் ஞாபகமாக வண்டியை நிறுத்தினார் அய்யுப். 'இது பாதுகாப்பான இடம். பத்து நிமிஷம் தருகிறேன்.' அந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட போது வருத்தமாகத்தானிருந்தது - எங்களை விட வேறெவருமே கண்ணிற்கூடப் படாத அமானுஷ்யமாக இருந்தாலும்.

மெல்லமெல்லக் காட்டுச்சூழல் தாண்டி மீண்டும் காட்டு வெளியில் கலந்தோம். முடிவற்று நீண்ட தார்த் தடத்தில் வழுகும் வாள். 'உங்கள் பெயரில் பாகிஸ்தானின் ஜனாதிபதி யொருவர் இருந்தாரே - அய்யுப் கான் என்று - கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?' - செல்வா கேட்டார்.

'அப்படியா?' - அய்யுப்புக்கு வியப்பாக இருந்தது; கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை.

பதினொரு மணிக்கு, வான் ஓரிடத்தில் நின்றது. 'நக்குறு வந்தாயிற்றா?'

'இல்லை, இது பூமத்தியரேகை - இப்போது பூமத்திய ரேகையைத்தாண்டுகிறோம்.'

இறங்கினோம் - வெங்கறான் வெளி: கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வட்டமாக விரிந்து கிடந்தது. நெடுஞ்சாலையருகில், நேற்றுப் பார்த்தது போல, ஒரு தகரக் கொட்டில். தெருவோடு ஒரு பெரிய அறிவிப்புப் பலகை - 'நீங்கள் இப்போது பூமத்திய ரேகையைத் தாண்டுகிறீர்கள்' என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தது. அதற்கு மேலேயும் ஒரு 'ஜாம்போ', வெய்யில் நன்றாக எறித்துக் கொண்டிருந்தது; என்றாலும் வெக்கை சிறிதுமில்லாத இதம்.

எங்களைக் கண்டதும், கொட்டில் தாழ்வார வாங்கில் அமர்ந்திருந்த இளைஞர்களில் இருவர் எழுந்து வந்தார்கள், முகம் முழுதும் முறுவலுடன் - 'ஜாம்போ.' 'ஜாம்போ.'

'இங்கே வாருங்கள்', ஆங்கிலத்தில் அழைத்தான் ஒருவன். அவன் காட்டிய இடத்தில், பத்தடி தள்ளி ஒரு சாதாரண பிளாஸ்டிக் வாளி இருந்தது. ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

பூமத்திய ரேகை (Equator)

'போய்ப்பாருங்கள்', புன்னகையுடன் சொன்னார் அயூப். வாளித் தண்ணீருக்குள் ஒரு தகரப் பேணி கிடந்தது. அந்த இளைஞன் அதனைத் தூக்கினான். பேணியின் அடியிலிருந்து சிறுதாரையாக நீர் ஒழுகலாயிற்று. அடியில் ஆணியால் ஓர ஓட்டை போடப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

'இதைப் பாருங்கள்', ஒழுகும் நீரைக் காட்டினான் மற்றவன். 'கடிகாரம் சுற்றுத் திசையில் கழன்று விழுகிறது - இல்லையா?' அப்படித்தான் தெரிந்தது.

'இப்போது பாருங்கள்', கையில் ஆயத்தமாக வைத்திருந்த நெருப்புக் குச்சியில் பாதியைப் பிய்த்துப் பேணி நீரினுள் போட்டான். பேணி நிரின் சுழல், கடிகாரம் சுற்றுத் திசையிலிருந்தது இப்போது தெளிவாகத் தெரிந்தது. 'நாங்கள் நிற்பது, பூமத்திய ரேகையிலிருந்து பத்தடி வடக்கே. இனி, தெற்கே போவோம், வாருங்கள்...' வாளியுடன் இருவரும் முன்னே போனார்கள். அறிவிப்புப் பலகையைத் தாண்டி, எதிர்த்திசையில் பத்தடி போய் வாளியை வைத்தார்கள். 'இப்போது பாருங்கள். இது, தெற்கே...' நீர்த்தாரையும்,

நெருப்புக்குச்சியும் இப்போது எதிர்வளத்தில் சுழல ஆரம் பித்தன! அதாவது பூமத்திய ரேகையின் வடக்கேயும் தெற்கேயும் விசையொன்றின் விளைவான அசைவு. எதிரெதிர்த் திசைகளில் இடம் பெறுகின்றது. அந்த இளைஞர்கள் இதைச் செய்து காட்டினார்களேயொழிய, அச்செயற்பாட்டின் காரணத்தை விளக்குவதற்கேற்றவர்களாகத் தெரியவில்லை.

இந்நிகழ்வு 'கியூரியோலி'யின் விசை சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்க வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. அதாவது, ஒரு சுழலும் சட்டமொன்றில் அசையும் துணிக்கையொன்றின் விசை, அத்துணிக்கையின் வேகத்தில் தங்கியுள்ளது. இங்கு, புவிக் கோளம், சுழலும் சட்டமாகச் செயற்படுகிறது.

'இதற்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டாமா?' செல்வா கேட்டார்.

'ஐம்பது ஷில்லிங் கொடுங்கள்', என்றார் அய்யூப். தகரக் கொட்டிலை நோக்கி நடந்தபோது, புவிக் கோளத்தின் வடதுருவத்திற்கண்மையில் - மீண்டும் இப்போது சென். பீற்றேஸ்பேர்க் எனப்படும், அப்போதைய லெனின்கிராத் நகரில், அர்ச்-ஐஸக் தேவாலயத்தில் நின்று, உலகம் தன் அச்சில் தானே சுழல்வதை விளக்கும் ஃபோகல்ஸ் ஊசலியின் செயற்பாட்டைப் பார்த்தமை என் நினைவுக்கு வந்தது.

கொட்டிலுக்குள், சிற்றுண்டிச்சாலை ஏதுமில்லை; ஆனால் சின்னதாய் ஒரு கலைப்பொருட்கள்கடை இருந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, அந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் ஒரு கடதாசியைக் கொண்டுவந்து நீட்டி, 'உங்கள் பெயர்களைத் தெளிவாக எழுதுங்கள்' என்றான்.

'எதற்கு?' 'எழுதிக்கொடுங்களேன்...' என்றார், அய்யூப். அங்கிருந்து புறப்பட்ட வேளையில் தான் அது எதற்கு என்று தெரிந்தது. 'ஒரு நிமிடம்...' என்றபடி ஓடிவந்தான், அந்தப் பெயர்களை எழுதி வாங்கிக் கொண்டு போன இளைஞன். அழகாக அச்சிடப்பட்டிருந்த மூன்று 'சான்றிதழ்'களை நீட்டினான். 'இன்னார், இத்தனையாம் திகதி, இத்தனை மணிக்கு, இந்த இடத்தில் பூமத்திய ரேகையைத் தாண்டினார்'

என்று அச்சிடப்பட்டிருந்தது. வெற்றிடமாயிருந்த பெயர், தேதி, நேரம், போன்றவற்றை ஆங்கிலத்தில் அழகாக நிரப்பியிருந்தார்கள்...!

பெரும்பிளவுப் பள்ளத்தாக்கு
(சுபுக்கியா பார்வைத் தலம்)

'ருவெண்டெ!' அய்யப், வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டார். சற்றுத் தூரம் போனதும், 'தேநீரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டீர்கள், இல்லையா?' தாமாகவே தொடங்கினார். 'ஓமோம்...' மூவரும் அவசரமாகவே பதில் சொன்னோம். 'அருமையான ஓரிடத்தில் நிறுத்தப் போகிறேன், பாருங்கள்...' ஐந்து நிமிடமாயிருக்கும். அந்த இடம் உண்மையிலேயே அருமையாய்த் தானிருந்தது. நாலா பக்கமும் விரிந்து கிடந்த அந்த வெளியில் இப்படி ஒரு இடம் எப்படி வந்தது. என்று அதிசயமாயிருந்தது. நுவரெலியாவில் ஒரு துண்டைக் கிளப்பிக் கொண்டு வந்து பதித்தது மாதிரி.

'இதுதான் தொம்சன் நீர்வீழ்ச்சி!' என்றார் அய்யப். மரங்களின் மறைவில் நீண்டு கிடந்த ஒரு ஆழ்ந்து ஓடுங்கிய பள்ளத்

தாக்கின் எதிர்ப்புறம், மலைமீது அடர்ந்து படர்ந்திருந்த காடொன்றின் நடுவில், நூறடி உயரத்திலிருந்து வீறுடன் வீழ்ந்து கொண்டிருந்த நீர்ப்பெருக்கு; இது நிரந்தரமான நீர்வீழ்ச்சியல்ல!

‘அப்படியென்றால்?’

‘அந்தப் பக்கங்களில் பெருமழை பெய்கின்ற காலங்களில் விழும். மற்ற நாள்களில் வரண்டு விடும்..’ எப்படியோ, இப்போது அது அழகாகத்தானிருந்தது. அதன் இரைச்சல் அந்த வட்டாரமெல்லாம் ஓங்காரமிட்டது. நீர்வீழ்ச்சியின் எதிரே அழகான தோப்பொன்றும் அதன் நடுவில் அழகான விடுதியொன்றும் வேறு, இங்கே ஒரு நாளாவது நின்றிருக்கலாமே என்றெண்ண வைத்தன.

தொம்சன் நீர்வீழ்ச்சியிலிருந்து புறப்பட்டு ஒன்று, ஒன்றரை மணித்தியாலம்.. மீண்டும் பாதை இப்போது லேசான மலைப்பாங்கானதாகியிருந்தது. வலப்பக்கம் செங்குத்தாய் உயர்ந்தமலை. இடதுபுறம், பென்னம்பெரிய பள்ளத்தாக்கு ஒன்று பரந்து விரிந்து கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் போய் மறைந்தது. அதன் நடுவில் ஆங்காங்கு சிறுநூர்ர்கள், வளைந்து நெளிந்து ஓடுகிற பாதைகள் எல்லாம் தெரிந்தன.

‘இதுதான் பெரும் பிளவுப் பள்ளத்தாக்கு’ என்றபடி, வாணை நிறுத்தினார் அய்யப். இறங்கியதும் எதிரே தெரிந்த அறிவிப்புப் பலகையும் அதைத்தான் சொன்னது.

‘இது, ‘சுபுக்கியா - பார்வைத்தளம்’ என்று போட்டிருக்கிறதே இந்த சுபுக்கியாவை விட வேறு இடங்களிலும் இப்படிப் பார்க்கும் இடங்கள் இருக்க வேண்டும் இல்லையா?’

‘பல இடங்களில்....’

இறங்கி இரும்புக்கிராதி போட்டிருந்த விளிம்பு வரை நடந்தபோது, வயிற்றைக் கலக்கியது. பல இடங்களில் பார்வை மேடையாக பலகை பொருத்தியிருந்தார்கள். இடையிடை தெரிகிற ஓட்டைகளின் கீழே இருநூறு அடி ஆழத்தில் கிடுகிடுபாதாளம்! அடியடியாய் எடுத்து வைத்துப்போய்

தொம்சன் நீர் வீழ்ச்சியின் முன்னால்
பாரம்பரிய நடனக்காரர்களுடன் ஆசிரியர்

விளிம்போடு நின்றபோது காற்று சுகமாக வீசியது. எல்லாமே எதோ கனவுபோல் இருந்தது.

'பிளவுப் பள்ளத்தாக்கு' அல்லது 'பெரும்பிளவுப் பள்ளத்தாக்கு' என்று அழைக்கப்படுகின்ற இந்த பூகர்ப்பவியல் அற்புதம், மத்திய கிழக்கின் தென்பகுதியிலிருந்து, தென்கிழக்கு ஆபிரிக்கா வரை - அதாவது சிரியாவிலிருந்து மொஸாம்பிக் வரை - ஓடுகிறது. பூமிப்பந்தின் சுற்றளவில் ஆறில் ஒரு பங்கு இதன் அகலம் என்கிறார்கள். விளிம்பில் நிற்பதால் பள்ளத்தாக்காகத் தெரிகிற அது உள்ளே இறங்கி விட்டால் அப்படித் தெரிவதில்லை. அதனுள்ளே சமவெளிகளும் வாழிகளும் உள்ளன. உண்மையில் இந்தப் பள்ளத்தாக்கில்தான் சாக்கடல், செங்கடல் போன்றவையும் அடங்குவதாக ஒரு குறிப்பு கூறியது. இந்தப் பள்ளத்தாக்கு, கென்யாவில் இரண்டாகப் பிரிகிறது. மேற்குக்கிளை கொங்கோப் பக்கமாகவும் கிழக்குக்கிளை, நக்குறு மற்றும் நய்வாஷாவாழிகளை உள்ளடக்கிய பிரதேசத்தாலும் பிரிகின்றன. இந்த நக்குறு வாழியை நோக்கித்தான் அப்போது நாங்கள் போய்க் கொண்டிருந்தோம்.

பாதைவிளிம்பிற்கு அப்பால் இருபது அடி அகலத்திற்குப் பலகைமேடை போடப் பட்டிருந்தது. கைபிடித்தடுப்பைப்பிடித்துக் கொண்டு குனிந்து பார்த்தாலும் கூட தலைசுற்றும் போலிருந்தது. இந்தப் பலகைகளை எவ்வளவு நம்பலாம்? 'இப்படியேகீழே போனால் அந்திரட்டிக்குக் கூட எலும்பு கிடையாது!'

'பயப்படாதீர்கள்...' என்றார், பக்கத்தில் வந்த அய்யப், அவருக்கு எங்கள் பாஷை புரிந்திராவிட்டாலும் பயம் புரிந்திருக்க வேண்டும். '...இது நல்ல பலமான கட்டுமானம், எத்தனை பேரையும் தாங்கும் ஓடினாலும், துள்ளினாலும் கூட, ஒன்றும் ஆகாது.' அதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கிற துணிவுதான் எங்களுக்கு இருக்கவில்லை.

பள்ளத்தாக்கு தொடுவானில் சங்கமிக்கிற விளிம்புவரைகண்களால் துளாவியபோது, அந்தப் பிரமாண்டமும் அந்த அமைதியும் ஆளையே கரைத்துவிட வல்லவையாகத் தெரிந்தன. 'அழாதே குழந்தாய்' நாவலின்

அட்டைப்படம் நினைவு வந்தது; இதே போன்றதொரு சித்தரிப்பு. பார்வைமேடை, முப்பது நாற்பது அடி அகலம் வரும். இரண்டு பக்கங்களிலும்; இங்கும் - இரண்டு தகரம் வேய்ந்தகடைகள். கடைநிறையக் கைவினைப் பொருள்கள், 'ஃப்ரண்ட்., ஃப்ரண்ட்' என்றழைக்கின்ற கடைக்கார இளைஞர்கள்!

'வந்து பார்த்துவிட்டுப் போங்கள்...'

'எல்லாம் வாங்கியாயிற்று...' 'பரவாயில்லை பார்த்து விட்டுப் போங்கள் ஃப்ரண்ட்.'

இங்கே கவனிக்க நேர்ந்த இன்னொரு விசயம் இது. இந்தக் கடைக்கார இளைஞர்கள் முன்பின் தெரியாத எல்லோரையும் கூட அந்நியோந்நியமாக 'நண்பரே' என்றழைக்கிறார்கள். 'நீங்கள் வாங்க வேண்டாம், பார்த்துவிட்டுப் போங்கள்' என்கிறார்கள். பார்த்தால், ஏதோ ஒரு விலையைச் சொல்லிவிட்டு, 'நீங்கள் என்ன விலை வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம். கேளுங்கள்' என்கிறார்கள். அப்படிக் குறைவாகக் கேட்டாலோ, ஒன்றும் வாங்காமல் வெளியே வந்தாலோ கூட அன்பாகவே வழியனுப்பி வைக்கிறார்கள். வியாபாரத் தந்திரமோ பண்பாடோ - எதுவென்றாலும் அது நன்றாகவே இருந்தது. கென்ய வியாபாரிகள் - அங்காடிக்காரர்கள் பற்றி ஏற்கெனவே சில நண்பர்கள் சொன்னதைப் பின்பற்றி, விற்கிறவன் சொன்ன விலையில் எட்டில் ஒரு பங்கு; பத்தில் ஒரு பங்கு கூட கேட்டிருக்கிறேன். ஓரிரண்டு தரம் அதில் சரியும் வந்திருக்கிறது. ஆனால் அவர்களிடம் ஒருபோதும் கோபம் மட்டும் வரவில்லை.

இதே போலக் கவனிக்க நேர்ந்த இன்னொரு விசயம், நாங்கள் 'இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்கள்' என்பது தெரிந்தபோது பலர் முகத்தில் தோன்றிய ஒரு அந்நியோந்நியமும், பாராட்டுகிற பாங்கும்! அந்தப் புண்ணியம் கிரிக்கெட்டுக்குத்தான் சேரவேண்டுமென்றும் புரிந்தது. ஆனால் அந்த விளையாட்டின் பரம வைரியாக என்னைக் கருதிக்கொள்கிற நான் அதன் காரணமாய் வந்த அந்த அனுகூலங்களை ஏற்றுக்

பெரும்பிளவுப் பள்ளத்தாக்கின் முன்னால் சாந்தன், அய்யப்

கொள்ளவும் சங்கடமாயிருந்தது! ஆனாலும் மிகப் பல இடங்களில் நாம் எங்கிருந்து வருகிறோம் என்ற கேள்விக்கே கூட இடமில்லாமல், இந்தியர்களாகவே கருதப்பட்டு - அதிலும் கென்ய இந்தியர்களாகவே நோக்கப்பட்டோம். அடுத்தடுத்த நாள்களில் 'மலாய் மாறாவில்' நின்ற போது, 'அய்யப் தனது உறவினர்களைத் தான் அழைத்து வருகிறார்' என்று சக வழிகாட்டி - சாரதிகள் தம்மைக் கிண்டல் பண்ணியதாக மகிழ்வும் ஒருவித பெருமையுமாய் அய்யப் எம்மிடம்

சொன்னார்! சுற்றுலா வாகனமான எமது வாணைக் கவனித்தவர்கள் மட்டுமே 'எந்த நாடு?' என்பதைக் கேட்டார்கள்.

நக்குறு வாவியோரமாக - காட்டின் நடுவில் இருந்த விடுதிக்குப் போக முதல் நக்குறு நகரின் கடைத் தெருவில் வாணை நிறுத்தினார் அய்யப். வழமைபோலவே கமெரா சம்பந்தமான அலுவலொன்றிருந்தது விழுத்திக்கு. நாங்கள் நிறுத்திய இடத்திற்கு அருகிலிருந்த கடையின் பெயர்ப் பலகை 'ஆஹா' என வைத்தது. புத்தகக் கடை! செல்வாவை வானில் இருக்கச் சொல்லி விட்டு இறங்கி அவசர அவசரமாக உள்ளே போனால், அருமையான புத்தகங்கள்! இதுவரை பெயரே கேள்விப்பட்டிராத பல புதிய கென்ய எழுத்தாளர்களின் ஆங்கில ஆக்கங்கள் அங்கிருந்தன. மதிய உணவுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டிய நேரத்திலும் பார்க்க இப்போதே ஒரு மணிநேரம் பிந்தி விட்டுப் பறக்கிற அய்யப் திரும்புவதற்குள் இவ்வளவு புத்தகங்களையும் தட்டிப் பார்த்து விட

வேண்டுமேயென்றும், இனிப்போகிற இடமெல்லாம் இந்தப் புத்தக மூட்டையையும் காவித்திரிய வேண்டுமேயென்றும் எழுந்த இரட்டைக் கவலைகளை இருந்த இடமே தெரியாமல் போக்கடித்தார், விற்பனையாளர். அவர் சொன்ன விலை சற்றுமுன் சுபுக்கியாவில் பள்ளத்தாக்கைக் குனிந்து பார்த்தபோது ஏற்பட்டதை விடப் பெரிய தலைச்சுற்றைத் தரலாம் போலிருந்தது. உள்ளேபோன வேகத்திலும் விரைவாய் வெளியே வந்தேன்! அந்த நேரத்தில் கூட இந்தப் புத்தக விஷயத்தில் வெறுங் கையோடு இலங்கை புக நேரிடுமென்று நான் எண்ணியிருக்கவில்லை; நைரோபிக் கடைகளை நம்பியிருந்தேன்.

வானுக்குப் போனபோது அய்யுப்பும் விழுத்தியும் அப்போது மில்லை. சரி, அடுத்த கடையைத்தான் பார்ப்போமே என்றால் அது ஒரு பல்பொருள் அங்காடி. இந்தியர்களுடையது. அழகழகான படங்கள் போட்ட அஞ்சலட்டைகள் சில வற்றை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பியபோது புகைப்படச் சுருள்கள் கண்ணிற்பட்டன. என்னிடம் 100-இலும் 200-இலுமாக மும்முன்று சுருள்கள் கைவசமிருந்தன. அது போதும். இங்கிருந்தவை வேறு 400ம் 600 மாகவே இருந்தன. இது எதற்கு? ஆனால் என் புகைப்படப் பிடிப்பு பற்றிய அறிவு எவ்வளவு போதாது என்ற கவலையும், அதன் விளைவாய் என்னென்ன அருமையான படங்களையெல்லாம் பாழாக்கி விட்டேன் என்ற கவலையும் ஊருக்கு வந்த பின் தான் ஏற்பட்டது..! ஏனென்றால் வந்த அன்று மாலையே - மழை தூறி மைம்மலும் கவிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் - நக்குறு வனவிலங்கு சரணாலயத்தில், எட்டித் தடவுந் தூரத்தில் எங்களைக் கடந்துபோன காண்டா மிருக மந்தையை யெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி படம்பிடித்து, அந்த திருப்தியுடன் ஊருக்கு வந்ததும் படச்சுருள்களைக் கழுவக் கொடுத்துவிட்டு வாங்கிப் பார்த்தால் சிகரட் குடிக்கிறவனின் புகைவளையங்களாய் அங்குமிங்கும் ஏதோ தெரிந்தன!

நல்லகாலம் ஒரு படம் மட்டும் நிழலுருவாய்க் காட்டியது காண்டா மிருகங்களை. அதை 'ஸ்கான்' பண்ணி போட்டோ

ஷொப் மூலம் பண்ணாத வைத்தியமெல்லாம் பண்ணிப் பிறகு புதுப்பித்த பார்த்தபோது, எனது காண்டாமிருக மந்தை அங்கே இருளிலிருந்து வெளிவந்திருந்தது! வெற்றிக்களிப் புடன், பத்துப் பண்ணிரண்டு வயதான சொந்தக்காரப் பையனொருவனிடம், 'பார்த்தியா காண்டாமிருகம்!' என்று காட்டியபோது அவன் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான் 'இதோ?' தன்னோடு பகிடிவிட நான் முயன்றிருக்கிறேன் என்ற கோபம் அவன் கண்களிற் தெரிந்தது. '...இது, மாடுகள் மேயுது' என்னதான் சத்தியம் பண்ணினாலும் அவற்றைக் காண்டாமிருகங்களாக ஏற்க அவன் தயாராயில்லை. ஆனால் இதிலும் பெரிய வயிற்றெரிச்சல் இனித்தானிருந்தது. படச் சுருளைக் கழுவிப் பதித்து தந்த நண்பருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது 'நீங்கள் இந்தப் படங்களை 200ல் எடுத்திருக்கிறீர்கள். 400ல் அல்லது 600ல் எடுத்திருந்தால் சும்மா அந்த மாதிரி வந்திருக்கும்' என்றார்!

மூடத் தொடங்கிய கடைகளைப் பார்த்த போது தான் அன்று சனிக்கிழமை என்பது நினைவு வந்தது. நகரிலிருந்து புறப் பட்டு 'லேக் நக்குறு லொட்ஜ்'க்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது மணி நாலு இன்றைக்கும் மதிய உணவிற்கு ஒதுக்கப் பட்டிருந்த நேரம் முடிந்து ஒருமணித் தியாலமாகி விட்டிருந்தது! அதுகூடப் பரவாயில்லை, அன்று மாலை எங்கள் 'கேம் ட்றைவ்.'

- சரணாலயத்தில் சுதந்திரமாய் சஞ்சரிக்கும் விலங்குகளைப் பார்க்க வாகனத்தில் தேடித் திரிவதற்கான நேரம் வேறு சுருங்கிக் கொண்டிருந்தது! என்னதான் அவசர அவசரமாக அறைக்குப் போய் தோய்த்து, உடைமாற்றி, சாப்பாட்டுக் கூடத்தில் அப்போது கிடைத்த சிற்றுண்டியைத் தின்றது பாதி, தின்னாதது பாதியாக ஓடினாலும் ஐந்தே காலாகியிருந்தது. மழை மந்தாரம் வேறு.

புறப்பட்டுச் சிறிதுதூரம் போனதுமே வாணை நிறுத்தி, எப்படி அதன் மேற் கூரையைத் திறந்து அதனூடாக மிருகங்களைப் பார்ப்பது, தேவையில்லாதபோது எப்படி மூடுவது என்பதை அய்யப் விளக்கினார்.

நாங்கள் கூரையைத் திறந்ததும் பலத்த தூறலாய் மழை தொடங்கிற்று. “ஸஃபாரி யில் மழைக்கு அஞ்ச முடியாது...” என்றார் அவர். ஏதோ வாழ்க்கைத் தத்துவத்தையே எளிமையாகச் சொன்னது போலிருந்தது.

‘ஸஃபாரி’ என்பது உல்லாசப் பயண மல்ல- என்று இணையம் வேறு சொல்லி யிருந்தது. காட்டில் நடக்கவும், காத்திருக்க வும், நனையவும், காயவும்கூட வேண்டி யிருக்குமென்றும்; அதற்கேற்ற ஆடைகள், பளிச்சிடாத, சூழலோடியைந்த நிறங்களில் மற்றும் கணுக்காலகளுக்கு மேல் வரும் பூட்ஸ் அணிந்திருக்க வேண்டுமென்றுங் கூடப் படித்து அதற்குத் தக நிற்க முயன் றிருந்தோம்.

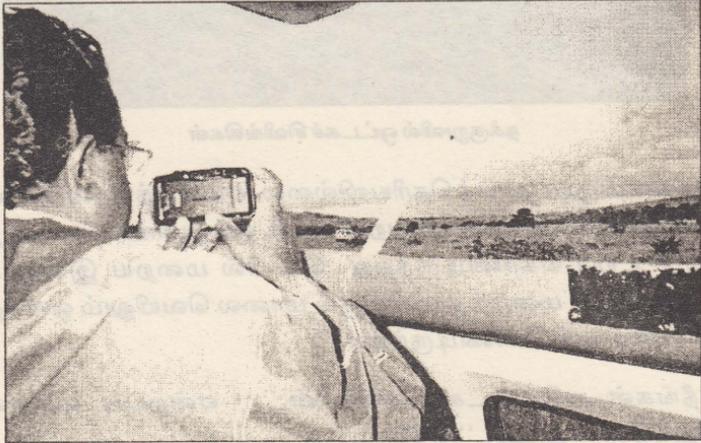
நக்குறு வாவியில் மொய்த்துக்கிடக்கும் செந்நாரைக்கூட்டம்
(கவனிக்க கட்டம்)

நீண்டு கிடந்த ஒரு குன்றைத் தாண்டியதும் அதற்கப்பால் கடல்போல் பரந்து கிடந்தது நக்குறுவாவி. சட்டென்று மழைவிட்டு முகில் கலைந்ததில் நீர்ப்பரப்பு மின்னலாயிற்று. கரைநெடுக கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் இளஞ்சிவப்புப் போர்த்துக் கிடந்தது. பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதே அந்தச் சிவப்புப் படையில் ஒருபகுதி பிய்ந்தெழும்பிப் பறக்கலாயிற்று. நாரைக்கூட்டம்! உலகின் செந்நாரைகள் யாவும் நக்குறுவாவியை மொய்த்து மூடியிருக்க வேண்டும்!

நீர்ப்பரப்பில் மிதந்து கரையொதுங்கி இளஞ்சிவப்பு ரோசா இதழ்களாய்க் கரையெல்லாம் மூடிக்கிடந்த நாரைச் சிறகுகளைப் பார்த்தபோதுதான் விடுதியின் வரவேற்பறை வாசலில் ஓய்ந்தாய்ப் படர்ந்து பூவாய்ச் சிலிர்த்திருந்தது உண்மையில் ஒரு கொடியேயல்லவென்றும், இந்த நாரைச் சிறகு வேலைப்பாடுதானென்றும் சட்டென்று புரிந்தது.

வாவியைத் தாண்டி காட்டுக்குள் போக கால் மணி நேரம். மாலை வெயில் பிரகாசமாயிருந்தது. ஒரேயடியாக அதைக் "காடு" என்று சொல்லிவிட முடியாதிருந்தது; அடர்ந்திருந்த பெரியதொரு தோப்புப்போல, எங்கும் நிறைந்து உயர்ந்து, விரிந்து, குடைபரப்பி நின்ற 'அக்கேஷியா' -வேல- மரங்கள்.

தேமல் படர்ந்தது போலிருந்த அடிமரங்களை ஒட்டி சிறுபுதர்கள், பற்றைகள், இடையில் வளைந்தும் நெளிந்தும், கிளைபிரிந்தும், கூடியும் ஓடிக்கொண்டிருந்த மண்பாதை; எங்கள் ஒழுங்கைகள் போல. மண்மட்டும் - மக்கிமாதிரி- மஞ்சள் சேறாய்த் தெரிந்தது. ஒரு வாகனம் மட்டும் போகக்கூடிய அகலம். வாகனச் சில்லுகள் பதித்த இரட்டைத் தடத்தில் ஆங்காங்கு நீர் தேங்க, ஒரு வலைப்பின்னல் போல அக்காட்டில் படிந்திருந்தது பாதை.

வானின் (Van) மேற்கூரையூடாக மிருகங்கள்

வேலமரச் சூழலுடன் ஒத்திசைவு கொண்டு நிற்பதே தெரியாமல் - உச்சாணிக் கொம்புகளை மேய்ந்துகொண்டு இருந்த ஒட்டகச்சிவிங்கிகளை கவனித்துத்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்தது.

கேமராவின் கிளிக் சத்தத்திற்குக்கூட எச்சரிக்கை கொண்டு காதுகளை நிமிர்த்தி ஓடத் தயாராகும் மான் கூட்டங்களில் மட்டும் மூன்று வகை. மரக்கூட்டங்களுக்கு இடையில் வரும் பரந்த வெட்டைகளில் கூட்டங்கூட்டமாக குனிந்தபடி - ஒரு கணமும் ஓயாது வீசும் வால்களுடன் - கருமமே கண்களாய் நிற்கும் வரிக்குதிரைகள்; 'மினி-ஸ்கேட்' போட்ட பெண்கள் மாதிரி நடந்துகாட்டி வாணைக் கண்டதும் வெருண்டோடும் தீக்கோழிகள் - அவை மண்ணுக்குள் தலையைப் புதைக்கிற

நக்குறுவில் ஒட்டகச் சிவிங்கிகள்

நோக்கமிருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. எங்கிருந்தென்றில்லாமல் ஓயாமல் இசைக்கும் பறவைகள், என்று எங்களைச் சுற்றி காடு உயிர் கொண்டிருந்தது. வெயில் மறைய இன்னும் நேரமாகும். மழைத் தூறல்களும் மாலை வெயிலும் ஒளிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

“நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள்தான்...” என்றபடி வாளை நிறுத்தினார் அய்யுப். “அதோ...”

பக்கத்து வெட்டையில் காண்டாமிருக மந்தையொன்று மேய்ந்தபடி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது - சிறிய யுத்தராங்கிகளின் அணியொன்று வந்தால் இப்படித்தான் இருக்கும் போலும்!

“இவை வெள்ளைக் காண்டாமிருகங்கள்...”

“வெள்ளையாகத் தெரியவில்லையே, சாம்பல் நிறந்தானே?”

“அவற்றின் வாய்நிறத்தை வைத்துத்தான் இந்த பிரிப்பு...” மந்தை எங்களை நோக்கித்தான் வந்துகொண்டிருந்தது. இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இயந்திர ஒலியைக்கூடச் சட்டை செய்யாமல்.

“சற்றுத்தள்ளிப் போவோமா?”

“பயப்படாதீர்கள்...” அய்யப்பின் ஆறுதல் எங்கள் இதயத் துடிப்பை குறைப்பதாயில்லை.

ஏழெட்டு அடிகூட இல்லாத தூரத்தில் எங்கள் வாணைக் கடந்து எதிர்ப்புறம் போயின சில. சித்தமருத்துவரான என் பாட்டனாரின் அலுமாரியில் மருத்துவத் தேவைக்கென இருந்த காண்டாமிருகக் கொம்பு பல ஆண்டுகள் கழித்து மனதில் தோன்றி மறைந்தது.

“வேண்டிய மட்டும் படமெடுங்கள். அவை மிரளா...” குருவியொன்று பறந்துபோய் காண்டாமிருகத்தின் தோளின் மேல் உட்கார்ந்தது. வானம் மீண்டும் மெல்லக்கறுத்து, துமி விழலாயிற்று. படம்பிடிப்பது சிக்கலாயிற்று.

தங்கள் பாட்டில் போய்க்கொண்டிருந்த மிருகங்களுக்குள் என்னவோ நடந்திருக்க வேண்டும். அவற்றிலிரண்டு ஒன்றையொன்று பார்த்து முக்காரமிடத் தொடங்கின. இருந்தாற்போல ஒன்றை மற்றது தூரத்தி இடித்தது. “போய் விடுவோம்...” கெஞ்சாத குறையாய் அய்யப்பிடம் சொன்னோம். எனக்கு அறுபதுகளில் பார்த்த “ஹட்டாரி” படம் நினைவுக்கு வந்தது: நீகலில் பார்த்திருக்க வேண்டும். கென்யாவிலோ தன்ஸானியாவிலோதான் எடுத்த படம் அது. மிருகக்காட்சி சாலைகள் போன்றவற்றிற்காக வனவிலங்குகளை உயிருடன் பிடிக்கிறவர்களின் சாகசம். அதில் இப்படித்தான் ஒரு காண்டாமிருகம் ஜீப்பொன்றைத் தன் கொம்பால் தூக்கிப் புரட்டிப் பந்தாடுகிறது! இங்கே - நல்லகாலமாக - சண்டை போடுகிற இரண்டும் எங்களுக்கு எதிர்த்திசையில் மூசி மூசி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன; ஆனால், மந்தையில் பாதி இப்போது பாதையின் குறுக்கே கடந்துகொண்டிருக்கிறது! கியரை மாற்றி, என்ஜினை விரைவாக்கி, இருந்தாற்போல - ஹோணையும் ஓங்கி ஒலித்தபடி - மந்தைக்குள் புகுந்து, வெட்டித்தாண்டியது வான்! கடவுளே என்றிருந்தது.

சற்றுத்தூரம் போய் ஆசுவாசமாக மூச்சுவிட்டதும் “ஹட்டாரி படம் பார்த்திருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டேன். அய்யப்

மட்டும் பார்த்திருந்தார். நன்றாக நினைவுமிருந்தது அவருக்கு. "ஹட்டார்" என்றால் என்ன பொருள் தெரியுமா?" - என்னைத் திருப்பிக் கேட்டார்.

"இல்லை."

"ஸ்வாஹிலியில் 'ஹட்டாரி' என்றால் 'ஆபத்து' என்று பொருள்!"

"அதேபோல இன்னுமொன்றிரண்டு படங்கள்கூட வந்தன, இல்லையா?"

"ஒன்றிரண்டல்ல, பல!"

"'செரன்ஜெற்றி!', 'கொங்கா' - இரண்டு பார்த்தேன்..."

"'செரன்ஜெற்றி! நானும் பார்த்தேன்..." என்ற அய்யப் சொன்னார்.

"...நாளை அந்த செரன்ஜெற்றி எல்லைக்குத்தான் போகிறோம்!"

"என்னது?" எனக்குப் புரியவில்லை.

"நாளை மலாய் மாறாவுக்குப் போகிறோமல்லவா? அதன் தொடர்ச்சி - ஒரு பகுதி - தான் செரன்ஜெற்றி. ஆனால், செரன்ஜெற்றி கென்யாவிலில்லை: தன்ஸானிய எல்லைக்குள்ளிருக்கிறது..."

இப்போது மரங்களேயற்ற வெளியொன்றில் போய்க் கொண்டிருந்தோம். பாதையின் இருபுறமும் ஆளுயரத் திற்கும் மேலாக மண்டியிருந்த கோரைப்புல், இடைக்கிடை குத்துக்குத்தான பற்றைகள். செவ்வானம் மங்கி, ஒரு அற்புதமான நீல இருள் கவியலாயிற்று. அந்த மைம்மலிலும் முன் விளக்குகள் போடாமல் போய்க் கொண்டிருந்தது வான், ஆறுதலாக. எந்தப் பற்றைக்குள் எந்த மிருகம் இருக்குமோ? என்று நினைத்ததுதான் தாமதம், வான் நின்றது.

“போதும்; காண்டாமிருகம்!”

“இது காண்டாமிருகமில்லை, சிறுத்தை”, எங்களுக்கு சற்று முன்னால் பாதை அருகோடு நிழலோடு நிழலாய் நழுவிக்கொண்டிருந்தது சிறுத்தை.

“எங்களுக்குச் சிறுத்தை காட்டத் தேவையில்லை”, விழுத்தி கொஞ்சம் ரோஷத்தோடு சொன்னார். “நாங்கள் இலங்கையிலிருந்து வருகிறவர்கள். அங்கே நிறைய சிறுத்தை உண்டு!”

“சீற்றா, லெப்பேட், பான்தர், என்றெல்லாம் வகைகளுண்டே: உங்கள் ஊரிலுள்ளது எது?” அயூப் கேட்டார்.

“லெப்பேட்!”

“இது, சீற்றா...” அதற்குள் அந்தச் சீற்றா புதரொன்றின் பின்னால் தாவி மறைந்தே விட்டது. எங்களைவிட வேறு மனுக்கணமே இருக்கிற சுவடுகூடத் தெரியாத அத்துவான வெளியில் வான் மீண்டும் நகரலாயிற்று. இயந்திர இரைச்சலையும்

மீறி ரீங்கரிக்க ஆரம்பித்திருந்தன, சுவர்க்கோழிகளும் வேறேதோ இரவுப் பூச்சிகளும். நேரம் ஆறரையாகி விட்டிருந்தது.

“ஏழு மணிக்குள் விடுதிக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும் என்பது நியதி”, “போய்விடலாமா?”, “இன்ஷா அல்லா” என்றபடி முன்விளக்குகளைப் போட்டு, வேகத்தை அதிகரித்தார் அயூப்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா, விழுக்கி? நாங்கள் கட்டுபெத்தை யில் படித்த காலத்தில் - அறுபத்தெட்டு, எழுபத்திரண்டு காலத்தில்கூட கல்லூரிக்குப் பின்னால் இருந்த காட்டில் ஒரு சிறுத்தை இருந்ததாகப் பேசிக்கொள்வார்கள் கேள்விப் பட்டிருக்கிறீர்களா?” கேட்டேன். அவர் ஊரும் அருகில்தான்; பிலியந்தலைப் பக்கம். ‘ஓமோம்...’ என்றார் அவர், ‘... அந்தக் கதை நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் எவ்வளவு உண்மையென்று தெரியாது.’”

வெளியே முழு இருட்டாகியிருந்தது. இப்போது உண்மையான ஒரு காட்டினூடாகவே போய்க்கொண்டிருந்தோம். பெரு விருட்சக் கிளைகள் பாதைக்கு மேலே கூடார மிட்டிருந்தன. ஓடி மறைகிற ஒவ்வொரு அடிமரமும் காட்டின் கனத்திற்குச் சாட்சியாய் நின்றது.

“பயமில்லையா? இப்படிப் போவது?”

“நோ!” என்றது அயூப்பின் அடிக்குரல். “எதற்குப் பயம்? விடுதியை நெருங்கிவிட்டோம்.” தொலைதூரத்தில் மின்னொளிப் பொட்டுக்கள் ஒன்றிரண்டாய். அல்லது மின்மினிகள்தானோ?

“அப்படியானால்...” அயூப்பிடம் மெல்லக் கேட்டேன், “இந்த இடத்தில் ஒரு நிமிடம் நிறுத்துவீர்களா?”

“எதற்கு?” - மூவருமே வியப்புடன் கேட்டார்கள்.

“இந்தக் காட்டை, இந்த இருளில், அதனுடைய அமைதியோடு உணர்ந்துபார்க்க வேண்டும் போலிருக்கின்றது!”

“ஒரு நிமிடமல்ல இரண்டு நிமிடம் நிறுத்துகிறேன்,” அய்யப் சிரித்தார். “...விளக்குகளையும் அணைத்து விடுகிறேன்.”

சட்டென்று இருளும் அமைதியும் எங்களை விழுங்கின. சில் வண்டுகள் அங்கில்லையோ, சுவர்க் கோழிகளும் கத்துவதாயில்லை. ஒரு அசாதாரண நிசப்தம். இருக்கையில் சாய்ந்து, இன்னமும் திறந்திருந்த கூரைவழியாக மேலே பார்த்தால் மர இருளின் மேலே, சாம்பல் திட்டுகளாய்த் தெரிந்த வானத்தின் பின்னணியில் பெயரறியா ஒற்றைப் பறவையொன்று உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அதுவும் எங்களைக் கண்டிருக்கக்கூடும்.

‘லேக்நக்குறு’ விடுதிக்குத்திரும்பியபோது நல்ல மழை. மணி ஏழு, சாப்பாட்டுக்கான நேரம். பகலும் சாப்பிடாததில் நல்ல பசி வேறு. ஆனால் இன்னொரு அவசர அலுவலிருந்தது. இங்கேயிருக்கிற ‘ஃபோரெக்ஸ் பீரோ’ இன்னும் அரை மணிநேரத்தில் பூட்டிவிடுமுன் கொஞ்ச டொலர்களை ஷில்லிங்குகளாக்கிவிட வேண்டும். நாளை ஞாயிறு. அதன் பிறகு இரண்டு நாட்கள் தொடர்ந்தாற்போல மலாய் மாறாக் காட்டில், அங்கும் மாற்ற முடியுமோ தெரியாது. பீரோவில் மாற்று வீதத்தைப் பார்த்தபோது நேற்றுக்காலையே இதையும் மாற்றியிருக்கலாமே என்றிருந்தது.

வரவேற்புப் பீடத்தில் அறைத்திறப்பை எடுக்கப்போன போது, “உங்களுக்கு ஒரு தகவல்...” என்று ஒரு கடிதத்தையும் கூடவே தந்தார், அங்கு கடமையிலிருந்த பெண். யாரடா, அது? வியப்புடன் வாங்கிப் பார்த்தால் நேற்றிரவு தங்கியிருந்த மலை விடுதியிலிருந்து வந்திருந்தது அது! இங்கிலாந்துக்கு ஃபோன் பண்ணிவிட்டுப் பதிலைப் பார்த்திருந்தேனே, அந்தப் பதில் இன்று காலை - நான் புறப்பட்ட பின் - வந்திருக்கிறது. அதை அறிவித்தது கடிதம். நக்குறு விடுதியின் பரந்த உணவுக் கூடத்திற்குள் இரவு போனபோது மின்விளக்குகளையே காணவில்லை. ஒவ்வொரு மேசையிலும் ஒவ்வொரு மெழுகுதிரி மட்டும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. கரிய சுவர்களில் ஆடும் இன்னுஞ் சற்றுக் கறுப்பான நிழல்கள், கறுப்பர்கள், வெள்ளையர்கள் இருவருக்குமே சொந்த

மானவையாயிருந்தன. எவருடையது எது என்று கூறுவ தெப்படி? மஞ்சள்ஒளி முகங்களைமட்டும் காட்டும்படியாக மனிதர்கள் மேசைகளைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தார்கள். பறையொலி - பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது போலும் - அளவாக எல்லா இடங்களிலும் பரவி அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது. சமையல் வாசனை இதமாய்ப் பரவியிருந்தது. கூரை, தளம், எல்லாமே கறுப்பு. சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு பணியாள் வந்து சொன்னான், "ஒன்பது மணிக்கு, சிற்றுண்டிக் கூடத்தில் பாரம்பரிய கிக்கியு நடனநிகழ் வொன்று தொடங்கப்போகிறது..."

கிக்கியு நடனம்

அரைகுறைச் சாப்பாட்டோடு அறைக்கு ஓடி கேமராவும் (அந்த 200 சுருள்தான்!) கையுமாய் வந்து வசதியாக இடம்பிடிக்கவும் பறை அதிரவும் சரியாக இருந்தது. பல நாட்டுப் பார்வையாளர்களிருந்த மண்டபத்தில் வரிசையாக நுழைந்த ஆண்-பெண் நடனக்காரர்கள் கூடியபட்சம் தற்காலத்துச்சாதாரணஉடைகளிலேயே காட்சியளித்தார்கள். பறைக்குப் பக்க வாத்தியமாய்க் கொம்பு ஒன்று ஒலிக்கலாயிற்று. மெல்லத் தொடங்கிய இசையும் நடனமும்

நேரம் ஆக ஆக துரிதமும் விறுவிறுப்பும் கொண்டு ஆபிரிக்க அடையாளம் காட்டின. அந்த அதீத வேகம். இடைகளும், அடிகளும் இயங்கும் விரைவு, உச்சங்களின்போது தம்மை அறிந்தும் அறியாமலும் கிளர்ந்தொலித்த குரல்கள் - என்று அந்த நிகழ்வு பார்வையாளர்களையும் தன்னுள் ஈர்த்து இயக்கலாயிற்று. இணைகிறவர்களின் வரிசை என்னையும் அண்மிக்கும் போலிருந்ததில், படமெடுக்கக் கோணந்தேடு பவன் பாவனையில் இடத்தை மாற்றிக் கொண்டேன்.

ஞாயிறு காலை ஏழே காலுக்கே நக்குறுவை விட்டுப் புறப்பட்டாயிற்று. விழுத்தியின் படச்சுருள் நேற்று வாங்கவில்லை என்பது சுவையான சேதி! இன்று மஸாய் மாறாபோகும் வழியில் நக்குறு நகரிலோ, நய்வாஷாவிலோ அல்லது நறொக்கிலோ கட்டாயம் வாங்கிட முடியுமென அவர் நம்பினார். ஞாயிறு, கடைகள் பூட்டியிருந்தாலும் அப்படி இந்த மூன்றிடங்களிலும் ஏதோ ஒரு கடை திறக்காமலோ போய்விடப் போகிறது!

நக்குறு நகர் அமைதியாக இருந்தது: ஒரு விடுமுறை நாளில் எந்த ஒரு நகரமும் இருக்கின்ற மாதிரி. நேற்று மாலை வரும் வழியில் புறநகர்ப் பகுதியொன்றில் ஒரு வீட்டின் மதிலுக்கு மேலால் மஞ்சள் கொத்தாய் குலைகுலையாய்ப் பூத்துத் தொங்கிய, அந்தப் பெயர் தெரியாத, முன்-பின் காணாத, பூங்கொடியைக் கண்ட தெருவால் இன்று திரும்பவில்லை. அயூப்பிடம் அந்தப் பூவைக் காட்டி அக்கொடியின் விதையை அல்லது தடியையாவது பெற்று 'மெல்ல'க் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட ஒரு ஆசையிருந்தது, லேசாக. இன்று அந்தப் பாதையுமில்லை, பூவுமில்லை! பரவாயில்லை: பூவுக்கு ஆசைப்பட்டுச் செடியைக் கொண்டுவரப் போய்- சுங்கத்திற்கு ஒளித்தாலும் - தேவையில்லாமல் பார்த்தீனியம்போல் எதையாவது கொண்டு வராமலிருக்கலாம்.

நக்குறுவிலிருந்து மஸாய் மாறாவுக்குப் போகிற 275 கி.மீ. தூரத்தை ஐந்து மணித்தியாலத்தில் கடப்பதாக எங்கள் பயணத்திட்டம் குறிப்பிட்டது.

“நேற்று முந்தநாள் வேகங்களுடன் பார்க்கும்போது, வலு ஆறுதலாகப் போகப்போகிறோம் போலிருக்கிறதே!”

“நறொக் நகரைத் தாண்டிக் கொஞ்ச தூரம் போனதுமே பிறகு இந்த மாதிரி பெருந்தெருவோ - அலலது தார்போட்ட பாதையோகூடக்கிடையாது: மண்பாதை. குண்டுங்குழியும் - வெள்ளமும்கூட - இருக்கிற காட்டுப்பாதை. முதல் 200 கி.மீற்றரைத்தாண்ட எடுக்கிற அதேயளவு நேரம் அடுத்த 75 கி.மீற்றரைக் கடக்க எடுக்கும். அதாவது நறொக்வரை பழைய வேகத்திலேயே போகப்போகிறோம்...” அய்யப் விளக்கினார்.

ஜோமோ கென்யாட்டா சர்வதேச விமான நிலையத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வானில் வந்துகொண்டிருந்த அந்த அன்றுகாலை வேளையில் அலிஸ்ஸாண்டி கூறிய புத்தி மதிகளும் எச்சரிக்கைகளும் எனக்கிப்போது நினைவுக்கு வந்தன. நகரங்களில் வானின் ஜன்னல்களைத் திறக்க வேண்டா

மென்று கூறியபின் அலிஸ் சொன்னார், “காட்டிலுங்கூட அப்படித்தான்! ஜன்னலைத் திறந்தால் கையொன்றைக்கூட இழுக்கவேண்டி வரலாம்!” அந்த எச்சரிக்கை தொடர்ந்தது! “மலாய் மாறாவுக்கு நீங்கள் போவதும், மலாய் மாறாவில் போகப் போவதுந்தான் உண்மையான ஸஃபாரி! எதற்கும் நீங்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும்.” சில வேளைகளில் உங்கள் வாகனம் பாதைக்குழியில் இறங்கிவிட்டால் அல்லது சேற்றில் சிக்கிவிட்டால் இறங்கித் தள்ளக்கூட நேரிடலாம். அநேகமாக எங்கள் வாகனங்களில் ஒரு தடவையில் பத்துப் பன்னிரண்டு சுற்றுலாப் பயணிகள் போவார்கள். இதில் நீங்கள் மூவர் மட்டுமே. அதிலும் இரண்டுபேர்தான் ஆண்கள் - ட்ரைவரைவிட...”

ஜன்னல் கதவைத் திறந்தால் கையையே காவு கொண்டுவிடக் கூடிய காடு, இறங்கித் தள்ளினால் என்ன செய்யுமோ என்று பயமாயிருந்தது! அதைக்கேட்டால் அலிஸ் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு விடுவாரோ என்றும் பயமாக இருந்தது: கேட்க வில்லை.

நக்குறுவிலிருந்து தெற்கே - கொஞ்சம் கிழக்காக - நேரேபோய் நய்வாஷாவைத் தாண்டிய கையோடு மேற்கே திரும்பி நேரே போக வேண்டுமென்றார் அயூப் - இரண்டு நாட்கள் மலாய் மாறாவின் வனவனாந்தரங்களெல்லாம் சுற்றிவிட்டுத் திரும்பும்போது ஒருநாள் நய்வாஷாவில் தங்குவோம் என்றும் சொன்னார். ஞாயிற்றுச் சந்தைகள் கூடி நின்ற சின்னச்சின்ன ஊர்களைத் தாண்டிப் போனோம். சிவப்பும், பச்சையும், மஞ்சளும், நீலமும், கறுப்பும் என்று பளிச்சிட்ட நிற உடைகளில் மனிதர்கள், காய்கறிக்கடைகள், கழுதை வண்டிகள்! படமெடுக்க ஆயத்தமானோம். அயூப் கத்தினார். “நோ, நோ! வேண்டாம்...!”

“ஏன்?”

“இந்த மக்கள் படமெடுக்க விடுவதே கிடையாது. முதலாவது காரணம், மூடநம்பிக்கை. தங்கள் படத்தை வைத்துத் தங்களுக்கு யாராவது தீங்கு செய்துவிடலாமென்று மந்திர

தந்திரங்களில் நம்பிக்கையுள்ள இவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். மற்றுது, வெளிநாட்டார் இங்கு வந்து தங்களைப் படம் பிடித்துக்கொண்டு போய் விற்றுப் பெரும்பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்றும் கோபம். அதில் ஓரளவு உண்மையு மிருக்கிறது...”

நாங்கள் படமெடுத்துக் கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு செய்வினை - சூனியம் செய்யவோ, அந்தப் படங்களை விற்கவோ போவதில்லை. இந்த அற்புதமான ஆபிரிக்கக் கிராமியக் காட்சிகளைத் தவறவிடுவதா?

“அவர்களுக்குத் தெரியாமல் ஓடும் வாகனத்திலிருந்தே மெல்ல எடுத்துவிடலாம்...!”

“வேண்டாம்...!” - அய்யுப் அலறினார்... “கல் எறிவார்கள்! இப்படித்தான் கொஞ்சநாட்களுக்குமுன் ஒரு வெள்ளைக் காரன் படமெடுத்ததைக் கண்ட ஒரு மனிதன் துரத்திக் கல்லெறிந்ததில் அந்த வானின் கண்ணாடி சிதறியே போனது!”

நய்வாஷாகூட அழகான நகராய்த்தானிருந்தது. கடைகள் யாவும் பூட்டியபடி. அவசரமாய் அதைத் தாண்டிப் போனோம். நகரைத் தாண்டிய கையோடு அழகான மஞ்சள் அக்கேஷியா மரத்தோப்புகள் மாறிமாறி வந்தன. குடைவிரித்துப் பரந்தகிளைகளும், வெண்தேமல் படர்ந்த மஞ்சள் அடி மரங்களும் அத்தோப்புகள் மறைய மீண்டும் முகில்தவழும் மலைவிளிம்புகளும் வெளிகளும் ப்பாதை நீண்டது. கென்ய மலைகளைப் பற்றி முன்பு சொன்னேனோ தெரியாது: சொன்னாலுங்கூட இன்னொரு தடவை, ஏன் எத்தனை தடவைகளும் - அவற்றைப் பற்றிச் சொல்வது தகும். நாங்கள் அறிந்த மலைகளைப்போல் நெட்டுக்குத்தாக நீற்றுப் பெட்டியை நிமிர்த்தி வைத்தாற்போல - மரங்களும் பற்றை களும் அடர்ந்து இருண்டு - என்றெல்லாமில்லை. தலையணைகளைப் பக்கம்பக்கமாய் பாயில் அடுக்கிவிட்ட மாதிரி: பள்ளத்தாக்கின் பக்கங்களில் - பசும்புல் போர்த்தியபடி - தானுங் கூடவரும் பெருமரங்கள். பற்றைகள் இல்லை யென்கிற மாதிரி, மேற்பரப்பும் அநேகமாகப் பரந்து மழுங்கி

இருக்கும். ஏறி அந்த உச்சியில் உலவிவரலாம் போலவும், படிந்திருக்கும். மெல்லிய முகில்களுள் புகுந்துவரலாம் போலவுமிருக்கும். குறைந்தபட்சம் இப்படியே வானைத் திருப்பிக்கொண்டு மேலே போய் ஒரு 'றவுண்ட்' அடித்துத் திரும்பலாமென்று ஆசை காட்டுகிற மலைகள் அப்போது காலை வெயிலில் மஞ்சள்பூசிக் கிடந்தன. "இந்த மலை களுக்கு மேலே வானிலோ, நடந்தோ போகமுடியாதா?" - அய்யப்பைக் கேட்டேன். "இல்லை: பாதையே கிடையாது" என்றுவிட்டார். ஏக்கத்துடன் அந்த மலைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"அதோ...!" என்றார் அய்யப், சுற்றுப் பொறுத்து... "ஒரு மலாய்!"

"எங்கே...?" ஒன்றுமே தெரிவதாயில்லை. இன்னும் உற்று நோக்கியதில் தொடுவான் அருகே நகர்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு செம்புள்ளி கண்களில்பட்டது. கிழக்காபிரிக்காவின் வனாந் தரங்களில் மந்தை மேய்த்துத் திரியும் அந்த நெடிதுயர்ந்த மக்கள் கூட்டத்தைப் பற்றி, சிவப்புப் போர்வைகளும், கையில் கங்கணங்களும் ஈட்டிகளுமாய், பசுப்பாலையும் - அவசரத்திற்கு மாட்டின் கழுத்துத் தோலைத் துளைத்து அதிலிருந்து இரத்தத்தையும் - குடித்தலைந்து திரியும் அந்த மக்களைப் பற்றி நிறைய வாசித்திருக்கிறேன்: 'நஷனல் ஜ்யோகிறஃபிக்' சஞ்சிகையில் அவர்களின் அற்புதமான படங்களையும் பார்த்த ஞாபகம். இப்போது அவர்களை, அந்தக்கோலத்தில், அந்தப் பின்னணியில் பார்க்கப்போகிற பரபரப்பு.

இங்கு வந்து இத்தனை நாட்களுமிருந்தது கிக்கியு பிரதேசம். கிக்கியுக்கள் தங்கள் பாரம்பரிய பழக்கவழக்கங்கள், நடை யுடை பாவனைகள், குடியிருப்புகள் - எல்லாவற்றையும் அநேகமாக மாற்றிக்கொண்டு விட்டார்கள் என்றேபட்டது. இவ்வளவு நாட்களும் நாங்கள் காண நேர்ந்த சாதாரண சனங்கள் எங்களவை போன்ற - காலனித்துவ எச்சசொச்ச - சாதாரண உடைகளில்தான் இருந்தார்கள். இருப்பிடங்கள்,

குடியிருப்புக்கள்கூட ஏறத்தாழ அவ்வாறே.

எனவே தங்கள் அடையாளங்களைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிற மலாய்கள், எங்கள் ஆவலைத்தூண்டியதில் வியப்பில்லை.

வழமைபோல, வழியிலிருந்த 'தீ-இன்-வண்' இடமொன்றில் நிறுத்தி, கழிப்பறை, சிற்றுண்டிச் சாலை அலுவல்களை முடித்தபின் கலைப்பொருள்கள் கடையினுள்ளுழைந்தோம், ஒவ்வொன்றாக நோட்டமிட்டுக் கொண்டு வந்தபோது எனக்கு முன்னாலிருந்த பொருள், என்னை வியப்பிலாழ்த்தியது. பல்லாங்குழிப் பலகை!

"இது என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"ஒரு விளையாட்டுக்கான பலகை..."

"அந்த விளையாட்டுக்கு என்ன பெயர்?"

"(எ)ம்பாவோ!"

"ம்பாவோ! எப்படி விளையாடுவது?"

அந்த ஆள் காட்டிய முறை - எனக்குத் தெரிந்தவரையில் எங்களுடைய விளையாடும் முறை போலவேதானிருந்தது. மணிகளாக நாங்கள் புளியங்கொட்டைகளைப் பயன்படுத்தியதுபோல, அவர்களும் புளியங்கொட்டை மாதிரி அதே அளவுள்ள விதைகளை வைத்திருந்தார்கள். "அது 'பாவோ - பாவோ' மரத்தின் விதைகள். அவற்றை வைத்து விளையாடுவதால் இதற்கு 'ம்பாவோ' என்று பெயர்..."

இந்தப் பல்லாங்குழி விளையாட்டு ஆபிரிக்காவிலிருக்கிறது என்பதை முன்னமே லேசாக அறிந்திருந்தேன். முன்னர் ஒருதடவை 'பிரிட்டிஷ் கௌன்ஸில்' நூலகத்தில் ஆபிரிக்கா பற்றிய புத்தகங்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த போது, ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில் ஏதோ ஒரு பக்கத்திலிருந்து ஒரு பல்லாங்குழிப்பலகை எட்டிப்பார்த்தது நினைவிருந்தது. அடுத்த தடவை, அதுபற்றி அறிந்துகொள்ளலாமே யென்று போய்த் தேடியபோது அந்தப் புத்தகம் கண்ணிற்படவேயில்லை!

பல்லாங்குழி பற்றி இப்போதைய எங்கள் பிள்ளைகள் கேள்விப்பட்டிருப்பார்களா என்பதும் சந்தேகந்தான். நாயும் புலியும், தாயம், கொக்கான், பல்லாங்குழி - இவையெல்லாம் அந்தக்காலத்து சிறுவர் சிறுமியரின் 'உள்ளக' விளையாட்டுக்களாயிருந்தன. பின்னவையிரண்டும் சிறுமியரின் ஏகபோகம். இப்போது?

இந்தப் பாரம்பரிய விளையாட்டு, தமிழர் களுக்கிடையிலும் ஆபிரிக்கர்களுக்கிடையிலும்

யிலுமிருப்பதைப் பற்றி யாராவது ஆய்வு செய்திருக்கிறார்கள், தெரியவில்லை. திராவிடர்களுக்கும் ஆபிரிக்கர்களுக்கும் தோற்றுவாய் ஒன்றே என்றும் எங்கோ படித்த ஞாபகம். இந்திய துணைக்கண்டமும் ஆபிரிக்கக் கண்டமும் இணைந்திருந்த காலத்தில் இந்த விளையாட்டு தோன்றியிருந்திருக்க முடியாது. கென்யாவில் வடஇந்திய வம்சாவழியினர் அதிகம். தமிழர் போலவே அவர்களிடமும் பல்லாங்குழி விளையாட்டு இருந்து, அவர்கள் மூலம் கென்யாவுக்கு வந்திருக்குமா அல்லது அதற்கும் முன்பே வந்திருக்குமா, தெரியவில்லை.

முந்திய நாட்களின் நெடுவழிப் பயணங்களின்போது நிறுத்தியதுபோலவே இன்றும் மஸாய் மாறா நோக்கிய பாதையில், நய்வாஷா தாண்டியதும் வருகிற பெருஞ்சந்தியில் மேற்கே நறொக் நோக்கித் திரும்பி சற்றுத் தொலைவில் அயூப் நிறுத்திய ஒரு வழிக்கடையில் நின்று கொண்டிருந்தபோது இந்தச் சிந்தனைகள் யாவும் எனக்கு வந்தன. பல்லாங்குழிப்பலகையும் அங்கே இருந்த பல்வேறு கைவினைப் பொருட்களோடு விற்பனைக்கிருந்தது!

சுத்தமாகப் பேணப்படும் ஒரு கழிப்பிடம், சிற்றுண்டிச் சாலை, கைவினைப் பொருட்கள் விற்பனை நிலையம், மூன்றும் சேர்ந்திருந்த ஒரு தரிப்பிடம் அது. தடிப்பான பசும்பால் தேநீரை - வஞ்சகமில்லாமல் ஆளுக்கு இரண்டு கிளாஸ் - அருந்திவிட்டு அந்த விற்பனை நிலையத்தைப் பார்க்கப்புகுந்திருந்தோம். இந்த நெடுவழிக் கடைகளுக்கும், நீண்டதூர வாகன ஓட்டுநர்களுக்கும் உள்ள தொடர்புகள் தவிர்க்க முடியாதவையென்பதும், உலகளாவியவையென்பதும் இங்கே அயூப்பும் அந்தக் கடைக்காரர்களும் அளவளா விய அந்நியோந்நியத்தைப் பார்த்ததும் மேலும் நிச்சய மாயிற்று.

இந்தக் கடையில் கூடுதலாகப் போர்வைகளும் அதிகமிருந்தன. சிவத்தப் போர்வைகள். சிவப்பும் கறுப்பும், சிவப்பும் வெள்ளையும், சிவப்பும் பச்சையுமென்று... ஆபிரிக்க மக்களுக்குக் கடும் நிறங்களில் விருப்பம் அதிகமென்பது

படங்களைப் பார்த்தாலே புரிகிறது. அதிலும் இந்த மலாய்களுக்கு சிவப்பில் ஏன் இவ்வளவு விருப்பமோ தெரியவில்லை! நல்லகாலம், எங்கள் அந்தநாளையப் புரட்சித்தமிழ்ப் புதுக்கவிதையாளர்கள் எவரும் இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கவில்லை...!

பல்லாங்குழி, நான் ஏற்கெனவே அவதானித்திருந்த இன்னொரு ஒற்றுமையை நினைவூட்டிற்று. அது, மொழி பற்றியது: இரண்டு சொற்கள்: சிம்மா, ஈரி. கிக்கியுவில் 'சிம்மா' என்றால் சிங்கம், ஈரி என்றால் ஈட்டி, 'இடையில் ஓர் ஆறு' நாவலில் குகி குறிப்பிடுகிற கடவுளின் பெயரும் கூடவே நினைவு வந்தது. முருங்கு! இப்பிடியான தற்செயல் ஒற்றுமைகள் எல்லாமொழிகளுக்கிடையிலும் இருக்கக் கூடும் போலும்! சங்கிலித்தொடராய் நினைவில் அடுத்து வந்தவர் லிவிங்ஸ்ரன், லிவிங்ஸ்ரோன் - சீவரத்தினம். கோண்டாவிலைச் சேர்ந்தவர். ஆங்கிலச் சொற்களுக்கும் தமிழ்ச் சொற்களுக்குமிடையிலிருக்கிற ஒற்றுமைகளை மூன்று தொகுதிகளில் எடுத்துக்காட்டி மூக்கில் விரலை வைக்கப் பண்ணியவர். ஆங்கிலம் - தமிழ் இரண்டும் வெவ்வேறு மொழிக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவை. என்றாலும் இவ்வளவு ஒற்றுமை எப்படி? லிவிங்ஸ்ரன் என்ற சீவரத்தினத்தாரை அவ்வளவு சுலபமாகப் புறக்கணித்துவிட எனக்கு மனமில்லை...

மற்றவர்கள் என்னை அருட்டியபோது வேன் ஒரு பெற்றோல் நிரப்புநிலையத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தது. என்னையறி யாமலே அயர்ந்துவிட்டேனோ! வியப்பாகவும் கவலை யாகவுமிருந்தது. நேரம் பதினொன்றரை. பரவாயில்லை, இழந்தது அரைமணித்தியாலத்திற்குள் தானிருக்கும் என்பது ஆறுதல். "இது நறொக்" என்றவர் அய்யுப்.

நறொக் அழகான, சிறிய சோலைநகர். "மலாய்மாறா போய்ச்சேர இன்னும் மூன்று மணிநேரமாகும். காட்டுவழி, இடையில் ஒன்றுங் கிடையாது. இங்கேயே சிற்றுண்டி ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டுப் புறப்படுவது நல்லது."

நல்லதாகத்தான் ஆயிற்று. பெயரறியா அந்த உயர்ந்து அடர்ந்த மரங்களின் தோப்பின் நடுவில் புல்வேய்ந்த 'போமா'வில் உட்கார்ந்து கிழங்குமசியலும் தேநீரும் சாப்பிட்டு, அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட மனமில்லாமல் எழுந்து, பன்னிரண்டுக்கெல்லாம் மீண்டும் பெருந்தெருவில் விரைந்துகொண்டிருந்தோம்.

ஒன்றேகால், ஒன்றரைக்கு அது நடந்தது.

அய்யப் காலையில் சொன்னதுபோல நறொக்கைத் தாண்டி சிறிதுதூரம் சென்றதுமே, தார்ச்சாலை மண்பாதையாக மாறிற்று. முதல் நாளிரவு மழை பெய்ததற்கு அடையாளங்கள் தென்பட்டன - புழுதியில்லை.

வழமைபோல கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை விரிந்துகிடந்த வெளி நடுவில் நேர்கோடாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது பாதை.

மந்தை மந்தையாய் மாடுகளும் அவற்றை மேய்க்கிற மலாய்களும் இப்போது அடிக்கடி கண்ணிற்பட ஆரம்பித்திருந்தார்கள். ஊரில் பிறகு அவர்களின் படங்களைப் பார்த்து விட்டு யாரோ சொன்னதுபோல 'கொக்கைத் தடிமாதிரி உயரம், தோளைச்சுற்றிய மேலங்கி, மினுமினுக்கும் கறுப்பு, காலில் வலுவான பாதணி, தங்களைப்போலத் தடி ஒன்று கையில். இப்படி காட்சியளித்தார்கள் அவர்கள். தடி வைத்திருந்த கைக்கு மறுகையில், சிலர் கோடரிபோல ஒன்றும் வைத்திருந்தார்கள் - அது என்னவென்று அடுத்தநாள் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. கைக்கோடரி அளவுதான். இரும்பு கிடையாது. கனத்த வைரமரம். பிடிக்கு எதிர்ப்புறம் மொளிபோல் உருண்டையாய்க் கடைந்திருந்தது. அதில் ஒரு கூர். மந்தைகளோடு காடு மேடெல்லாம் அலைகிறபோது எந்த மிருகம் வந்தாலும் சமாளிக்கவல்ல ஆயுதமாம் அது! வெக்கையையில்லாத அந்த உச்சிவெயிலை நிலவாய் நினைத்து வெட்டவெளி நடுவில் உல்லாசமாய்க் குந்தியிருந்தார்கள். எங்கள் பகுதிகளில் பட்டியடைக்கக் கட்டிய அலம்பல் வேலிமாதிரி ஒன்றால் சூழப்பட்டுக் காட்சி தந்த அவர்களின் குடியிருப்புகள் - இவை மறைந்து இப்போது

மனுக்கணமே தெரியாமல் மாறிக்கொண்டிருந்தது, பாதை.

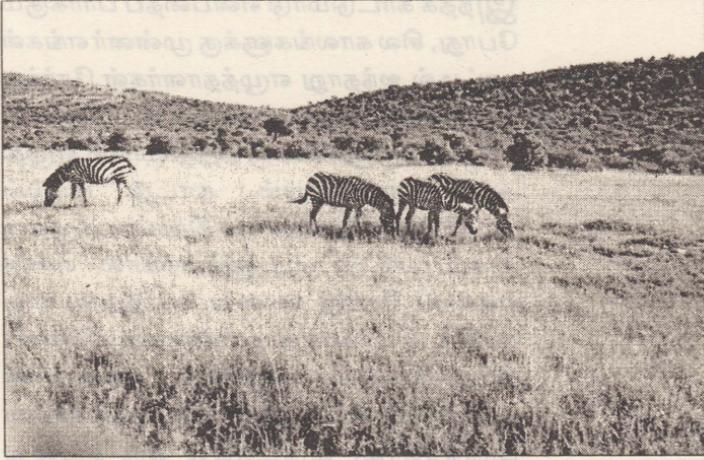
“ஸீப்ரா குறொசிங்...” என்றார் அய்யப், திடீரென்று.

“என்னது?”

“ஸீப்ரா குறொசிங்” என்றார் மீண்டும், அழுத்தி. தாருக்கே தவண்டை அடிக்கும் இந்த மண் ஒழுங்கையில், மனிதர்களேயில்லாத வனாந்தரத்தில் குறொசிங் ஒரு கேடா! அதுவும் ஸீப்ரா குறொசிங்?

“எங்கே?” ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டோம்.

“அங்கே...!”

மஸாய் மாறாவில் வரிக்குதிரைகள்

வலு தொலைவில், வரிக்குதிரை மந்தையொன்று பாதையைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தது.

“மஸாய் மாறா காட்டு எல்லைக்குள் வந்தாயிற்று...” அதை நிரூபிப்பதுபோல் கூட்டங்கூட்டமாய் ஒட்டகச்சிவிங்கிகளும், வரிக்குதிரைகளும், மான்களும், மரைகளும், ‘வைல்ட் பீஸர்ஸ்’ எனப்படும் காட்டு மாடுகளும் கண்ணிற்பட ஆரம்பித்தன!

20

இந்தக் காட்டுமாடு என்பதைப் பார்க்கும் போது, சில காலங்களுக்கு முன்னர் எங்கள் நாட்டில் ஐந்தாறு எழுத்தாளர்கள் சேர்ந்து எழுதுகிற தொடர்கதைகள் நினைவு வந்தன. ஆளுக்கொரு அத்தியாயம் எழுதி அவை ஒப்பேறும். காட்டு மாடும் அப்படித்தான், எருமைக் கொம்பு, கழுதை முகம், மாட்டுடம்பு. குதிரைவால் - என்று எல்லாம் சேர்ந்த கலவை. பார்த்தால் சாது மாதிரி, பொல்லாத மூர்க்கமான பிராணி. திரும்பிவரும் வழியில் அவற்றின் சண்டையொன்றிற்குள் மாட்டிக்கொள்ள இருந்தோம். வருடத்தில் ஒரு தடவை அவற்றின் வலசை இடம்பெறும். பல்லாயிரக்கணக்கில் தன்ஸானியாவுக்குக் குடிபெயரும். நாங்கள் போன வேளையில் அது ஆரம்பமாகிற காலம்.

பாதை இப்போது கிடங்கு முடங்காகி விட்டிருந்தது. அந்த ஏகப்பெருவெளியும் இந்த மிருகங்களும் இல்லாவிட்டால் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்து ஒழுங்கைகள் மாதிரித்தானிருக்கும். எப்போதோ ஒரு

தடவை எதிரேயிருந்து வந்து கடந்து போகிற எங்களைப் போன்ற ஸஃபாரிவான்களைவிட்டால் வேறு வாகனங்களு மில்லை. மனிதர் இருந்தால்தானே மாட்டாட்டுக்கூட ஓடும்?

அய்யப் வேகத்தைக் குறைத்தாலும் குலுக்கலுக்குக் குறை வில்லை. மஞ்சட்சேறு மண்டிக்கிடந்த கிடங்குகள், ஆழங் காட்டாது அமைதியாய்க் கிடந்தன. விலகிப்போக வேறு தடமுமில்லை. பாதை இருபுறமும் இடுப்பளவு உயரத்திற்கு அடர்ந்து கிடந்த கோரைப்புற்கள். இளங்காற்றில் அலை யெறிந்து கொண்டிருந்தன. எங்கோ தொலைவில் ஒரு வேல மரம்: ஒரு ஸௌலேஜ்மரம்... மிருகங்களுக்கூட மறைந்து விட்டிருந்தன. வெயில் மங்கி மந்தாரம் போடலாயிற்று...

சேற்றில் புதைந்த வண்டி

இருந்தாற்போல, வான் அசையமறுத்தது. என்ஜினை உறும் விட்டு என்னதான் சாதாரியமாக அய்யப் வெட்டி எடுத்தாலும் பின் சில்லுகளிரண்டும் சேற்றில் வளமாகச் சிக்கிக்கொண்டு விட்டது புரிந்தது. முதல் கியரில் விட்டு என்ஜின் வேகத்தை அதிகரிக்க அதிகரிக்க, பின்சில்லுகள் சுழன்று சேறடிக்கும்

வேகந்தான் கூடியது! றிவேர்ஸ் கியரில் விட்டாலும் அசைகிற நோக்கமில்லை. ஆழந்தான் அதிகரித்தது... ஐந்து நிமிட மாயிற்று.

“இறங்கித் தள்ளுவோமா?” என்று கேட்டேன். அந்தக் கேள்வியின் அபத்தம் புரிந்திருந்தாலும், அப்போதைக்குக் கேட்க வேறெதுவும் தோன்றவில்லை. போதாக்குறைக்கு, ‘காட்டில் வேனைவிட்டு இறங்காதீர்கள்’ என்ற அலிஸின் எச்சரிக்கை வேறு காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. “இந்தப் புல்லுக்குள் ஏதாவது பதுங்கியிருக்கலாம்...” என்றார் விழுக்கி.

சிங்கங்கள்கூட இப்படிப் புல்லுக்குள் தான் படுத்திருக்கும் என்று சற்று முன்தான் அய்யப் கூறியிருந்தார். ஆனால் இப்போது அவர் இறங்கி சில்லுகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறார். ஆளில் எந்தப் பதற்றமுமில்லை. ஒவ்வொரு பயணத்திலும் இப்படி ஒரு கிடங்கு சந்திக்கும் போலும்! நானும், தொடர்ந்து செல்வாவும், பிறகு விழுக்கியுமாய் எல்லோருமே இறங்கியாயிற்று. தள்ளுவது அசாத்தியந்தான்- ஐயமில்லை. நான் செல்வா இரண்டுபேர் தள்ளி, அச்ச மட்டும் புதைந்திருக்கிற அந்தக் கிடங்கால் அசையுமா? தவிர, காலை வைத்தாலே சறுக்கி விழுத்தும் சதுப்பில் ஊன்றித் தள்ளுவதாவது!

காற்று புற்களில் உராய்ந்து செல்லும் இரைச்சல் தவிர வேறொன்றுமில்லாத அமைதி. எல்லையற்று விரிந்து கிடந்த அந்த ஏகாந்தத்தைப் பார்க்கிறபோது, இப்படி நின்றுவிட்டது கூட பரவாயில்லை என்று பட்டது. செல்வாவும் விழுக்கியும் தங்கள் தங்கள் கேமராக்களை சரிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பாதையோடு மெல்ல நடந்தேன்.

“அதிக தூரம் போய்விடாதீர்கள்!” அய்யப் எச்சரித்தார்.

“உங்கள் நாட்டில் பெரிய கற்கள்கூடக் கிடையாதா?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டேன். “ஓ! நீங்கள்கூட அதைத்தான் தேடுகிறீர்களா?”

“அவரிடமும் ஒரு பழைய கார் இருக்கிறது. எங்கள் பாதைகளில் இதனிலும் திறமான கிடங்குகளும் இருக்கின்றன!” என்றார் செல்வா. அய்யப் சிரித்தார்.

மழை இருள் கூடிக்கொண்டு வந்தது. அந்த அற்புதமான இருளில் இந்த வெங்கறான் வெளியில் நாலேநாலு மனிதர்கள்! மழை தொடங்கினால் வானில் ஏறி ஜன்னல்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதுதான்! சட்டென்று, அய்யப்பின் இருக்கைக்கு முன்னால் தொங்குகிற தொலைத்தொடர்புக் கருவியின் நினைவு வந்து ஆறுதல் தந்தது.

ஆனால் அதற்குத் தேவை ஏற்படவில்லை, மழையும் வரவில்லை. ஒவ்வொரு கல்லாய்ப் போட்டு சில்லை சுழல விட்டு மெல்ல மெல்ல மேலேற்றி நகர முடிந்தபோது மணி இரண்டரை! மலாய் மாறாவிடுதியில் நிற்க வேண்டிய நேரம். என்னதான் பக்கங்களில் நின்று கற்களைப் போட்டாலும் எனது உடைகளும் செல்வாவின் உடைகளும் சந்தனம் குழைத்து அப்பிய மாதிரியாகியிருந்தன..

“இப்படிக்கிடங்குகளில் புதைந்து விடுவதைவிட வேறு பிரச்சினைகள் வருவதில்லையா வழியில்?”

“இல்லை. எப்போதாவது காற்றுப் போகலாம்... என்ஜின் கோளாறுகளென்று வருவதில்லை, ஒவ்வொரு பயணத்திலும் நான் முடிவில் ‘ஸேவி’ஸோடு, என்ஜினையும் சரிபார்த்துக் கொள்கிறோம். மற்றது, புதிதாக வாங்கி இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் ஒரு வாகனத்தை ஸஃபாரிக்குப் பயன்படுத்துவதில்லை.”

அவர்கள் நிறுவனத்தின் நைரோபிக் கிளையில் மட்டும் இருபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட வான்கள் இருக்கின்றன. ஸஃபாரிக்கென்றே விசேடமான - கூரைக்கதவுகள்கொண்டு - வான்களைத்தங்கள் நிறுவனமும் அது போன்ற ஏனைய நிறுவனங்களும் ‘ஓடர்’ கொடுத்து இறக்குமதி செய்வதாக அய்யப் கூறினார்.

“கென்யாவில் உங்களது போன்ற நிறுவனங்கள் எத்தனை இருக்கும்?”

“பெரிய நிறுவனங்கள் பத்து மட்டில் வரும்...”

சற்றுத்தூரம் போன பின் அய்யப் கேட்டார்:

“உங்கள் நாட்டில் எந்தெந்த உற்பத்தி வாகனங்கள் இருக்கின்றன?”

“இப்போது அநேகம் ஜப்பான்தான், ஆனால் முன்பு வந்த இங்கிலாந்தின் ஓஸ்ரின், அமெரிக்க ஃபோட், ஜெர்மன் ஃபோக்ஸ் வேன், பிரான்சின் பேஜோ-இப்படி எல்லாமே இன்னமும் ஓடுகின்றன.

“பழைய மொடல்களா?”

“ஓஸ்ரின் ஃபோட்டி கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?” அய்யப் மெல்லத்தலையசைத்தார்.

“அவைகூட இன்னமும் எங்கள் தெருக்களில் ஓடுகின்றன!”

“ஓடுவதா? உற்பத்தியாகி ஐம்பது ஐம்பத்தைந்தாண்டுகள் ஆகியிருக்குமே!”

“இருக்கும், எங்களுக்கு அவை வந்தே அரை நூற்றாண்டா கிறது!”

“ஏன் இன்னமும் அவற்றையே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

எதனாலென்று சொல்வது? எங்கள் பழமை பேணும் மனப் பாங்கா? சிக்கனமா? திறமென்று கண்டதை கைவிடாத தன்மையா? போர்ச்சூழலா? அல்லது எல்லாமா? எதைச் சொல்வதென்று தெரியாமல் பேசாதிருந்தேன்.

“பழைய உருப்படிகள் நிறையப் பெற்றோல் சாப்பிடுமே?”

“இவை கொஞ்சம்கூட சாப்பிடுவதில்லை!”

“உசலா?”

‘மண்ணெண்ணெய்?’

“மண்ணெண்ணெய்?”

அய்யப் பாதையிலிருந்து பார்வையை விலக்கி என்னைப் பார்த்தார், பகிடி விடுகிறேனா என்று சோதிக்கிற மாதிரி, “பகிடி இல்லை, மண்ணெண்ணெய்தான்!” செல்வாவும் சொன்னார்.

“எங்கள் பகுதியில் எழுபத்தைந்து வீதம் கார்கள் அதில்தான் ஓடுகின்றன. நாலைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பென்றால் ஓடிய எல்லமே அதில்தான் ஓடின!”

“ஏன் அப்படி?” அய்யப்பின் வியப்பு மாறியதாயில்லை.

“... எப்படி ஓட முடியும்?” கேள்விகளை அடுக்கினார்.

இருபதாண்டு காலப் போர், இருத்தல் பற்றிய பிரச்சினை எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டியிருந்தது. “போதாக்குறைக்கு பொருளாதாரத் தடை, எரி பொருள் வர முடியாமல்! எரிபொருள் என்ன, மருந்தே கூட!” இதைச் சொன்னது நானோ செல்வாவோ அல்ல, விழுக்கி. அய்யப் திறந்த வாய் மூடாமல் கேட்டபடி வேனைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். எல்லாம் சொல்லி முடிந்தபின், “இப்படி ஒரு ஊரிலிருந்தா வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்றார் பிரமிப்போடு! இப்படி ஒரு ஊரில் எப்படி இருந்திருக்கிறீர்கள்? என்று கேட்க நினைத்ததுதான் அப்படி வந்திருக்க வேண்டுமென்று பட்டது. பிறகு கேட்டார்:

“எப்படி மண்ணெண்ணையில் இயங்குவது? ஸ்ராட்டே ஆகாதே!”

“ஸ்ராட்டுக்கு மாத்திரம் பெற்றோல்... எப்படி. விசேஷமான மெனிஃபோல்ட் பொருத்துவது, எப்படி பெற்றோல் ‘காட்டுவது’ எல்லாம் விளக்கினேன்.

“ஹ்ஹோ!” திறமான ஓட்டுநராக மட்டுமன்றித் திறமான திருத்துநராகவுமிருந்த அய்யுப் சுலபமாகவே புரிந்து கொண்டார்.

“நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்டபிறகு, எனக்கும் மண்ணெண்ணெயில் காரொன்றை இயக்கிப் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது!”

இதற்குள் ‘ஒலுவை மூட்டியாகேற்’ வந்துவிடவே, வேனை நிறுத்திவிட்டு, அந்த இடத்தில் பதிவு செய்வதற்காக இறங்கிப்போனார்.

“ஜன்னல்களையோ, கதவையோ திறந்து விடாதீர்கள். இந்த விற்பனைக்காரர்கள் உங்களை விட்டுவைக்க மாட்டார்கள்.”

அய்யுப் அந்தப்பக்கம் போனதுதான் தாமதம், எங்கிருந்தென்றில்லாமல் ஏழெட்டுப் பெண்கள் வேனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். எல்லோருமே மஸாய்கள். எல்லோர் கைகளிலுமே விற்பனைக்கான மணிகள், மாலைகள் மற்றும் கைவினைப் பொருட்கள். அவற்றைவிட அவர்கள் வேறு மாலைமாலையாய்க் கழுத்திலும் தலையிலும் அணிந்திருந்தார்கள். கைகளில், பாசிமணிகளைக் கோர்த்துத் தைத்த பட்டிகள், வளையல்கள். உடலைச் சுற்றிய கடும்திறப் போர்வைகள்.

என்ஜெங்காவைப் பார்த்தபோது, எங்களவர் ஒருவரைப் பார்ப்பது போலவே இருந்தது. ஜோன் என்ஜென்கா, ‘மாறா சோப்பா’ விடுதியின் முகாமையாளர். அறிவுக்களையும் நட்புமுறுவலும் ஒன்றாயமைந்த முகம். ‘சோப்பா’ நிறுவனத்தின் விடுதிகள் மூன்று தன்ஸானியாவிலும் ஒன்று கென்யாவிலுமிருக்கின்றன. மஸாய் மாறாவிலுள்ள இந்த விடுதியில்தான், அன்றைய மீதிப்பொழுதும் அடுத்தநாள் முழுதும் எங்கள் தங்கல்.

மாறா சோப்பா விடுதியில், நிர்வாகி என்ஜெங்காவுடன்

ஒலுவை மூட்டியாகேற்றைத் தாண்டிப் பள்ளத்தாக்குப் பிரதேசத்தில் நுழைந்ததுமே, சூழல் மாறிவிட்டதாகப் பட்டது. வெட்டவெளிகள் மறைந்து, மரங்களும் பற்றைகளும் படர்ந்திருந்த மலையடிவாரங்கள் தென்படலாயின. ஒடுங்கிய மண்பாதையை ஊடறுத்து வெகு வேகமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த இரண்டு ஆறுகளைவேறு, வேனோடு தாண்டவேண்டியிருந்தது.

“அவை ஆறுகளல்ல; மழை வெள்ளம்” என்றார் அய்யப்.

“பெருமழை நாட்களில் இப்படித்தான்.”

தொலைவில் ஒரு மலைச்சரிவில் ஒரு குடியிருப்பு தென்பட்டது. குடிசைகள் நெருங்கித் தோன்றிய குடியிருப்பு. ஆனால் இந்தக் குடிசைகள், வழியில் நாங்கள் பார்த்த மஸாய்களின் பெட்டிபோன்ற வீடுகளாயன்றி, வழமையான ஆபிரிக்கப் பாணிகூர்முகட்டுக் குடிசைகளாய்த் தெரிந்தன.

“அதென்ன, மஸாய்களின் வீடுகள் போல இல்லையே!”

“இல்லை, அதுதான் மாறாசோப்பா விடுதி!”

விடுதியின் முன்முகப்பு - போர்ட்டிகோ கூட - பெரியதொரு கொட்டிலாக அமைந்திருந்தது. பெரிய பஸ்களிரண்டை நிறுத்தக்கூடிய விசாலம். என்ஜென்காவும் அவருடைய ஆட்களும் பார்த்திருந்தார்கள். மலைவிடுதியில் அளிக்கப்பட்ட அதே வரவேற்பு - துவாயும், பானங்களுமாய். அறிமுகங்கள் முடிந்ததுமே, எங்கள் உடைகளைப் பார்த்த என்ஜென்கா, "எந்த இடத்தில் சிக்கிக்கொண்டீர்கள்?" என்று கேட்டார்: 'என்ன நடந்தது?' என்று கேட்கவில்லை.

"சரி, நன்றாகக் களைத்திருக்கிறீர்கள்... மாலையில் ஸஃபாரிகூட இருக்கிறது. இரவு ஆறுதலாகப் பேசுவோம்" என்றபடி விடைபெற்றார்.

மலைச்சரிவோடு - அதற்கேற்றாற்போல, அழகாக - அமைத்திருந்தார்கள் விடுதியை. போர்ட்டிகோ கொட்டிலிலிருந்து 15, 20 படிகள் இறங்கினால், வரவேற்பு, அலுவலகம், நடுக்கூடம், உணவுச்சாலை எல்லாம். அந்தத் தளத்திலிருந்து பிறகும் இறங்கினால், இடமும் வலமுமாய்ப் பிரிகிற பாதைகளில் இருபுறமும் வரிசையாய்க் 'குடிசை'கள். உண்மையில் அவை பயணிகளின் தங்கும் அறைகள்: எல்லா வசதிகளுங்கொண்ட கட்டடங்கள். பார்வைக்குக் குடிசைபோல் அமைத்துக் கூரையைப் புல்லால் வேய்ந்திருந்தார்கள். அந்தப் புல்லுக்கு 'மக்குற்றிப்புல்' என்று பெயர். மூன்றாண்டுகளுக்கொருமுறை புதிதாக வேயவேண்டும்: எங்களைப் போலத்தான்!

இந்தக் 'குடிசை' வரிசைகளுக்கு முன்னால் பாதையைத் தாண்டி, பள்ளத்தாக்கு சரிந்துகிடந்தது. விடுதி எல்லையில் பலமான வேலி, மிருகங்கள் நுழைந்துவிடாமல். குடிசையிலிருந்து மையக் கட்டடத்தை நோக்கிப் பிறகு நடந்தபோது, மண்டபத்தின் கூரை ஒரு குன்றுபோல் எதிரே நின்றது. அதையும் மக்குற்றியால்தான் வேய்ந்திருந்தார்கள். மண்டபத்தின் விசாலத்திற்கும் கூரையின் சரிவிற்கும் அந்தளவு உயரம் வரத்தான் வேண்டும்.

ஐந்து மணிக்கு வேனோடு வந்து நின்றார், அய்யூப். சேறு சகதி எல்லாங் கழுவிப் பளிச்சிட நின்றது. ஒரு மணிநேரத்தில்

எல்லாம் செய்வித்திருந்தார். “இன்றைக்கு, சிங்கங்களைத் தேடிப் போகிறோம்...”

வேறெந்த வானுமே கண்ணிற்படவில்லை. சற்றுமுன் நாங்கள் வந்திறங்கியபோதே எல்லோரும் காடு நோக்கிப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டிருந்தோம். குழைகளும் கொப்புகளும் உரசுகிற வழித்தடத்தால் மெல்ல நகர்ந்தது வேன்.

“பலாலி எயார்போர்டுக்கு நாங்கள் போற பாதைமாதிரி இல்லையா?” என்றார், செல்வா. சிரிப்பை அடக்கமுடிய வில்லை.

“நாங்கள் சிங்கத்தைத் தேடித் திரியிறம். ஆனா, யாழ்ப்பாணத்திலேயே இப்ப கன ‘சிங்கங்கள்’ இருக்கு எண்டு அங்க ஒருத்தர் சொன்னார்!”

சிரித்து முடித்தபின்தான் எங்கள் சிரிப்பிற்கான காரணத்தை மற்றிருவருக்கும் சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்று பட்டது. சொன்னோம். எவ்வளவு புரிந்திருக்கும், இரண்டும், என்று தெரியவில்லை.

பள்ளத்தாக்கின் மறுபுறமாயிருக்க வேண்டும், பாதை மீண்டும் - மரங்கள் மறைய - வெளியில் முடிந்தது. பழைய படி பரந்தவெளி. அதை மூடி மண்டிய ஆளுயரப் புல். இடையில், ஓட்டுநர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்த பாதை. வேனைச் செலுத்தியபடியே, “கூஜா, கூஜா...” என்று யாருடனோ தொலைத்தொடர்புக் கருவியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்த அயூப், அது முடிந்ததும் சொன்னார்: “அதிர்ஷ்டமிருக்கிறது: அங்கேதான் ஓரிடத்தில் சிங்கங்கள் எருமையொன்றை அடித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.”

ஐந்து நிமிஷ ஓட்டத்தின்பின் வெள்ளை வெள்ளையாய் நாலைந்து வாண்கள் ஒரேயிடத்தில் நிற்பது தொலைவிலிருந்தே தெரிந்தது. அங்கே போனால், அந்த வாண்களுக்கு எதிரில் ஒரு சிறு வெட்டையில், ஒரு ஆணும் மூன்று பெண்ணுமாக நான்கு சிங்கங்கள், ஒரு காட்டெருமையின் பாரிய உடலைப் பங்குபோட்டுக் கொண்டிருந்தன. வாண்களுக்கும் இந்த சிங்கங்களுக்குமிடையில் இருபதடிகூட இராது. ஆனால், இடையில் அரைவாசித்தூரத்தில் வேறிரண்டு பெண்சிங்கங்கள், உண்டகளைப்பிலோ என்னவோ, உருண்டு புரண்டு தினவெடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

தம்பாட்டில் திரியும் மிருகங்களைத் தேடி இந்த வெளியெல்லாம் வானில் பயணிகளுடன் அலையும் சாரதிகள் இப்படித்தான் ஆளுக்காள் உதவிக் கொள்கிறார்கள். ஒருவர் விசேஷமாக எதையாவது கண்டு விட்டால், உடனே அந்தப் பிரதேசத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஏனைய சகாக்களுக்குத் தகவல் கொடுக்கிறார். ஐந்து பத்து

உண்ட களைப்பில் உருண்டு ஓய்வெடுக்கும் சிங்கங்கள்

நிமிஷத்திற்குள்ளாகவே எல்லா வாகனங்களும் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வந்து விடுகின்றன. எந்த அடையாளக் குறிப்பும் சொல்லமுடியாத இந்தப் பெருவெளியில் எப்படித்தான் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறார்களோ என்று எனக்குள் அதிசயமாய் இருந்தது. வந்த விஷயத்தைப் பார்த்து முடித்ததும் எல்லா வான்களும் பிரிந்து தன்தன் வழிபார்த்து மறையும். எப்போதாவது ஒன்றையொன்று குறுக்கிடும் அல்லது தாண்டிப்போகும்.

ஒரே வெளியாய்த்தானிருந்தாலும், பாதைகளில்லாத இடத்தில் வாகனங்கள் போகக்கூடாது என்று கடுமையான கட்டுப்பாடு. சற்றுப் பொறுத்து எங்கோ ஓரிடத்தில் 'சீற்றா' ஒன்றிருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. அங்கு நாங்கள் போன போதும் வேறு வான்கள் ஏற்கெனவே வந்து நின்றிருந்தன. அவற்றில் ஒன்று கொஞ்சம் முன்னால் நின்றது - மாலை வெயிலின் மஞ்சள் படர்ந்திருந்த ஒரு பாறையையே எல்லா வானிலிருந்தும் எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டு ஆளுக்காள் எதையோ காட்டிக் கொண்டுமிருந்தார்கள். எங்களுக்கு எதுவுமே தெரிவதாயில்லை. பின்னால் இன்னுமொரு வாகனம் வருகிற சத்தம் கேட்டது. "வேறொரு வானாக யிருக்கும்" என்று எவருந் திருப்பியதாயில்லை. ஆனால்,

வந்தது ஒரு 'டர்க்'. சீருடை தரித்த வனத்துறைக்காவலர்! முன்னால் நின்ற வேன், வழியை மீறிப் போனதற்காக வழக்குப் பதிவு செய்துகொண்டு போனார்கள்! விலங்குகளை வேட்டையாடுவது, பிடிப்பது எல்லாம் எண்ணியும் பார்க்க முடியாத விஷயங்கள் என்று தெரிந்தது.

இந்த அமளியில் சீற்றா எங்கே போனதோ, தெரியவில்லை. புறப்பட்டோம். சற்றுத் தூரம் போனதுமே, "இங்கே அது வந்திருக்கலாம்..." என்று வேனை மீண்டும் நிறுத்தினார் அய்யப். இப்போது நாங்கள் மட்டுந்தான். அவர் காட்டிய திசையில் ஒரு தனி ஸௌசேஜ் மரம். அதன்மீது என்று சொன்னார். ஆனால், அந்த மரத்தின்மேலே, பின்னால் மாலை நேரத்து ஆபிரிக்கவானம் அற்புதமான நிறங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. எனது சகாக்களிருவரும் கேமரா வும் கையுமாய்த் தயாராக நின்றார்கள். இந்தச் 'சீற்றா' என்ற பெயர் தமிழில் சிறுத்தை என்பதிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்று பட்டது. வீட்டிற்குப் போனதும் அகராதியை மறக்காமல் பார்க்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டேன். இன்னுந்தான் பார்க்கவில்லை: இவ்வளவு நாளும் அந்த நினைவேயில்லை: இன்று இதை அவசரமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிற இப்போது, நேரமில்லை!

இருந்தாற்போல, எங்கிருந்தென்றில்லாமல் இன்னொரு வேன் வந்து பின்னால் நின்றது. சற்றுமுன்கூட நின்றவற்றில் ஒன்றாய்த் தெரியவில்லை.

"இலங்கையிலிருந்தா யானை பார்க்க வந்திருக்கிறீர்கள், இங்கே?" - அந்த வானின் திறந்திருந்த கூரைவழியாக எட்டிப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார் ஒரு இளைஞர். பொது நிறத்துக்கும் சற்றுக் கூடுதல். அடர்ந்த மீசை, புத்திக்கூர்மை தெரியும் சிரிக்கிற கண்கள் - முன்பின் கண்டதாயில்லை. அந்த வானுக்குள் குழந்தைகள் உட்பட வேறு ஆட்களும் இருப்பது தெரிந்தது.

"இல்லை, சிங்கம்...!" பதிலுக்குச் சிரித்தபடி கேட்டேன்.

"...நீங்களும் இலங்கைதானா?"

“இல்லை. இந்தியா, மஹாராஷ்ட்ராவிலிருந்து”, என்றவர்,
 “ஓ.கே. இரவு சாப்பாட்டுக்குப்பின் சந்திப்போம்” கை
 அசைத்தபடி வந்த வேகத்திலேயே விடைபெற்றார்.
 கண்ணாடிக்குள்ளால் குழந்தைகளும் கைகாட்டினார்கள்.

மீண்டும் வானும் வெளியுமாக நாங்கள் மட்டும். சிவப்பும்
 கத்தரிப்பூ நீலமுமாய்ச் சூழ்ந்திருந்த வானம் இப்போது
 கறுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. ஆறேழுக்கால்!

“பிறகு பார்க்கலாம்...” அலுத்துப் போய்ப் புறப்பட்டோம்.
 காற்றின் இரைச்சலுடன் கலந்துவந்த பெயர் தெரியாப்
 பறவைகளின் குரல்கள். மிதப்பதேபோல் மெல்லச் சென்று
 கொண்டிருந்த வேன் சட்டென்று நின்றது.

“அதோ...” மகிழ்ச்சியுடன் காட்டினார் அய்யப். வழிநடுவில்
 நட்டநடுப்பாதையின் குறுக்கே படுத்திருந்தது ஒரு பெரிய
 ஆண் சிங்கம்! நிறுத்திய வேளை மெல்ல மெல்ல
 அதைநோக்கிச் செலுத்திய மனிதரிடம் கோபமும், உள்ளே
 பயமுமாய்க் கிளர்ந்தன!

“என்ன இது? திரும்புவோம்...” மூவரும் ஒரே குரலிற்
 சொன்னோம். அய்யப் சிரித்தார். “பயப்பட ஒன்றுமில்லை,
 உங்கள் கேமராக்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்...” மெல்ல
 நகர்ந்த வாகனம், அலட்சியமாய்ப் படுத்திருந்த அந்த
 மிருகத்திலிருந்து பத்துப் பன்னிரண்டடி தொலைவில்
 நின்றது. என்ஜினை வேறு நிறுத்திவிட்டார் அய்யப். அதற்கு
 ஒரே பாய்ச்சல் போதும். ஆனால் அருகில் வந்து நிற்கிற இந்த
 வெள்ளைமிருகம் ஒரு பொருட்டாகவே படவில்லை
 போலும் அதற்கு. பார்வையைக்கூடத் திருப்பாமல் படுத்
 திருந்தது! இப்படியான சந்திப்புகள் அந்தச் சிங்கங்களுக்கும்
 இந்தச் சாரதிகளுக்கும் வலு பழக்கமான விஷயங்கள்தான்
 என்பதை இந்த நெருக்கமும் நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்
 காட்டின.

பயந்தெளிந்து, கேமராவுங் கையுமாய்க் கூரைக்குமேலே
 தலைகளை நீட்டினோம், நல்ல மைம்மல்: ஃப்ளாஷ்
 இல்லாமல் சரிவராது என்று தோன்றியது.

“பாவிக்கலாமா? பயமில்லையா?” உள்ளே குனிந்து குசுகுசுத்தோம். “ஓ! கிடையாது!” என்று விட்டார் அய்யப்.

“அவை சாப்பிடுகிறபோதுதான் கொஞ்சம் பயம்..”

இப்போது யோசிக்கிறபோது, ஓப்ளாஷ் இல்லாமலே, 400 அல்லது 600 படச்சுருளோடு அந்த வெளிச்சத்தில் வடிவாக எடுத்திருக்கலாமென்று படுகிறது. ஏதோ, அப்போது தெரிந்தது அவ்வளவு! அந்தச் சிறு மின்னல்களைக் கண்டோ என்னவோ, சிங்கம் தலையை மட்டுந்திருப்பி எங்களைப் பார்த்தது. எம்.ஜி.எம். சினிமாக்களின் தொடக்கத்தில் வருமே, அதேமாதிரி, அதே கம்பீரம்! கர்ஜனை மட்டுந்தானில்லை! அப்போது என் கேமராவின் ஓப்ளாஷ் அதன் கண்ணிற்பட்டு மின்னியதில் ஒரு பெருந்திருப்தியுங் கூடவே ஒரு எச்சரிக்கை உணர்வும் என்னுள் படர்ந்தன. இந்தப் படத்தைப் பதிப்பிப்பதற்காக நான் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கப் போகிற ஸ்ரூடியோக்காரர், இந்த அற்புதமான ‘ஷொட்’டிஸ் மேலதிக பிரதிகளை எடுத்து வைக்காமலிருக்க என்ன செய்யலாம் என்ற சிந்தனை என்னை ஆட்கொண்டது!

சிங்கம், இப்போது என்ன நினைத்ததோ, எழுந்தது, மீண்டும் ஒரு தடவை, வானுக்கு மேலால் தலையை நீட்டிக் கொண்டிருக்கிற மனிதப் பிறவிகளை அலட்சியமாகப் பார்த்தது. ‘ஆறுதலாகப் படுத்திருக்கக்கூட விடமாட்டீர்கள்!’ என்று சொல்கிற பார்வை. அப்படியே திரும்பி, அந்த ஆளுயரப் புற்பரப்பில் புகுந்து மெல்ல மறைந்தது. புல்லின் அசைவி லிருந்து அது போனபாதை கொஞ்சத்தூரம் வரை தெரிந்தது. பிறகு அதுவுமில்லை.

ஆளுயரத்திற்கு அடர்ந்து படர்ந்தது அலைவீசும் இந்தக் கோரைப்புல் சூழல், சிங்கங்களுக்கு வலு வாய்ப்பான பின்னணியாக - உருமறைத்து ஒளிந்திருக்க ஏற்றதாக - அமைந்துவிடுகின்றது. அவற்றின் நிறங்கள் மட்டுமின்றி, ஆண் சிங்கத்தின் பிடரி மயிர்கூட இப்புற்களுடன் ஒத்திசைவு கொள்கின்றது.

“அதிர்ஷ்டக்காரர்கள்தான்” என்றபடி புறப்பட்டார் அய்யப்.

நன்றாக இருட்டியிருந்தது. அடிவானத் திற்குச்சற்றுமேலே நிலவு தெரிந்தது. அது முழுதாக மூன்று நாட்களிருந்தன, இன்னும். இந்த பூமிக்கு அப்பாலான ஒன்றாய்த் தெரிந்தது, வெளி. வேளை இங்கேயே நிறுத்தி, இந்த நிலவையும், இந்தப் புற்களை அலையெறிய வைக்கிற காற்றையும், இடைக்கிடை வரநேர்கிற மிருகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே, இந்த அமைதியில் இரவு முழுதும் தங்க முடிந்தால் எவ்வளவு அற்புதமாயிருக்கும்? முடியாதா? அயூப்பிடம் கேட்டேன். சிரித்தார். பகடியாகத்தான் பட்டிருக்கும்; மீண்டும் கேட்டேன்.

“இல்லை, அதற்கு அனுமதியில்லை; கிடையாது” என்றார், அவரும் மீண்டும் சிரித்தபடி. இந்தப் பதில் நியாயமான தாகத்தான் பட்டது என்றாலும், ஏக்கத்தைக் குறைக்க உள்ளளவும் உதவுவதாயில்லை! “என்னென்ன பார்த்தீர்கள்?” திரும்பிப்போனதுமே வரவேற்பிடத்திலிருந்த செல்வி. மாஸாகேட்டார். பிறகு சொன்னார். “இரவு

சாப்பாட்டின் பிறகு மஸாய் நடனமொன்று நடுக்கூடத்தில் நடைபெற இருக்கிறது. அதன்பிறகு, பத்துமணிக்கு, ஓநாய்கள் சாப்பிடவரும்!”

“ஓநாய்கள் சாப்பிட வருமா?”

“இங்கே நாங்கள் வீசுகிற இறைச்சி, எலும்பு - இவற்றைச் சாப்பிட கூட்டமாய் வரும். அருகிலேயே பார்க்கலாம்...”

“பயமில்லையா?”

“பயமெதற்கு? அவை பத்தடி கீழே பள்ளத்தில் நிற்கும்!”

குளிப்பு, இரவு உணவு எல்லாம் முடித்து வந்ததுமே என் ஜென்கா வந்தார். பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் போலிருக்கிறது.

“வாருங்கள், இப்படி உட்காரலாம்”, கணப்படுப்பு அருகில் கதிரைகளை இழுத்துப்போட்டார். ஸ்வெற்றரையும் மீறி ஊடுருவிய குளிருக்கு, கணப்பு இதமாயிருந்தது.

என்ஜென்கா பலதும் பத்தும் பேசினார். அவர் பேசிய விஷயங்களிலெல்லாமே அவருக்கு ஆழமான அறிவும் உணர்வும் இருந்தமை தெரிந்தது.

“பாருங்கள், எங்களிடம் திறமைசாலிகள் இல்லாமலில்லை. சிறந்த விளையாட்டு வீரர்கள், எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு உங்கள் இலங்கையுடன் சமமாகப் பொருதுகிற திறமை எங்களவர்களுக்கு கிரிக் கெட்டில் இருக்கிறது. உதைபந்தாட்டம், தடகள விளையாட்டுகளிலும் முன்னணியிலிருக்கிறோம். முக்கியமாக நீண்டதூர ஓட்டப் போட்டிகளில் கென்யர்களின் திறமை பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்... திறமை, ஆர்வம், இயற்கைவளம் எல்லாமிருந்தும் ஏன் கென்யா இன்னமும் இப்படியிருக்கிறது? உங்கள் நாட்டுப்போர் போன்ற பிரச்சினைகளில்லை; எரிமலைகளில்லை; பூகம்பங்களில்லை! என்றாலும் நாங்கள் ஏன் இப்படி...?” எனக்கு அவர் அங்கலாய்ப்பு, ஆதங்கம், வேதனை எல்லாம் புரிந்தது. என்ஜென்கா தொடர்ந்து சொன்னார்; “சரியான கொள்கை -

வழிநடத்தல் இல்லையா, முயற்சி போதாதா, அல்லது காலனித்துவ ஆட்சியின் விளைவாய் இயலாமை உணர்வு எமது மக்கள் மனதில் ஊறிவிட்டதா...?” தன்னை மறந்து சொல்லிக்கொண்டே போனார்: “கென்யாவின் பின்னடைவுக்கு கல்வியறிவு போதாமைதான் காரணமென்று எனக்குப்படுகிறது...”

“இங்கே இலவசக் கல்வியோ, கட்டாயக் கல்வியோ, இல்லை, இல்லையா?”

“ஆமாம், அது ஒரு சாபக்கேடு. அறியாமைதான் எங்கள் ஏழ்மைக்கும், ஏழ்மைதான் எங்கள் நோய்களுக்கும் காரணம். இப்போது இந்த எய்ட்ஸ் நோயை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். கென்யா உட்பட ஆபிரிக்கா எங்கும் அதன் பரவல் அதிக மென்கிறார்கள். அதற்கு முதற்காரணம், ஏழ்மையேயன்றி மேற்குலகு சொல்வதுபோலத் துர் நடத்தையோ, கட்டற்ற பாலுறவோ அல்ல! சரியான சுகாதார சேவைகளின்மைதான் நோயைப் பரப்புகிறது. ஒரே ஊசியையே தொற்றுநீக்கம் செய்ய முடியாமல் மீண்டும் மீண்டும் பாவிப்பது, சுத்தமான நீர் விநியோகமின்மை போன்றவைதான் பல வியாதிகளின் பரவலுக்கும் இங்கே காரணம். நோய்களை ஒழிக்க வறுமையை, வறுமையை ஒழிக்கக் கல்வியறிவு போதாமை யையும் நாங்கள் ஒழிக்க வேண்டியிருக்கிறது...”

யாரோ வந்து அவரை அழைத்ததில் “எக்ஸ்யூஸ் மி...” என்று எழுந்தார் என்ஜென்கா, “...நடனந் தொடங்கப் போகிறது. இருந்து ரசியுங்கள் குட்நைட்!” என்று விடைபெற்றார்.

முதல்நாளிரவு நக்குறு விடுதியில் நடனத்தைப் பார்க்கக் கூடியவர்களில் பாதிப்பேர்கூட இல்லை இங்கே. நக்குறு விடுதியில் சிற்றுண்டிச்சாலை, கண்ணைப் பறிக்கும் பிரகாசத்துடன் இருந்தது. ஆனால் இங்கோ, சுரைக்குடுவை ‘ஷேட்’ களின் கீழ் மெல்லிய மஞ்சளாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த மின்குமிழ்களும், அவற்றின் மேலே சலாகைகளும் வரிச்சுகளும் தெரிகிற மக்குற்றிக் கூரையுமாய், கூடுதல் ‘ஆபிரிக்க உணர்வு’ உருவாக வழிசமைத்தன.

கணப்பில், சடசடவென்ற ஒலியுடன் விறகு எரிந்து ரொகண்டிருந்தது. மெல்லத் துடிக்கும் சுவாலைகள்...

இருந்தாற்போல, வெளிக்கதவுக்கு அப்பா விருந்து கேட்ட ஒரு குரல் திடுக்கிட்டுப் பயச்சிலிர்ப்புக் கொள்ள வைத்தது! மனிதக் குரல்தான். ஆளை ஆள் பார்ப்பதற்குள் அது மீண்டும் எதிரொலித்தது. "கூஆ!" - என்று கூக்காட்டுவதுபோல - எழுத முடியா - ஒரு சத்தம்! அந்தக் குரல் பலவாகி ஒலித்து, என்னவென்றில்லாத ஒரு உணர்வை மனதில் நிறைத்தது.

"நடனம்! நடனந்தொடங்கப் போகிறது!" என்றார்கள் யாரோ. கூட்டத்தின் கோடிக்கதவு திறந்தது. "ம்ஹா! ம்ஹா" - என்ற அடித் தொண்டைக் குரல்கள் ஒலிக்க சிவந்த ஆடை அணிந்த நடனக்காரர்கள் வரிசையாக, சீரான லயத்தில் துள்ளித் துள்ளி உள்ளே வந்தார்கள். எல்லோருமே ஆண்கள். கைகளில் ஈட்டி. என்னவோ செய்தது...

மலாய் நடனம் (ஓட்டலில்)

பதினைந்து நிமிஷம் நடந்தது நடனம். ஆட்டக்காரர்கள் விருந்தினர் நடுவிலும் புகுந்து வந்தார்கள். உயரத் துள்ளிக் குதிப்பதில் போட்டி போட்டார்கள். ஆறே காலடி இருக்கிற அந்த மெல்லிய மனிதர்கள், தம் நெடுத்த கால்களில் 'ஸ்பிறிங்' போலத்துள்ளிப் போட்டியிட்டார்கள். அந்த "ஹா! ஹா!" வுக்குப் பதில் இப்போது எல்லோ

ருக்குமாய் சேர்ந்து பாட்டு மாதிரிப் பாடினார்கள்... மகாராஷ்ட்ராக்காரரின் பிள்ளைகளிருவரும் உயந்துபோய்ப் பெற்றோரைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

ஆனால், பிறகு, ஓநாய்களைப் பார்த்ததில் பையன்களின் பயம்பறந்து, உற்சாகம் மீண்டிருந்தது. வேலியோரத்தோடு உயரமாய் - பல்கனி போலிருந்த ஒரு இடத்தில் நின்று விடுதி ஊழியர்கள் வீசியதைக் கூட்டமாய்க் கீழே நின்று சாப்பிட்டன ஓநாய்கள். பாய்ச்சப்பட்ட வெளிச்சத்தில் கண்களெல்லாம் மின்மினியாய் மினுங்கின. இங்கே 'ஓநாய்' என்பது இதற்கு முதல் சொன்னதும் 'ஹயென்னா' என்கிற விலங்கு. தமிழில் வேறு சொல் இல்லை. அல்சேஷன் நாயிலும் பெரிது, கொஞ்சம் பருமன். மஞ்சளும் பழுப்பும் புள்ளிகளாய்க் கலந்த நிறம். லேசான சப்பை முகம். எலும்புகளைக் கடித்து உடைத்த சத்தம் வடிவாகக் கேட்டது. என்றாலும் மனிதர்கள் மேலிருந்த சந்தேகமும், எச்சரிக்கை உணர்வும் அவற்றோடு கூடவே தெரிந்தன. எந்தச் சிறிய 'அசுமாத்த'த்திற்கும் புதர்கள் மறைவில் ஓடி ஒளிந்தன - இதெல்லாம் பையன்களை உற்சாகப் படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

நானும் செல்வாவும் நடுக்கூடத்தில் மீண்டும்போய் உட்கார்ந்தபோது, பையன்களும் பெற்றோரும் அங்கே வந்தார்கள். “ஹலோ!” அந்த மனிதர்கையை நீட்டினார். ‘ஐம் ஜெயகர், ஷிவ்குமார் ஜெயகர்.’ ஜெயகர் ஒரு விளம்பர நிறுவன அதிபர். அறிமுகங்கள் முடிந்து அருகில் அமர்ந்ததும்,

“இவர் முருளியின் மாமன்”, குறும்புச் சிரிப்புடன் மூத்த வனிடம் கூறினார் என்னைக் காட்டி. எனக்குப் புரிய சில விநாடிகளாயின. நிகிலேஷூக்குப் பத்து வயது. புத்திசாலி. நம்ப மறுத்தான். “நீயே கேட்டுப்பார்?” தலையை ஆட்டினான்.

“கிரிக்கெட் என்றால் ஒரே பைத்தியம், முரளியின் விசிறி” என்றார் தாய், மகனின் முதுகை வருடிக்கொண்டே. சின்னவன் ஒரு சொக்ளற்றோடு பிலியாக இருந்தான்.

“உன்னுடைய கிளாஸ்மேற் யார் சொல்லு?” என்றார் ஜெயகர் மீண்டும், மூத்தவனைப் பார்த்து. பிறகு அவன் பதிலைப் பாராமலே சொன்னார்: “எங்கள் மாநில முதலமைச்சரின் பேரன் இவனோடு படிக்கிறான். இருந்தாற்போல அந்தப் பையன் ஒருநாள் தனது தாத்தா சி.எம். ஆகப்போகிறார் என்று சொன்னதாக இவன் சொன்னான், நாங்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் அடுத்தநாள் பேப்பரில் செய்தி வந்தபோது சரியென்று தெரிந்தது...”

சுஷில்குமார் ஷிண்டே, இதற்கு இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முதல்தான் எதிர்பாராத விதமாக முதலமைச்சர் ஆகியிருந்தார்.

“நீங்கள் போய்ப் பாடுங்கள், நான் இவர்களுடன் பேசிவிட்டு வருகின்றேன்”, ஜெயகர் மனைவி-மகன்களை அறைக்கு அனுப்பிவிட்டு எங்கள் பக்கம் திரும்பினார்.

“இப்போது இலங்கை கொஞ்சம் அமைதியாக இருக்கிறது இல்லையா?” என்றவர், “...நீங்கள் வடக்கிலிருந்து தானே?” - நிச்சயப்படுத்திக் கொள்பவர் போலக் கேட்டார்.

“ஓரளவு அமைதிதான், ஆனால் அது எவ்வளவு காலம் நிலைக்கும் என்பது தான்...” என்னும்போதே அவர் குறுக்கிட்டார்:

“அது நிரந்தரமாக நிலைக்க வேண்டும்; அதுதான் எல்லோருடைய விருப்பமும்!” குரல், மனதார ஒலித்தது.

“நீங்கள் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ள வில்லையென்றால் ஒன்று கேட்கலாமா?” - மெல்லக் கேட்டேன்.

“வடிவாகக் கேளுங்கள்!”

“உங்கள் மத்திய அரசுகூட அப்படி விரும்புகிறதென்று கொள்ளலாமா?”

புன்னகை மாறாமலே இரண்டு கணம் உற்றுப்பார்த்துவிட்டு ஆதுரந்தொனிக்கும் ஒரு குரலில் மெல்லச் சொன்னார்:

“மக்களையும் அரசையும் குழப்பிக் கொள்ளாதீர்கள்... நீங்கள் இந்த இருபதாண்டு காலமும் பட்ட கஷ்டங்களை

எம்மில் பலர் நன்கறிவார்கள். உங்கள் துயரங்களுக்கு ஒரு நல்ல முடிவு வர வேண்டும் என்பதுதான் அப்படிப்பட்டவர்களின் விருப்பம். இதை நீங்கள் நம்பலாம்...”

ஜெயகர் தந்த அதே மன உணர்வைத் தந்த வேறிருவரை மலாய் மாறாவிலேயே அடுத்தநாள் சந்திக்க நேர்ந்தது. அறைக்குத் திரும்பியபோது பதினொன்றுக்கும் மேலே. படுத்ததுதான் தெரியும்.

அடுத்த நாட்காலை, எட்டு மணிக்கே புறப்பட்டாயிற்று. காட்டில் ஒரு 'றவுண்ட்' அடித்துத் திரும்பிவந்து மீண்டும் பத்து பத்தரைக்கு அருகிலுள்ள மலாய் கிராமமொன்றைப் போய்ப் பார்ப்பதாக ஏற்பாடு.

நானும் செல்வாவும் தயாராகி, விழுக்கி வரக் காத்திருந்த போது கிடைத்த பத்து நிமிட இடைவெளியில் அய்யப் ஒரு இளைஞனை அறிமுகப்படுத்தினார்.

“இவர் ஃபெரோஸ். எங்கள் நிறுவனத்தில்தான் வேலை செய்கிறார்.”

ஃபெரோசும் ஒரு ஓட்டுநர் - வழிகாட்டி. முந்தாநாள் ஒரு ஜெர்மன் குழுவுடன் “மாறா-சோப்பா”வுக்கு வந்தார். இன்று, இப்போது திரும்ப வேண்டும். ஃபெரோஸ்கூட அய்யப்போல் வட இந்திய சாயலிந்தான் இருந்தார். ஆள் நல்ல உயரம். நெற்றியில் விழுகிற தலைமுடி. றீஷேட்டுக்கு மேலே, ஒரு வெள்ளிச் சங்கிலி.

“நீங்கள் இலங்கையில் எந்தப் பகுதி?”

“வடக்கே யாழ்ப்பாணம். கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?”

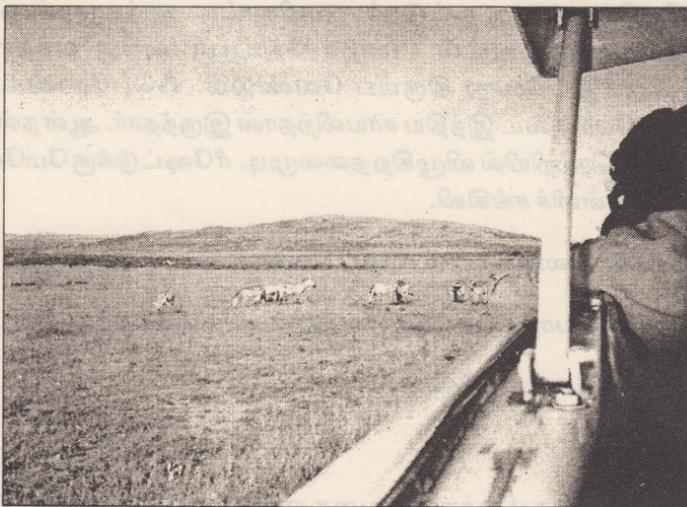
“ஓ! அப்போதமிழர்கள்தானே?”

“ஓம்!”

இலங்கைத் தமிழர்களிருவரை எதிர்பாராமல் சந்தித்ததில் ஃபெரோசுக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி என்று தெரிந்தது.

அய்யப்பைப் பொறுத்தளவில், இலங்கை விவகாரங்கள் அவ்வளவு அவர் காதில் விழுந்திருந்ததாய்ப் படவில்லை. ஒரு நாள், ஏதோ கதையில், “நீங்களிருவரும் பேசுவது ஒரு பாஷை, அந்த லேடி பேசுவது வேறு பாஷை, இல்லையா?” என்று என்னைக் கேட்டார். “எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டபோது, ஆளுககு வலு சந்தோஷம். அவ்வளவோடு சரி. அதைக் குறைகூற முடியாது.

ஆனால், அப்படித்தானிருக்க வேண்டிய இந்த ஃபெரோஸ், எங்களோடு எந்த சம்பந்தா சம்பந்தமுமில்லாத ஒரு இளைஞன், கிரிக்கெட்டைப் பற்றியோ சினிமாவைப் பற்றியோ கவலைப்படுவதை விடுத்து மடத்தனமாக எங்களைப் பற்றி எங்கள் பிரச்சினைகள் பற்றியெல்லாம் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறான்! அது மட்டுமன்றி சில பல விஷயங்களைத் தெரிந்தும் வைத்திருக்கிறான்! முக்கியமாக புலிப் போராளிகள் கழுத்தில் சயனைட் குப்பி கட்டியிருக்கிற விஷயம் அவனை எக்கச்சக்கமாக ஈர்த்திருப்பது புரிந்தது. இந்தியாவிலிருந்து எவர் வந்தாலும் ஒரு பரவசத்துடன் எங்கள் சனம் அவர்களை அணுகுமே, அப்படியான ஒரு

வரிக்குதிரைக் கூட்டம்

பரவசம், எங்களுடன் பேசுவதில் ஃபெரோசுக்கு கிடைத்த தென்பது வடிவாகத் தெரிந்தது!

விழுக்கி வந்து சேர்ந்ததும், அந்த இளைஞனிடம் விடை பெற்று வானில் ஏறினோம். அவ்வளவு விரைவில் பிரிய நேர்ந்த கவலை அவனுக்கு. வேன் நகரும்போது, ஜன்னலருகில் வந்து கையசைத்துக் கூறினான்.

“போய் வாருங்கள், புலிகளே!”

இயந்திர இரைச்சலில் விழுக்கிக்குக் கேட்டிருக்குமோ, தெரியாது.

அந்தக் காலை வேளையின் காட்டுவிஜயம் இளங்காற்றும், இளவெய்யிலுமாய்க் கலாதியாயிருந்தது! இதுவரை கண்டிராத பறவை இனங்கள்! குனிந்த தலை நிமிராமல் மேய்கிற வரிக்குதிரைகள், கூட்டங் கூட்டமாய் மான்கள் என்று! மான்களில் மட்டும் நான்கு வகை.

பத்தரைக்கு ‘மாறா சோப்பா’வுக்குத் திரும்பி, மீண்டும் பதினொன்றுக்கே புறப்பட்டாயிற்று, மஸாய்க் கிராமத்தைப் பார்க்க. முக்கீக்கி, சோப்பா விடுதிக்கண்மையில், அரை மணிநேரப் பயணத் தூரத்தில்தான் இருந்தது.

நேற்று வரும்போது இடைக்கிடை தென்பட்டதுபோல, ஆளுயர அலம்பல் வேலிசூழ இருந்தது. முக்கீக்கி, இறங்கி யதுமே, பட்டிணிச்சினியும், இலையான் களும் சூழ்ந்துகொண்டதைத் தவிரமற்றும் படி அந்த இடம் ஒழுங்காகவும் சுத்தமாக வுந்தான் தெரிந்தது. தலைவனின் மகனும் வேறிரண்டு மூன்று பேரும் வெளியே வந்து வரவேற்றார்கள். கிராமத் தலைவன் ஏதோ அவசர அலுவலாக எங்கோ போயிருந்தான்.

வேலிப்படலையோடு நின்று வேடிக்கை பார்த்த ஊரவர்கள் வழமையான கோலங் களிற்றானிருந்தார்கள்.

“நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆளுக்கு ஆயிரம் ஷில்லிங் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து விடுங்கள்”, என்று ஏலவே அயூப் சொல்லி வைத்ததன் பேரில் அந்த அன்பளிப்புக்களை நீட்டினோம்.

“தாங்க் யூ, ஸேர்”, சொல்லி வாங்கிய பையன், “இது எங்கள் பள்ளிக்கூட

நிதிக்குத்தான்” என்றான் அழகான ஆங்கிலத்தில். பள்ளிக் கூடம் சற்றுத் தள்ளியிருக்கிறதாம். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் தான் தானும் படிப்பதாக அவன் சொன்னான். பதினாறு வயதுள்ள ஒலே, ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கிறான்.

நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே வேலிக்கப்பா லிருந்து, நேற்றிரவு கேட்ட அதே “ம்ஹா...! ம்ஹா...!” கேட்க ஆரம்பித்து நெருங்கி வரலாயிற்று. செவ்வாடை தரித்த நாடகக்காரர் வரிசை, துள்ளியும் கெந்தியும் வெளியே வந்தது. முதலில் வந்த ஆளின் தலையில் மாட்டுத் தோல் கிரீடம் ஒன்று சூட்டியிருந்தது. மற்றும்படி அதே நடனம். பக்கவாத்தியமும் ஏதுமில்லை. பகல் வெளிச்சம், நேற்றிரவுப் பயக்கிளர்ச்சி களைத் தடுத்திருந்தது. ஆட்டம், துள்ளல், எல்லாம் முடிந்ததும், அந்த மாட்டுத்தோல் “முடி”யை எங்கள் தலைகளிலும், வைத்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள்! பேன், தெள்ளு, உண்ணி - இப்படி ஏதாவது அதில் இருந்துவிட்டால்? என்ற பயத்தில் முழுதாகச் சிரிக்கவும் முடியாதிருந்தது அப்போது!

மலாய் பெண்களின் வரவேற்பு நடனம்

இந்த முறைமைகள் முடிந்ததும் முடியாததுமாய்ப் பெண்கள் வரிசையொன்று பாடியபடி வெளியே வந்தது. ஆட்ட மில்லை. மலாய் பெண்களின் உடையும் அதே போர்வை

தான். 'குறுக்கு' ஆகக் கட்டி, அதன்மேல் நிறைய நகைகள். கைகளைக் கொட்டிப் பாடியபடி வரிசை எதிரில் வந்து நின்று, கைகளை ஆட்டி ஆட்டிப் பாடலாயிற்று. அந்தப் பாடல், ஏதோ தமிழ்நாட்டு நாட்டுப்பாடலொன்றைக் கேட்கிற உணர்வைத் தந்தது.

“வாருங்கள் உள்ளே போகலாம்” ஒலே அழைத்தான்.

ஓரடி வைத்ததுமே, இன்னொருவன் வந்து நிற்பது தெரிந்தது. ஐரோப்பியர்களும், ஜப்பானியர்களும் சேர்ந்த குழுவாக அது தோன்றிற்று. மாறா சோப்பாவில் கண்ட நினைவில்லை. வேறேதோ விடுதியில் தங்கியவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

உள்ளே போனோம். எங்கும் சாணி மயம். நிலம், வீடு, வளவு, எல்லாம் நிலத்தில் மண்ணே தெரியாமல் சாணிதான் பரந்து தடித்துப் படர்ந்து கிடந்தது. மாடு ஒன்றும் கண்ணிற்படவில்லை, மேய்ச்சலுக்குப் போயிருக்க வேண்டும். வேலியால் சூழப்பட்ட இடம். எங்கள் கணக்கில் முப்பது பரப்பு வரும். வேலியையொட்டி வரிசையாய் வீடுகள். நடுவில் பட்டி. சிங்கம், சிறுத்தை, ஓநாய் - ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. வேலியும், அலம்பல் தானென்றாலும், நல்ல சிக்காராய் அடைத்திருந்தது. முக்கீக்கியில், முப்பத்தைந்து குடிசைகள், நூற்றுபது ஆட்கள், அறநூறு மாடுகள், ஐநூறு ஆடுகள் என்று புள்ளி விபரந் தந்தான் கியாப்பே. இவன் ஒலேயின் நண்பன். அவனுடன்தான் படிக்கிறான். கொஞ்சம் பெரியவனாய்த் தெரிந்தான்.

“வீடுகளைப்போய்ப் பார்க்கலாம்” கூட நின்ற பெரிய ஆள் அழைத்தான். நேற்று வழியில் கண்ட அதே மாதிரி வீடுகள்தான். எல்லாமே ஏறத்தாழ பத்தடிக்குப் பத்தடிப் பரப்பும் ஏழடி உயரமும் வரும். பெட்டிகளைக் கவிழ்த்து வைத்த மாதிரி. சுவர், கூரை, எல்லாம் சாணம். புல்லோடு சேர்த்துக் குழைத்து, தடிகளை நட்டுக் கட்டிய வரிச்சுகளின் மேல் அதை அப்பி, சுவரையும், கூரையையும் ஆக்கியிருந்தார்கள். சாணம் காய்ந்து வறண்டு, விராட்டிபோல ஆகிப் பொருக்குக் கிளம்பியிருந்தது.

மலாய் குடியிருப்பில் (முக்கீக்கி கிராமம்)

என்றாலும் சுவரைத் தட்டிப் பார்த்தேன்- உறுதிக்குக் குறைவில்லை. ஒரேயொரு கதவு மட்டும் - ஜன்னல் சங்கதிகள் கிடையாது. உள்ளே போனால், மூச்சுத் திணறும்போல் பயமாயிருந்தது. ஒரு வீட்டினுள் செல்வாவும் விழுத்தியும் முன்னால் போனதில் துணிந்து நுழைந்தேன். படுக்கையறை சமையலறை எல்லாமான ஒரு இடம், முன்னால் வாசலோடு ஒரு சிறு அடைப்பு, ஆட்டுக்குட்டிகள் போன்றவற்றை உள்ளேயே வைத்துக் கொள்வதற்கு!

“மலசலகூடம் எல்லாம்?” வெளியே வந்ததும் கேட்டேன்.

“பற்றைகள் தான்”, என்றான் ஒலே.

“தண்ணீர்?” “ஆறிருக்கிறது.”

மாறா நதி அருகில்தான் எங்கோ ஓடுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.

முன்பெல்லாம் இந்த மக்கள் இப்படி ஒரு ஊரில் ஒரு சாவு நடந்தால், அந்த ஊரைச் செத்தவருக்கென்றே கொடுத்து விட்டு வேறிடம் பார்த்துப் போய்விடுவார்கள். கூடவே வந்த அய்யப் மெல்லச் சொன்னார்.

“இப்போதும் அப்படியா?”

“இல்லை அந்த வழக்கம் இப்போது கிடையாது.”

“பாரம்பரிய வழிபாட்டு முறைகளைத் தான் பின்பற்றுகிறார்களா?”

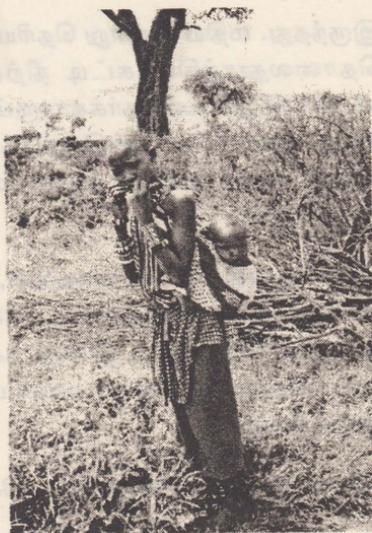
“இல்லை” என்றான் முன்னால்போன ஓலே திரும்பி;

“...இப்போது இந்த ஊரில் எல்லோரும் கத்தோலிக்கர்கள்.”

“இதையும் பார்த்துவிட்டுப் போங்கள்,” சற்றுத் தள்ளி முற்றத்து நடுவில் வேறு சிலரோடு நின்றனுகொண்டிருந்த கியாப்பே அழைத்தான். நாங்கள் அங்கே போனதும் அவர்கள் முட்டுக்காலிட்டுக் குந்தி, பரபரப்பாக எதிலோ ஈடுபட்டார்கள். என்னவென்று பார்த்தால், மரப்பலகை ஒன்றை வைத்து, அதன்மேல் ஒரு நீளக்கோலை நெட்டுக் குத்தாய் வைத்து, இரு உள்ளங்கைகளையும் சேர்த்து விரைவாய் கடைந்து புகை கிளம்பும்

இடத்தில் காய்ந்த புல்லைப் போட்டு, தீயை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்!

'திக்கடைக்கோல்!' அது எமக்குத் தெரிந்த விசயமென்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஆனால், இரண்டாவது வானில் வந்த பயணிகள் இதை எல்லையில்லா ஆர்வத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்!

மலாய் குழந்தை

அக்குழுவிலிருந்து விலகி, ஒருவர் எங்களை நோக்கி வந்தார். அவர் எங்களைப் போலிருந்தார். நல்ல உயரம், கண்ணாடியும் முழுக்கை சட்டையும், தோளில் பையுமாய் அருகில் வந்து முறுவலித்தபடி "ஹலோ!" சொன்னார்.

அவர் இந்தியர். மேற்கு வங்காளம். சுரேஷ் சட்டர்ஜி தொண்டு நிறுவனமொன்றில் பணியாற்றுகிறவர்.

"ஊர்ச்சந்தையைப் போய்ப் பார்ப்போம்", ஒலே முன்னால் நடந்தான். அலம்பல் வேலியின் இன்னொரு வாசல் வழியாக வெளியே வந்ததும் அருகோடு சந்தை இருந்தது. உண்மையில் ஊரவர்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை விற்கிற சந்தையல்ல, அது. எங்களைப்போல வருகிற பயணிகளுக்கு விற்பதற்காக வைத்திருக்கிற கைவினைப் பொருட்கள், நினைவுப்பொருட்கள் போன்றவற்றின் சந்தை. வேலியோடு பரண்களமைத்துப் பொருட்களை அடுக்கிவிட்டு, விற்கிறவர்கள் பரணுக்குக் கீழே குந்தியிருந்தார்கள்.

ஒரு வட்டமடித்து, வாங்குவதற்கு ஏதும் தோதுப்படாமல் ஒருபக்கமாக ஒதுங்கி நின்றேன். அந்த இடம் சந்தோஷமாக

இருந்தது. மதியமென்று தெரியாத வெயில். மலை விளிம்பு தொலைதூரத்தில் கட்டி நிற்கும் வரம்பினைத் தாண்டி வீசங்காற்று, உள்ளூர்க்காரரும் வெளிநாட்டாரும் கலந்து நின்ற கலகலப்பு, எங்கிருந்தோ மிதந்து வரும் மாடுகளின் கத்தல், மணியோசை. ஒலையும் சட்டர்ஜியும் வந்து அருகில் நின்றார்கள்.

ஒலே ஆங்கிலம், ஸ்வாஹிலி, விஞ்ஞானம், விவசாயம், சங்கீதம் ஆகிய பாடங்கள் படிக்கிறான். பள்ளிக்குப் போவது அவனுக்கு விருப்பம். இன்று, தகப்பனுக்குப் பதிலாகத்தான், இங்குநின்று எங்களைக் கவனிப்பதற்காகத்தான் போகாமல் இருக்கிறான்.

“எல்லாப் பிள்ளைகளும் பள்ளிக்குப் போவார்களா?”

“ஓ! எட்டாம் வகுப்பு வரை.”

உண்மைபோலத்தானிருந்தது; இந்தமட்டத்தில், ஒலே, கியாப்பே இருவரையும்விட வேறு சிறுவர், சிறுமியரைக் கண்டதாய் இல்லை. கிராம மட்டத்தில் பள்ளியொன்றை நடத்துவதன்மூலம் நேற்றிரவு என்ஜென்கா சொன்ன தடைகளையுந் தாண்ட முக்கிக்கி மக்கள் முயற்சிப்பது புரிந்தது.

“எத்தனை வயதில் மணமுடிப்பார்கள்”, சட்டர்ஜி கேட்டார்.

“ஆண்கள் இருபத்தாறு, பெண்கள் பதினெட்டு.”

“ஒரு ஆண், எத்தனை பெண்களை மணமுடிக்கலாம்?”

“எத்தனை பேரையும்!”, என்றார் ஒலே... “ஆனால், ஒவ்வொரு மனைவிக்கும் விலையாக ஏழு பசுக்கள் கொடுக்கவேண்டும்.”

“அவ்வளவுதானா?”

“ஒவ்வொரு மனைவிக்கும் தனித்தனிக் குடிசையும் கொடுக்க வேண்டும்.”

சட்டர்ஜி வந்த வானின் ஓட்டி அருகே வந்தார். “உங்கள் குழுவோடு வந்து சேர்ந்து கொள்ளுங்கள்.”

“திரும்பத்தயாரா?”

“இன்னும் அரைமணி.”

“அப்போ, அங்கே எதற்கு இப்போ? நான் எங்கள் ஆட்கள், இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்களுடன் நிற்கின்றேன்...”, சட்டர்ஜி என்னைக் காட்டிவிட்டுச் சொன்னார்; “...நீங்கள் வந்து அந்த யாரோ ஆட்களுடன் நிற்கச் சொல்கிறீர்கள்! எதற்கு? புறப்படும்போது வந்துசேர்ந்து கொள்கிறேன்.”

திடகாத்திரமான ஒரு கிழவர் வந்து கியாப்பேயிடம் ஏதோ கேட்டார். கியாப்பே எங்கள் பக்கம் திரும்பினான். ‘மாட்டின்’ கழுத்திலிருந்து இரத்தங் குடிக்கிறதைப் பார்க்கப்போகிறீர்களா?”

“அதற்குத் தனியாக ஆளுக்கு முன்னூறு வில்லிங் கேட்பார்கள்”, என்றார் என்

னருகில் நின்ற அய்யப். மெல்ல கூர்த்தடியால் நோகாமல் குத்தி உறிஞ்சுவார்கள், அவ்வளவுதானே?” “பிறகு எதற்கு அவ்வளவு செலவழிக்க வேண்டும்?”

நானும் செல்வாவும் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னோம், “வேண்டாம்”.

காசைக் கொஞ்சம் கவனமாகச் செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது. சட்டர்ஜியின் குழுவும் வேண்டாமென்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். எங்களுக்கு முதலே புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

அத்தனை ஜப்பானியர்களும் நடுவில் உட்கார்ந்து கையசைத்த படி போன அந்த வங்காளி, நேதாஜியை நினைவுபடுத்தினார்.

“ஆபிரிக்க யானையொன்றுதான் மீதி...!” விழுத்தி சொன்னார், “...மற்றெல்லாம் பார்த்தாயிற்று.”

“நீர்யானை?” நினைவுபடுத்திய அய்யப் தொடர்ந்து சொன்னார்.

“...அதை நாளைக்கு நய்வாஷா வாவியில் பார்ப்பீர்கள்.”

“ஆபிரிக்கா யானைக்கு எங்கள் யானையைவிட காது மட்டும் தான் பெரிது. அதுதானே வித்தியாசம்?”

“அளவும் பெரிது.”

“சிறிய வித்தியாசங்கள்!” அய்யப் சொன்னார், இப்போது எல்லா யானைகளும் தன்ஸானிய எல்லைக்குள் போயிருக்கும்”. “சிங்கத்திற்கும் காண்டாமிருகத்திற்கும் பயப்படாத இந்த மனிதருக்கு, யானை என்றால் ஏனோ பயம்போல?” சற்றுப் பொறுத்து சிங்களத்தில் சொன்னார் விழுத்தி.

“எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“அன்றைக்கு மலைவிடுதிக்குப் போன வழியிலும் லத்திக் குவியலைக் கண்டதும் போன வேகம் -நினைவிருக்கா?”

சரிபோல் பட்டது.

“ஏதாவது காரணம் இருக்க வேண்டும்” செல்வா ஆமோதித்தார்.

“அப்போ, நீங்களிருவரும் லேடியின் பாஷை கூட பேசுவீர்கள், இல்லையா?” அப்பாவியாய்க் கேட்டார் அய்யப். பாவமாய் இருந்தது.

“பரவாயில்லை; இங்கேயே நின்று எங்காவது தெரிகிறதா என்று பார்க்கலாம்...” என்றோம்.

நாங்கள் இப்போது நிற்குகொண்டிருந்த இடம் ஒரு குன்றின் சரிவு. இடையில் தெரிந்த பள்ளத்தாக்கின் அப்பால் இருந்த இன்னொரு மலைவிளிம்பைக் காட்டினார் அய்யப். “தெரிகிறதா பாருங்கள்?” ஒருவரிடமுமே தொலைநோக்கி இருக்கவில்லை. உற்றுப்பார்த்ததில், ஏறும்பு வரிசையாக ஏதோ நகர்வது தெரிந்தது. “இந்தப் பக்கந்தான் வருகின்றன.”

இருள் சூழப்போகிற நேரம். “பார்க்கக்கூடிய தொலைவில் வர எவ்வளவு நேரம் ஆகும்?” - செல்வா தனது மூவி கேமராவை எடுத்துக் குறிபார்த்தார். அவ்வளவு தொலைவில் எடுப்பதாவது! “யானையையும் படம் எடுத்தோம் என்று வேண்டுமானால் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளலாம்!” - நான் பண்ணிய கிண்டல் எவ்வளவு பிழையென்று ஊர் திரும்பிய பிறகே உணரமுடிந்தது! செல்வாவின் படத்தை வீடியோவில் போட்டுப் பார்த்தபோது அந்த ஏறும்புகளெல்லாம் விஸ்வரூபங் கொண்டு, காதுகள் விசிறக் கம்பீரமாய் நடைபயின்று கொண்டிருந்தன; வளைந்த வாழைத் தண்டாய் பெருந்தந்தங்கள்!

ஆக, ‘ஸூம்’ அதிகம் பண்ணியதில் படம் கொஞ்சம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது, அவ்வளவுதான்.

செல்வாவின் மூவி, சும்மா செல்லக்கூடாது. எதையெல்லாம் ‘ஸ்ரில்’லில் இழந்து விட்டோமென்று கவலைப் பட்டோமோ, அவற்றையெல்லாம் - காண்டாமிருகத்தின்

மேல் வந்து உட்கார்கிற சிட்டுக் குருவி, ஆளுயரப் புல்லில் மறைகிற சிங்கத்தின் வால் உட்பட அற்புதமாய்ப் பதிவு செய்திருந்தது.

சிங்கத்தின் வால் என்பது சாதாரண சங்கதியில்லை என்றுந் தெரிகிறது. தென்னாப்பிரிக்கக் கறுப்பினத்தவர் ஒருவரால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் எனப்படுவது, 'மூடி'. சொலமன் பிளாற்றே எழுதிய இந்நாவலைப் படித்தபோது, சிங்கத்தை அடக்குவதற்கு அதன் வாலைப் பிடித்துவிட்டால் போதும் என்கிற சங்கதி தெரிய வந்தது! ஆனால் பிடித்தாக வேண்டுமே!

நய்வாஷா, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் தாண்டிய போது தோன்றிய மாதிரி அழகான சிறிய நகராய்த்தானிருந்தது. அதற்கு சற்று அப்பாலிருந்த 'நய்வாஷா விடுதி', வாவிக்கரையோடு படர்ந்து கிடந்த ஒரு வேலமரத் தோப்பின் நடுவே மிக அழகாக இருந்தது. வாவி யில் நிறைய நீர்யானைகளிருப்பதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் நாங்கள் போய்ப் பார்த்த அந்த மாலை வேளையில் தண்ணீருக்கு மேலால் தலையை நீட்டிய ஒன்றைக் கூடக் காணவில்லை.

'இரவில்தான் பார்க்கலாம்', வாவி யின் படகுத்துறைப் பாலத்தில் காற்று வாங்கிக் கொண்டு நின்ற இளம் பெண் சொன்னாள். வாவி பரந்து கிடந்தது. மாலை வெயிலில் மின்னுகிற நீர்ப் பரப்பு. பறவைக்குரல்கள் மட்டும் குழப்புகிற நிசப்தம்.

'இரவிலா?'

'அங்கே பாருங்கள்', அவள் காட்டிய திசையில், தோப்பின் விளிம்போடு, வாவி யிலிருந்து ஒரு நூறுயார் தொலைவில் ஒரு

மண்டபம். பதினைந்தடி உயரத்தில், கனத்த கொங்கிறீற்
மற்றும் இரும்புத் தூண்களில் நின்று கொண்டிருந்தது.

‘அது எதற்கு?’

‘இரவில் அங்கு நின்றுதான் பார்க்க வேண்டும்.’

எனக்கு விளங்கவில்லை. அவள் சொன்னாள்.

‘தண்ணீரிலிருந்து வெளிவந்து தரையில் மூர்க்கமாக ஓடி
வரும். அப்போது பாதுகாப்பாக நின்று பார்ப்பதற்காக
இப்படி.’

‘இரவு உணவு முடிந்தபின், ஒன்பதரை பத்து மணியளவில்
தான் இதைப்பார்க்கலாம்’ என்றாள் அவள்.

ஆனால், உணவு முடிந்த பின், நீர் யானையிலும் நித்திரைதான்
பெரிதாகப்பட்டது எங்களுக்கு.

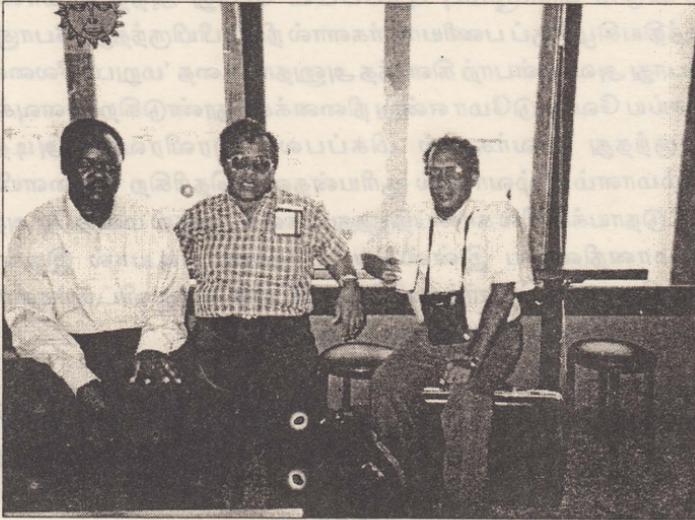
அடுத்த நாள் காலை நைரோபி திரும்பி அன்று மத்தியானம்
கொழும்பு புறப்பட வேண்டும்.

‘எப்படியாவது ஒரு தடவை கேரன் பிளிக்ஸன் மியூசியத்தைப்
பார்த்துவிட முடியாதா?’ அன்று காலையிலுங் கேட்டார்
விழுக்கி. நய்வாஷாவிலிருந்து நைரோபி போகும் வழியில்
ஒரு அரைமணி நேர விலகல் தூரத்திலிருந்தது மியூசியம்.
எனக்கும் மியூசியத்தைப் பார்க்க விருப்பம்தான்.
ஆங்கிலத்திலும் டேனிஷ் மொழியிலும் எழுதிய கேரன்
பிளிக்ஸன், டென்மார்க்கில் பிறந்து தமது முப்பதாவது
வயதிலிருந்து நாற்பத்தைந்தாவது வயதுவரை கென்யாவில்
கோப்பிப் பண்ணையாளராக வாழ்ந்தவர். உலகப் புகழ்பெற்ற
‘குளிர்காலக் கதைகள்’, ‘ஆப்பிரிக்காவுக்கு வெளியே’
போன்ற ஆக்கங்களைப் படைத்தவர். இதில் பின்னது படமாக
வும் வந்ததாகத் தெரிகிறது. அவருடைய ‘கனவுகாணும்
பிள்ளை’ கதைத் தொகுப்பைப் படித்திருந்தேன்.

ஆனால், மியூசியம் பார்க்கப் போனால் நைரோபியில் புத்தகக்
கடைகளைப் பார்க்க முடியாது என்பதும் புரிந்தது.

'மியூசியத்திற்குப் போனால், பிந்தி விடுமே!' என்றார் அய்யப். ஆனால், உண்மையில் பயண ஒழுங்கில் குறிப்பிடாத ஒரு இடத்திற்குப் போக அவர் விரும்பவில்லை, நியாயந்தான். பேசாமல் நைரோபி, திரும்பி நகரில் சூறாவளியாகச் சுழன்றும் கடைசியில் வாங்கியது ஒன்றுமில்லை. வெள்ளைக்காரக் கிழவரின் மூவிக் கமெராவைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு அலிஸின் அலுவலகத்தில் இடம்பெற்ற ஒரு சிறு வழியனுப்பு நிகழ்விலுங் கலந்துகொண்டு, அவசர அவசரமாக விமான நிலையம் போக வேண்டியிருந்தது.

கைகுலுக்கி விடை தந்த அய்யப், 'மீண்டும் வருவீர்களா?' என்றது வெறும் முகமனுக்காகக் கேட்ட கேள்வியாகப் படவில்லை. விமான நிலையத்தினுள் நுழையுமுன்பே, கண்ணாடித் தடுப்பின் பின்னாலிருந்து கைகாட்டிய ஒரு உருவம் தென்பட்டது. க்வாம்பாய்! அவர் கடமை நேரம் பன்னிரண்டுக்கே முடிவடைந்து விட்டாலும் ஒரு மணி நேரம் எமக்காகக் காத்திருக்கிறார். அதன் பிறகும் ஒரு மணிநேரம் கூட இருந்தார்.

விமான நிலையத்தில் வழியனுப்பும் க்வாம்பாய்

(இடமிருந்து வலம்) - அலிஸ், அலிகான், விழுத்தி,
செல்வா, சாந்தன், அய்யப்

நைரோபியிலிருந்து பஹ்ரைன் வந்து அங்கிருந்து நள்ளிரவு மீண்டும் கொழும்பு புறப்பட்ட போது அந்த விமானம் மத்தியகிழக்குப் பணியாளர்களால் நிரம்பியிருந்தது. போகும் போது அவர்கள் பாற் கிளர்ந்த அனுதாபத்தை 'மறுபரிசீலனை' செய்ய வேண்டுமோ என்று நினைக்கத் தூண்டுகிற அளவுக்கு இருந்தது அவர்களில் மிகப்பலர் இரவிவராக அடித்த கும்மாளம். கீழ்வானில் சூரியன்தலை தெரிகிற வேளையில் கட்டுநாயக்கவில் கால் பதித்ததும் கண்ட முதல் மனிதரே அந்த விமானநிலைய இன்ஸ்பெக்டர்தான்! படியால் இறங்கியதுமே உற்றுப்பார்த்துவிட்டு, 'போய் வந்துவிட்டீர்களா?' என்று புன்னகையுடன் கைநீட்டினார்.

'வெள்ளி நாதம்' வார இதழில்
தொடராக வந்தது.

Rs.70/-

ஐயாத்துரை சாந்தன் என்பது முழுப்பெயர். பிறந்தது 1947. பள்ளி நாட்களில் இருந்தே எழுத வந்தவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் (15, 4) நூல்கள் எழுதி வருகிறார். இவரது படைப்புகள் சிங்கள, இந்தி, ருஷ்ய மொழியாக்கங்கள் கண்டுள்ளன. இருமுறை தேசிய இலக்கிய விருது இலங்கை அரசில் பெற்றிருக்கிறார். 1975-ல் தமிழ் நூலுக்கும், 2000-ல் ஆங்கில நூலுக்கும்.

sayathurai@gmail.com

ஒரு பொறியியலாளர்.
சொந்த மண்மீது மாளாத காதல் கொண்டவர் சாந்தன். எக்கணமும் அதைப் பிரிந்து புகலிடம் என்று வேறொங்கும் ஒதுங்க முன்வராதவர். 1966-1980 காலகட்டத்தில் சொந்த மண்ணை, யாழ்வளைகுடாவைப் பிரிந்தது மேல்படிப்பு நாட்களிலும், பணிநாட்களிலும் மட்டுமே.

